

Kraal'ın Hikayesi 2

Kraal'ın Hikayesi

-2-

**KIRAMI REFIA ALEMDAROĞLU
ANADOLU LİSESİ**

ISBN : 978-975-11-5159-9

Baskı : Anıl Grup Matbaacılık Yay. Ltd. Şti.
www.anilmatbaa.com.tr

Basım Tarihi : 2019

İÇİNDEKİLER

- 1942 / *Ata Barış Coşgun* / 7
- ASIM / *Fadime Şimal Balcı* / 11
- AŞÇILIK / *Hilalcan Aksu* / 15
- GELECEKTEN GEÇMİŞE / *Nadide İrem Sipahi* / 18
- BAKKAL / *Suna Eda Yıldırım* / 28
- ÇIKIŞI OLMAYAN BÖLGE / *Berfin Gücenmez* / 31
- BİR GARİP KARA SURATLI / *Pelinsu Kaplan* / 36
- DÜNYANIN SONU YAMYAMLAR / *Zeynep Tuğçe Kır* / 40
- MERHAMET SONUCU / *Selennaz Koç* / 46
- HALE’NİN AZMİ / *Ecenaz Uçak* / 50
- BİR KÜÇÜK ÖMER’CİK / *Sıla Gönen* / 57
- ESNAF KIZI ESİN / *Ayça Gökçen İkizoğlu* / 61
- GERÇEK DOST / *İkra Tanır* / 64
- GÜNLERDİR NEREDE / *Zeliha İlayda Konukçu* / 68
- KAR TANESİ / *Ekin Su İnce* / 72

GÜNEŞİN BATIŞI	<i> / Merve Kemaloğlu</i>	 / 78
PARLAK PİYANO	<i> / Emre Kurt</i>	 / 82
ZEYNEP	<i> / İrem Nur Akgeyik</i>	 / 87
OĞUZ'UN HİKAYESİ	<i> / İrem Sena Gürgen</i>	 / 90
KÂBUS	<i> / Rümeyya Özer</i>	 / 96
KAHVERENGİ PARDÖSÜ	<i> / Elçin Elif Eren</i>	 / 106
ADALI'NIN HİKAYESİ	<i> / Maral</i>	 / 109
MERİH	<i> / Merih</i>	 / 114
OMUZDA GARİP BİR BOŞLUK	<i> / İlayda Demirciçeşmesi</i>	 / 119
SAM REGAN	<i> / Onur Ülger</i>	 / 123
ŞİZOFREN	<i> / Duygu Sincan</i>	 / 126
BABAVATANIN EVLATLARI	<i> / Berdan Yalçın</i>	 / 130
TRAVMA	<i> / Gülbahar Elçiçek</i>	 / 135
YENİDEN DOĞMAK	<i> / Utkucan Ünal</i>	 / 139
GÜNDÜZÜN YILDIZI	<i> / Sena Arslan</i>	 / 143

ÖN SÖZ

Kirami Refia Alemdaroğlu Anadolu Lisesi olarak böyle bir eser çıkarmanın gururunu yaşıyorum. Böyle bir çakışma ile öğrencilere fırsat verilince öğrencilerin ne kadar yetenekli olduğunu gördüm. Hayal dünyalarının uçsuz bucaksız olduğunu, çevrede olup bitenlere de kayıtsız kalmadıklarını gördüm.

Bu eserin çıkış hikâyesi iki yıl önce girdiğim drama dersinde bir öğrencinin yazdığı hikaye ile başladı.

10. sınıflarda drama dersine giriyordum. Öğrencilere evde kullanılan atık ürünlerden yeni bir ürün yapmalarını istedim. Sonra bu ürünün yazacakları hikayede geçmesini istedim.

Enes Kaan, havlu kâğıdının rulosunu kadife kumaşla kaplayıp kalemlik yapmıştı. Sonra hikayesini yazdı.

Bir yazar varmış, bir odaya kapanmış durmadan yazıyormuş. Bir gün sıkılmış dışarı çıkmış. Kalemler kendi aralarında konuşmaya başlamış.

Kurşun Kalem:

- Yazar en çok beni kullanıyor, ona en güzel hizmeti ben veriyorum.

Tükenmez Kalem:

- Sen de kim oluyorsun? Bak küçücük kalmışsın. Yakında yok olacaksın. Yazara en güzel hizmeti ben veriyorum.

Dolma Kalem devreye girmiş.

- Durun bakalım siz de kim oluyorsunuz. Siz yokken ben vardım. Ben nice alimlere hizmet ettim. Haddinizi bilin.

Diğer kalemler özür dilemişler.

Bu sırada yazar da bu konuşmaları dinliyormuş. İçeri girmiş, “Mademki bana bunca yıl hizmet ettiniz. Bundan sonra artık bu köşkte yaşayacaksınız.” diyerek kalemligi masanın üzerine koymuş.

Öğrencilerde bu yeteneği görünce müdür yardımcımız Neşe Gür’ün önerisiyle Kraalın Hikayesi’ni çıkarmaya karar verdik.

Bu eserin çıkmasında okul idaresine, edebiyat zümresine, özellikle bu eserde büyük katkı sağlayan Ayşegül Budak öğretmene ve bu esere hikâyeleriyle katkı sağlayan, yardımcı olan öğrencilerimize çok teşekkür ediyorum.

Osman ÖZER

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

1942

Tarih: 18.12.1942

Yıllardan 1942. Uzun bir dönemden sonra Almanya'nın en soğuk yerlerinden biri olan Albstadt cephesindeyim. Mevsim kış ve hendek üstünden geçen o ürkütücü tankların korkutucu sesi. Açıkcası tam bir buzdan cehennemdi. En öndeki cephede olmanın gerektirdiği hiçbir özellik bende yoktu aslında. Karla kaplanmış küçük hendeklerin içinde beklerken kalbim korkudan o kadar hızlı atıyordu ki, bu beni ısıtıyordu. Arkadan subayların bağırışları ve taaruz tanklarını beklememiz beni yatıştıran tek durumdu. En yakın dostum olan ve benden dört yaş küçük olan Williams benden daha cesurdu ve tankların bir an önce gelmesini istiyordu. Benim düşündüğüm tek şey ise bu lanet yerden bir an önce kurtulmak ve evime, yedi aylık gebe olan eşimin yanına gidip onun sıcacık dudağından öpmekti. Ben hayatımın anlamı olan eşimin o siyah beyaz fotoğrafına bakarken Komutan Kennedy tarafından gelen emir sonrasında aniden irkildim. Taaruz tanklarının sesi 500 metreden duyulabiliyordu. Williams hemen bana doğru koştu ve bizim alfa olduğumuzu hatırlatıp, ilk leşin bizim olabileceğimizi söyledi. Aslında korkumu orada yenmiştim, ama

ne yapacağımı bilmediğim için elim ayağım birbirine giriyordu. Komutan Kennedy hemen yanımıza gelerek II. Churchill tankını koruyarak Almanya'nın doğusuna ilerleyeceğimizi belirtti. Ancak bizim canımızı sıkan bir durum vardı. Almanlar zamanın muhteşem tanklarından biri olan, ölüm makinesi Tiger II. Sahibiydi. Aslında Anti-Tank olmasa da piyade birliklerine çok büyük zararlar verebiliyor ve kalın zırhından dolayı hiçbir korkusu olmuyordu. Bizim Alman tanklarını geçebilmemiz için, ilk iki birlik olan alfa ve beta birlikleri kendini feda edecekti. Bunu bize Komutan Kennedy söylemesede, diğer bir arkadaşım olan Hector söylemişti. Hector, Atina'da doğmuş, I. Dünya Savaşından sonra Ailesi tarafından Londra'ya eğitim için gönderilmiş ve tank mühendisliği eğitimi almış can dostumdum. II. Churchill bize doğru yaklaşıyordu. Teçizatlarımızı son olarak düzenleyip hendeekten ayrılmaya hazırlanıyorduk. Belkide son olacak mektubumu yazıp yavaş yavaş tankın hendeği aşmasını bekledim. Komutan Kennedy Charlie grubunu hazırlayıp bizim güneyimizdeki hendeğe yönlendirdi. II. Churchill bizim üzerimizden geçtiği anda cephe üstüne atladık. Biz Almanlardan sayı olarak üstün olsakta karşımızda cephe ve pozisyon üstünlüğü kurdular. Alman havanları ve tankları bize ateş etmeye başladığında hayatımın en çaresiz anını yaşadım. Arkadaşlarım, tüm arkadaşlarım yanımda can verirken, ben tankın arkasına saklanmış kendimi korumaya çalışıyordum. Kendimi Almanlar geri kaçana kadar korumayı başardım, ancak daha yolun yarısını geçememiştik. Tankımızın zırhını delmişlerdi ve Tiger'lar bizim birliklerimizi darmadağın etmişti. Hayatım gözümün önünde yeniden canlandı. Tüm anılarımı yeniden gördüm.

Kulağım patlama seslerinden dolayı çınılıyordu. Yanımda Williams buna dayanamadı ve intihar edercesine tankın önüne geçip silahın namlusunu Almanlara doğrulttu. Aniden

vücuduna mermiler yağdı ve yere yıkıldı. O sırada Komutan Kennedy güneye yönlendirdiği Charlie birliğini Tiger'ların üzerine sürdü. Almanlar ne yapacağını şaşıracağı anda Bizim tanklarımız havanlarını yerle bir etti. Artık ilk zafere doğru yaklaşıyorduk. Ancak büyük bir ordu yok olmuştu. En yakın arkadaşım Williams'ın eli silahından mahrum kalmış, cesedi Almanya'nın cehenneminde karlarla kaplanmıştı. Alman hendeğine çok yaklaşmıştık. Tanklarımız paletleriyle toprakları ve karları ezerken arkamızdan cesetleri toplayan sıhhiyeciler artık yorulmuştu. Koluma ve bacağıma giren şarapnel parçalarını hissedebiliyordum. Almanların hendeğinin üstünden geçmiştik ancak sırada bizi bekleyen Almanya'nın batı üssü vardı.

Güneyden yardıma gelen Charlie ekibinin çoğu Komutan Kennedy tarafından alfa ve beta gruplarına aktarılmıştı. Artık son olarak orduyu düzenleyip bir diğer muharebeye gidecektik.

Aslında savaştan sağ çıkacak olsam da iyi olacağımı zannetmiyordum. Tüm arkadaşlarımı kaybetmiştim. Komutan Kennedy bize diğer cephe hakkında bilgi vermeye gelirken arkasından Komutanın yardımcısı olan Lane geldi. Bize Almanların tuzak kurduğunu, geçeceğimiz yerlere tanksavar ve mayın yerleştireceklerini söyledi. Komutan Kennedy bu bilgiyi önemseyerek Albstadt'ın kuzeyinde kalan Reutlingen üzerinden gideceğimizi söylemişti. Ancak Reutlingen üzerinden gidersek çok yorulacaktık çünkü yaklaşık 80 kilometre daha fazla yol katedecekdik.

1944 yılına girdiğimizde Almanya'nın Reutlingen şehrine doğru yola çıktık. Yorgunluk ve soğuktan kayıp sayısı gittikçe artıyordu. Herkes moral olarak çöküntü yaşamış, kendisini savaşın sona kalan artıkları olarak düşünüyordu. Reutlingen

şehrine gidene kadar yaklaşık 100 kişi kayıp vermiştik. Ama Almanlar bizden kötü durumdaydı. Ordumuzun küçük bir kısmı bile onları yenecek kadar iyiydi. Ancak bizim bilmediğimiz bir sorun vardı. Almanlar Reutlingen'e de mayın döşemişti. Bu durumu bilmeyen Komutan Kennedy tankları Reutlingen'e sürmekte kararlıydı. Son 5 kilometre kala yaklaşık 200 tane mayın patladı. Şanslıydık çünkü Almanlar mayınları döşerken hata yapmışlardı. Çok küçük bir kayıp bile yaşamadan yolu muza devam ettik. Almanlar Reutlingen'e döşedikleri mayınların patlama sesini duyunca anında hendeklere geçtiler. Bu sefer bize yardı eden Amerikan birlikleriydi.

Amerikan tankları Alman tanklarına göre çok hızlıydı. Almanlar bu sefer şanslarını denemediler bile. Almanların bir batı cephesi daha İngilizlerin eline geçmiş oldu.

Savaştan 3 ay sonra Manchester'a, ailemin yanına döndüm. Yaralıydım, her yerimde savaşın izleri duruyordu. Savaşın şokunu uzun süre atlatamamıştım. Beni o dönemde en mutlu eden olay ise baba olmamdı. Tüm savaş süresince çocuğumla yapacağım şeyleri düşünmüştüm. Ancak bazı şeyleri yapamamıştım çünkü bir bacağımdan olmuşum.

Ama aileme kavuşmak öyle bir duyguydu ki, ben artık dünyanın en huzurlu adamıydım.

Ata Barış Coşgun

Katkılarından Dolayı Osman Özer'e teşekkür ederim.

ASIM

Doğu Anadolu'nun uzak bir köyünde tek bir oda şeklinde olan okuldaki iki öğretmenden biriydim. Okuttuğumuz öğrencileri yaşlarına göre ikiye ayırmıştık. Sabah sınıfına 7-13 yaş arası öğrencileri koymuştuk, bu yaş gurubundaki öğrencilerin dersine Hakan hoca giriyordu. Akşam sınıfında ise 14-18 yaş arası lise düzeyindeki öğrenciler vardı; bu sınıfın derslerine de ben giriyordum. Daha yeni geldiğim bu köydeki insanların davranışları bana çok da farklı gelmemiști, bir kişi haricinde. Asım, köye geleceğimi duyduktan sonra ben gelene kadar sabah akşam köyün girişinde beklemiş, fakat ben köye geldiğimde benden kaçmıştı. Asım köyün en köklü ailelerinden birinin soyundan gelmesine rağmen kendini herkesten uzaklaştırmış, ailesi ve arkadaşları gibi soyunu kullanıp kendini göstermeye çalışmamıştı ki zaten ne zaman farklı bir davranış sergilese, arkadaşları ondan korktuğu için ona yaklaşmazlardı. Çünkü Asım “deli” damgası yemiști.

Otobüs beni köyün girişinde bırakmıştı. Henüz kış mevsimi gelmemesine rağmen bir ürperti hissetmiştim üzerimde. Küçük bir köy olmasına rağmen yabancılık çekmiş, beni gideceğim yere götürecek bir rehber aramıştım. Etrafıma bakınır-

ken yolun karşısında Asım'ı gördüm. Gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Yardım edebileceğini düşünerek ona doğru yürümeye başladım. Asım'ın birden gözleri büyüdü ve bana taş atmaya başladı. Sinirlenmişim , inatla ona doğru yürümeye başlamıştım. Kararlılığımı fark edince koşmaya başladı, bağıra bağıra koşmaya. Onun bu tavrı beni çok etkilemişti, yere koyduğum bavulumun üzerine oturup köyün girişinde hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladım. Evet, buraya gelmeyi kendim istemişim fakat korkularımı hala yenememişim. Ben ağlar-ken bağırarak koşan Asım'ın sesi kesildi yere sert sert vurarak uzaklaşan ayakları şimdi daha yavaş ve bana doğru geliyordu. Yanıma yaklaştı ve bavulumun diğer ucuna oturdu. Ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi eğilip yüzüme baktı ve ellerini benim yüzüne koyup hıçkırmaya başladı. O kadar şaşırıyordum ki ağlamam kesildi ve ona bakmaya başladım. Sustuğumu fark edince bana döndü ve kocaman gülümsedi, gözlerini gözlerime dikmiş dikkatli dikkatli baktı. Ona, yeni gelen öğretmen olduğumu söyledim ve ondan beni okula götürmesini rica ettim. Beni bavuldan kaldırdı, bavulumu aldı ve yürümeye başladı. İşte bu şekilde; Asım hayatıma dahil olmuş, beni büyütmüş, bana içimde barındırdığım daha başka bir kadını fark ettirmişti. Ben artık yepyeni, daha cesur, korkularıyla savaşılabilen bir bendim. İşte bu sebepten Asıma çok şey borçluyum.

Asım, 15 yaşında olduğu için benim sınıfımdaydı. Ders başlayacağı zaman beni bekler benimle girer, dağıldıktan sonrada gitmez, benimle birlikte çıkar, beni eve kadar takip eder, ışığının yanmasını bekler; eve öyle giderdi. Bazı geceler gitmediği bile olurdu.

Bir hafta sonu, karın belimize kadar geldiği bir kış günü hiç çalınmayan kapımı bir kadın çaldı. Bu kadını daha önce hiç görmemişim. Meraklı gözlerle bakarken üşüdüğü her halden belli olan kadın ben buyur etmeden evin içine girdi.

Kapıyı kapattım ve arkasından gittim. Döndü ve beni ola- bildiğince uzun süre süzdü, sonra konuşmaya başladı. Bana, Asım'ın ablası olduğunu, babasının Asım'ı evden attığını söyledi. Ona sahip çıkmamı istedi ve gitti. O gün hep Asım'ı düşündüm. Kapının önüne gelmemişti. Ertesi gün okula git- mek için çıktığımda da Asım'ı göremedim, okula gittiğimde kapının önünde beni bekliyordu. Beraber sınıfa girdik ve der- se başladık. Asım beni bu gün her zamankinden daha farklı ve daha derin dinliyordu. Ders bitiminde masamdan kalkmadım, o da kendi sırasında gözlerini bana dikmiş bakıyordu. “Ne- rede kalıyorsun Asım?” diye sordum, cevap vermedi. Gerçi bunu beklemek bir saçmalıktı, çünkü Asım hiç konuşmazdı. Yanına gidip oturdum, “Benimle kalabilirsin. Hem, ben de korkmamış olurum.” Dedim. Sadece yüzüme bakıyordu, el- lerini yüzüne koyup hıçkırmaya başladı. İlk başta ne yaptığını anlayamadım, bana baktı aynı hareketi bir daha yaptı. Şimdi ne anlatmaya çalıştığını anlamıştım; üzüldüğünü belli etmeye çalışıyordu çünkü ben böyle yaparak ağlamıştım. Ayağa kalk- tım ve çantamı alıp okuldan çıktım.

Asım arkamdan geliyordu. Eve kadar geldim, kapıyı aç- tım. Asım, her zaman beklediği yerde bekliyordu “Hadi Asım, içeri gel.” Dedim. Etrafına baktı ve koşarak eve girdi, kapıyı kapatıp camdan baktı. İşte böylece, Asım benimle yaşama- ya başlamıştı. Ders çalışıyor, sessiz sessiz kitap okuyor, evin içinde dolaşiyor ve benden bir şeyler öğrenmek ister gibi hare- ketlerimi taklit edip bana bir şeyler anlatıyordu. Bir gün o ka- dar sinirlendim ki; “Bana hareketlerle değil, konuşarak cevap ver.” Dedim. Fakat Asım umursamadı. Sinirim daha çok art- mıştı, “Duymuyor musun? Asım yeter artık!” Diye bağırınca ellerini yüzüne koyup hıçkırmaya başladı, işte o zaman kendi- mi çok kötü hissettim. Soğuğun en fazla olduğu zamanlardan bir sabah, Asım'ın evde olmadığını fark ettim fakat dışarı çı-

kıp arayamazdım, çünkü onu bulmak mümkün değildi. Okula gittiğimde koşarak içeri girdi. Beni görmediği için çarpıtı fakat kim olduğuma bakmadı bile. İlk defa beni beklemeden derse girmişti. Derse girdim, korkan gözlerle camdan dışarı bakıyor birini arıyor gibi etrafı süzüyordu. Ders bitene kadar dışarı baktı, orada bir şey görüyor gibiydi ne kadar baksam da ben göremedim. Ders bitiminde herkes çıkınca Asım'a seslendim, bir şey olup olmadığını sordum ama cevap vermedi. Birden ayağa kalktı, benden hafifçe kısaydı. Dibime kadar gelip koluma girdi; bana ilk defa temas ediyordu, çok şaşırmıştım. Eve doğru yola koyulduk. Kar belimize kadar geliyordu. Asım, arkasına ve etrafına baka baka tedirgin tavırlarla bana yapışık yürüyordu.

Yürürken bir silah sesi geldi karşı ormana doğru. Baktım, artık alışmıştım insanlar ava çıkıyordu burada fakat Asım, hiç hareket etmeden karşıya gözleri kocaman olmuş bakıyordu. "Hadi Asım!" Diyerek çektiğimde; Asım yüzüstü yere yığıldı. Bembeyaz karlar kıpkırmızı olmuştu. Arkama baktığımda bir adamla Asım'ın ablasını gördüm. Ablası; "Baba n`aptın?" diye feryat ediyordu. Yere Asım'ın yanına çömeldim ve avazım çıktığı kadar "Yardım edin!" Diye bağırarak ağlamaya başladım, sesimi kimseye duyuramadım. Asım'la beraber hayatımda birçok şeyi kaybettim fakat; Asım'ı hiçbir zaman unutamadım. Ondan öğrendiklerim, en acı tecrübem oluştu.

Fadime Şimal Balcı

AŞÇILIK

Yine bir günün sonu oldu. Yorgunluktan ölmüş, ayaklarım şişmiş, saçım başım dağılmış bir halde eve geldim. Elimi yüzümü yıkayıp pijamalarımı giydim. Tam yatak odasının ışığını kapatacağım zaman onu gördüm. Komidinin üstünde öylece duruyordu. Mutluluklarımı yazacağıma söz verdiğim günlüğüm. Onu biraz boşlamıştım çünkü çok çalışıyordum ve eve gelip hemen bir duş alıp yatıyordum. Ama artık yazmanın zamanı geldi. Çünkü çok severek yaptığım işimden bahsetmek istiyordum. Onu elime alıp, boş bir sayfa bulup, tam bir şeyler yazacağıım zaman aklıma diğer sayfaları okuma fikri geldi ve yavaş yavaş eski sayfaları çevirmeye başladım. 30.09.2010 sayfasında kaldım. Sayfaya göz gezdirdiğimde “liseden kız arkadaşlarımın bize geldiği gündü. Onlara yemek hazırlamıştım ve hepsi de çok beğendiğini ve bu işte yetenekli olduğumu söylemişti. Bu beni çok mutlu etmişti.” O tarihte bunu yazmıştım. O günden itibaren evde yemekleri ben yapmaya başlamıştım. Herkes yemeklerimi çok seviyor, çok beğeniyordu. Övgü dolu sözler almak beni bu işe daha çok itiyordu ve yavaş yavaş mesleğime karar vermiştim. Aşçı olacaktım. Sayfaları çeviriyordum. 15.10.2011 tarihinde kaldım. Okumaya başla-

diğimda “ aileme gastronomi okuyacağımı söylediğim zamanlardı. O gün herkes bizleydi ve kararımı açıkladığım an herkes gülmeye başlamıştı. Anlamamıştım. Dalga geçtiğimi sanmışlardı. Ciddi olduğumu anladıkları zaman hepsi birer birer üstüme gelmeye başlamıştı. Sadece iki kişi vardı yanımda olan. Halam ve ablam çünkü onlar da istediği mesleği yapamadıkları için mutsuz ve hayıflanıyorlardı. Babam dedem aşçılığı bir meslek olarak görmüyorlardı. Onlara göre en güzel meslek avukatlıktı. Çünkü dedem ve babam avukattı. Dedem, babam ve halamı zorlamıştı. Şimdi babam aynısını bize yapıyordu. Maalesef ablam babama yenilmişti. Şimdi hukuk okuyordu. Ama ben buna boyun eğmeyecektim. Aşçı olacaktım. Karar vermiştim. Önüme hangi taşlar çıkarsa çıksın aşacaktım.” O tarihte bunları yazmıştım. Ne çok zorluklar çekmiştim. O günler aklıma geldi. Babam benimle konuşmaz olmuştu. Dedem bize gelmeyi kesmişti. Yanımda sadece ablam ve halam vardı. Çünkü onlar hayallerindeki mesleği yapamamışlardı ve benim istediğim mesleği yapmamı çok istiyorlardı. Onların hakkını ödeyemem. Sayfaları çeviriyordum. Bu sefer 02.11.2011 tarihine rastladım. Bu sayfalar da ilk işe girdiğim zamanlardı. “ Babam harçlığımı kesmişti. Bu yüzden bir işe girmiştim. Bakanlıkta, yemekhanede aşçı yardımcısı olarak çalışıyordum. Orada şunu fark ettim; sadece yemeğe tat veren pul biber, yağ değil. Oradaki aşçı işini severek yapıyordu. Hep yemeğinin içine sevgi katardı. Hedeflerime daha çok yaklaşıyordum.” Bu sayfayı okuyunca o zamanki heyecanım aklıma geldi. Ne çok seviyordum orada çalışmayı. Sayfalara çevirip bakarken üniversiteyi kazandığım günü gördüm. 04.07.2012 tarihi. “9 Eylül Gastronomi Bölümünü kazanmıştım. Çok heyecanlıydım. Ama buruk bir mutluluğum vardı. Çünkü beni bir tek ablam ve halam tebrik etmişti. Şu an İzmir’deydim. Bir yurttta kalıyorum. Hayallerime yavaş yavaş kavuşuyorum.” Günlüğüm-

de son sayfa buydu. O kadar çok boşlamıştım ki günlüğümü, artık yazmanın vakti geldi. Şu an çok ünlü bir restoranda baş aşçıyım. Üniversiteyi 1.bitirdim. Ailemle aram da düzelmişti. Ne kadar yorulsam da insanın sevdiği mesleği yapması, tüm yorgunluklarına değiyor. Şunu demeliyim ki karşınıza ne çıkarsa çıksın hayallerinizden asla vazgeçmeyin...

Hilalcan Aksu

GELECEKTEN GEÇMİŞE

Zeynep, odasının yanındaki merdivenden zemin katın altındaki, babası Fuat Bey'in adım atmasına izin vermediği kata ilk defa inmeye cesaret etmişti. Zemin katın altında olmasından dolayı karanlıktı. Zeynep hem karanlık olmasından, hem de gözünün karanlığa alışmamasını hiçbir şey göremiyordu. Koridor bir noktadan sonra dönüyordu. Zeynep koridorda ilerledi ve döndü. Hemen karşısında bir kapının altından ışık ve Fuat Bey'in sesi geliyordu. İlerledi ve kapının önünde durdu. Anahtar deliğinden baktı. Fuat Bey masada duran kağıtlara bakarak heyecanla “ Atomları izole edip, elektron hızını artırmayı başardım. Böylece ışık hızına çıkan atomlar kullanılan toz miktarına göre seni zamanda sıçramaya uğrattıyor. Ama ins-” derken sözü eşi Esra Hanım'ın yemek çağrısı ile bölündü. Zeynep'te, Esra Hanım'ın çağrısı ile endişeden dört katı bir dakaya çıktı. Zengin bir evde büyümüş olan Zeynep'in, babası Fuat Bey bir bilim adamı, annesi Esra Hanım ise tanınmış bir şefti. Şimdiyse Zeynep 13 yaşında, siyah uzun saçlı, kahverengi gözlü, esmer tenliydi.

Odasına girer girmez kendini yatağa atı. Kalp atışını tüm vücudunda duyuluyordu. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tam

başarmışken Fuat Bey odaya kapıyı çalıp girdi. Zeynep yakalandığını düşünerek yeniden telaşlandı. Fuat Bey'e bakamıyordu bile. Fuat Bey nazik bir sesle yemeğe çağırıp, odadan çıktı. Eli ve ayağındaki tüm yük boşalmıştı. Tekrar sakinleşince yemeğe indi. Esra Hanım ve Fuat Bey masada Zeynep'i bekliyordu. Masaya oturdu. Esra Hanım ve Fuat Bey Zeynep'e baktılar. Zeynep baktıklarını fark edince yakalandım diye endişelendi. Fuat Bey

-Tatile gitmek istemisin?

Deyince. Zeynep bir anda şoka girdi. Artık yakalanmadığı kesindi. Esra Hanım

-Eee ne diyordun?

deyince. Zeynep kendine geldi. Heyecanla

-Nereye ,ne zaman ?

dedi. Esra Hanım yumuşakça güldü. Fuat Bey

-Yarın, Amerika'ya.

-Bu şimdimi söylenir

deyip hemen yemeğini bitirdi. Odasına çıktı Esra Hanım ve Fuat Bey, Zeynep'in hızına şaşırılmıştı. Yemeklerini yiyip Amerika hazırlığına başladılar.

Evden çıkmadan önce son yemeklerini yediler. Uçağı kaçırmamak için bir saat önceden çıktılar. Zeynep uçağı binmeyi çok severdi. Çünkü verdiği hissi severdi. Birde cam kenarı olursa ondan iyisi yoktu. Uçağı bindiler, Zeynep her zaman ki gibi cam kenarına oturdu. Uçak kalkarken sevinçten yerinde duramıyordu. Uçak havalanmıştı. Zeynep bulutlara bakarken gözleri yavaşça kapandı, ve uyuya kalmıştı. Uyanınca kendini şık bir otel odasında buldu. Fuat Bey İngilizce oda servisin-

den bir şeyler konuşuyordu. Esra Hanım ise banyoya girmişti. Fuat Bey telefonu kapatınca Zeynep'e baktı ve:

-Aaa uyandın mı, günaydın.

-Günaydın, biz şimdi Amerika'da mıyız.

-Evet

Deyince Zeynep heyecanla cama koştu. Camdan bakınca hayal kırıklığına uğradı. Karşısında bina, aşağıda cadde ve insanlar vardı. Fuat Bey, Zeynep'in yüzüne baktı, ve:

-Ne oldu?

-Tatile ne oldu.

-Geldik ya.

-Burada tatil olur mu hiç?

-Olmaz mı ?

-Olmaz.

-Neden?

-Burada deniz yok ki.

-Tatil sadece deniz demek mi? Hem buralarda bir yerlerde nehir varmış.

-Ama deniz değil ki.

Fuat Bey hafif gülümsedi.

-Emin ol burada eğlenirsin.

Dedikten sonra Fuat Bey'e telefon geldi. Fuat Bey, İngilizce konuştuğundan Zeynep hiçbir şey anlamadı. Ama yine de Fuat Bey'i pür dikkat dinledi. Fuat Bey telefonu kapatınca, Zeynep:

-Ne oldu baba?

-Konferans saatini ve salonunu verdiler.

-Ne konferansı?

-Bilim konferansı.

-Buraya iş için mi geldik?

-Hem iş, hem tatil için.

-Konferans ne zaman peki?

-Bir saat sonra. Konferanstan sonra nereye gitmek istersin? Haritaya bak ve biraz düşün.

Dedikten sonra konferansa hazırlanmaya devam etti. Zeynep'te haritada göz gezdirdi.

Konferans salonu zemin kattaydı. Fuat Bey konferans hazırlığını bitirmişti. Ailecek konferans salonuna indiler. İnsanlar toplanmıştı. Fuat Bey İngilizce insanlara zaman kumunu anlatıyordu. Zeynep hiçbir şey anlamadan sadece Fuat Bey'e bakıyordu. İnsanlar ayakta alkışlayınca Zeynep bittiğini anladı. Fuat Bey, Zeynep'in yanına zaman tozu ile geldi. Zeynep:

-Baba elindeki bardağa benzeyen şişede ne var ve ne yapıyor?

-Elimdeki şişenin ismi beher, içinde zaman tozu var. Molekülleri hızlandırıp kullandığı miktarları doğru orantılı bir şekilde beli bir zamandaki Molekülleri yer değiştiriyor.

-Yani ne yapıyor?

-Zaman yolculuğu.

Deyince Zeynep heyecanla,

-Bende tutmak istiyorum.

Deyince, Fuat Bey biraz kem küm etti. Ama zorla da olsa kabul etti. Zeynep babasının elindeki beheri eline aldı. Ve konferans salonunda bir o yana bir bu yana koştu. Fuat Bey ve Esra Hanım, Zeynep’i durdurmayı denedi. Zeynep koşarken ayağı takıldı ve düştü. Beherin içindeki zaman tozu Zeynep’in üstüne döküldü. Fuat Bey’in yüzü bir anda düştü. Zeynep’e koştu ama geç kalmıştı. Zeynep’in gözü karardı.

Zeynep gözünü açtığında kendini kuru toprak üstünde buldu. Bir tarafında kayalık, diğer tarafında çalılar vardı. Önünde ve arkasında toprak yol vardı. “ANNE, BABA” diye bağıyor, bir yandan ağlıyordu. Kayalığa yaslandı. Çalıların hareketi ile için korku doldu. Çalılardan dev bir yılan çıkmasında bu korkuyu kat ve kat arttırdı. Korkudan hareket edemiyorum. Daha fazla dayanamadı ve kendini korkuya teslim edip, gözünün Kararmasına izin verdi. Korkudan bakılmadan önce bir kaç insanın kendine doğru koştuğunu gördü.

Gözünü tekrar açtığında huni şeklinde deriden yapılmış bir çadırdıydı. Altında yün, üstünde kumaş örtü vardı. Kapısı bir parça deri ile kapalıydı. Kapıdan beyaz uzun saçlı, esmer tenli 62-63 yaşında bir kadın girdi. Zeynep’in anlamadığı bir dilde konuşuyordu. Zeynep yavaşça yatığı yerden kalktı. Yaşlı kadın bunu görünce yine Zeynep’in anlamadığı bir dilde konuştu. Yaşlı kadın gelip eli ile Zeynep’in gözlerini kapattı. Dinlenmesi gerektiğini anlayan Zeynep kendini yorgun hissettiğinde ne direnmeyi ve uyudu.

Gözünü açtı. Zeynep ismi dışında bu zamanla alakalı olmayan hiçbir şey hatırlamıyordu. Çadırdan çıktı. Bir sürü Kızılderili vardı. Yanına ilk gelen kabinenin gençleri ve çocukları oldu. Hepsi bir şeyler konuşuyordu. Zeynep hem bir şey anlamadığından, hem de hatırlamadığından kendini boşlukta hissediyordu. Zeynep’in ağzından çıkan ilk kelime “Ben ki-

mim?” oldu. Zeynep’i kimse anlamamıştı. Zeynep farklı dil konuştuklarını fark edince oradan ayrılıp tüm gün kabileyi do-laştı. Kabinenin biraz dışında kayalıklar vardı. Zeynep zorda olsa kayalığa tırmandı. Oradan güneşin batışını izledi. Güneş batınca kabileden ateş yükseldiğini gördü. İstemsizce kayalık-tan indi ve ateşin olduğu yöne koştu. İnsanların ateşin önünde dans ettiğini görünce şaşırıldı. Ateşin önünde dans edenleri iz-lemek için insanların oturduğunu görünce, Zeynep de bir ke-nara oturdu ve izledi. Yanına kendi yaşlılarında olan bir erkek geldi. Eli ile kendini gösterdi ve “Kumito” dedi. Bunun iki defa daha yaptıktan sonra ,eli ile

Zeynep’in gösterdi. Zeynep ne demek istediğini anladı ve kendini göstererek “Zeynep” dedi. Kumito’da “Zeynep” dedi. Herkes uyumak için çadırlarına giderken Zeynep orda kaldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Kumito, Zeynep’in ne yapacağını bilmediğini anladı ve Zeynep’in kolundan tutup kaldırdı. Zey-nep’i bir çadırın önüne götürdü. İçeriye gösterdi. Zeynep içeri girince yaşlı kadın ordaydı Kumito onu göstererek “Amarki ” dedi. Zeynep ne demek istediğini anladı ve Zeynep’te “Amar-ki” dedi. Amarki ona bir yer yatağı gösterdi. Zeynep o tarafa gidip oturdu. Amarki ve Kumito tatlı bir muhabbetin ardından Kumito çadırın bir tarafına. Amarki ve Zeynep bir tarafa geçti.

Amarki, Zeynep’i uyandırdı. Güneş yeni doğmuştu. Ku-mito dışarı çıkmıştı bile. Amarki, Zeynep’e elbise uzattı ve işlerini yapmak için dışarı çıktı. Zeynep elbiseyi giyinip dı-şarı çıktı. Amarki’nin elinde üç parça deri şu matarası vardı. Zeynep ne olduğunu bilmiyordu. Ama Amarki onları taşımada zorlandığını görünce yardıma gitti. Bir tanesini aldı ve Amar-ki’yi takip etti. Nehire gelmişlerdi. Zeynep elindeki ile ne yapacağı hakkında bir fikri yoktu. Amarki bunu fark edince nasıl olacağını, nasıl kullanıldığını göstererek anlattı. Zeynep

içine su doldururken elinden kaçırdı. Amarki son anda yakaladı. Mataraya şu doldurup kabileyi taşıdılar. Zeynep yolda birkaç kez düştü. Birkaç kez matarayı düşürdüğü için birkaç kez nehre gidip geldi. Çok yorulmuştu. Kumito, Zeynep'in yanına gelince çok şaşırıldı çünkü şimdiden yorulmuştu. Zeynep'e bir şeyler söyledi. Zeynep anlamdı. Yaklaşık on dakika sonra Zeynep, Kumito'yu takip etmesini istediğini anladı. Kumito onu patikadan kayalığa çıkarınca, Zeynep ilk çıktığında ne kadar zorlandığını ama şimdi kolayca çıktığını düşündü. Kumito kayalığın üstünde ona kendi dilini öğretmeye başladı.

Böylece iki üç hafta geçti. Zeynep diğerini halen daha konuşamasa da artık nehre tek gidişte şu getirebiliyordu. Ondan sonrada daha yeni yeni tarlaya Kumito ve Amarki ile gidip kabinenin kadınları ve çocukları ile tarlada çalışıyordu. Daha doğrusu çalışmaya çalışıyordu. Ondan sonra yanlarına biraz yemek ve yeni tanıştığı iki üç arkadaşlarını alıp, kayalığa gidiyor. Kayalıkta Zeynep'e kendi diğerini öğretiyorlardı.

Bir yıl geçmişti bile. Zeynep dillerini derdini anlatacak kadar çözmüştü. Sabah erken kalkıyor, nehre gidiyor, oradan tarlaya geçiyor, en son kayalığa patikadan gidip arkadaşları ile buluşuyordu, dillerini öğreniyordu. En sonda kabileyi dönüp beraber bazen at binerlerdi, bazen oyun oynarlardı, bazen konuşturlardı. Sonra Amarki ve Kumito ile kalırdı.

Böylece beş yıl geçti. Zeynep artık 18 yaşındaydı. Zeynep'in artık kendi çadırı vardı. Kültürlerini ve dilerim artık biliyordu. Erkekler ava giderken, kızlar önce nehre sonra tarlaya gidiyordu, oradan kabileyi dönüp yemek pişiriyorlardı. Zeynep ek olarak Amarki'den şifalı bitkileri ve insan tedavisini öğreniyordu. Kumito ve diğerleri avdan dönünce, Zeynep'in işi bitmiş oluyordu. Zeynep nedenini bilmediği bir sebepten Kumito'yu görünce mutlu oluyordu. Kumito'da aynı

hislere sahipti. Son zamanlarda ikisine bunun farkına vardı. Ama nedenini çözemeler.

Zeynep ailesi ile birlikteydik. Anıları bir bir tekrar yaşıyordu. Mutluymdu, ama pek uzun sürmedi. Üzerine küçük küçük kum taneleri serpilmesiyle mutluluğu son buldu. Ailesi yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Zeynep arkalarından bağıyordu, ağlıyordu.

Suluk soluğa uyandı. Daha güneş doğmamıştı. Kableden en fazla beş altı kişi uyanıktı. Buna Zeynep ve Kumito da dahildi. Birbirlerinden habersizlerdi. Zeynep'in anıları geri gelmişti. Zeynep hiç bir şey olmamış gibi davranıp nehre gitti. Nehre varınca ilk işi yüzünü yıkamak oldu. Yüzünü yıkarken kendine baktı babasının o uzun siyah saçlarını kestirmek isteyince ne kadar kızdığını hatırladı. Ama artık saçları kısaydı. Gözleri doldu. Orada ağlamaya başladı. Kendini bir anda çok güçsüz hisseti. Arkasından bir ses geldi. Zeynep göz yaşlarını temizleyince arkasını döndüpte dev yılanla göz göze gelmesi bir oldu. Bu burada ilk geldiğinde yıldı. İki kat büyümüşü. Korkuyordu, ama kendini ölüme teslim etmeye hazırdı. Direnmek istemiyordu. Yılan saldırmak için kafasını geri çekip, hızlı bir şekilde Zeynep'e tam saldırdığı sırada kafasının ortasından mızrak geçip koca yılanı devirdi. Zeynep şok olmuştu. Mızrağın geldiği yönden biri Zeynep'e sesleniyordu. Bu Kumito idi. Koşarak Zeynep'in yanına geldi. Zeynep'e kendi dilinde "iyisisin?" dedi. Zeynep daha fazla dayanamayıp çocuk gibi "Annemi, babamı istiyorum" diye ağlamaya başladı. Kumito Zeynep'i sakinleştiremeyince, şifa çadırına götürdü. Amarki'ye olanları anlattı. Amarki, Zeynep'e bitkilerden yaptığı sakinleştiriciyi verdi. Zeynep'i gün boyu uyuttular.

Zeynep sabah yoğun bir baş ağrısı ile uyandı. Dün olanları ilaç etkisiyle pek hatırlamıyordu. Zeynep çadırdan çıkınca

Kumito'nun çadırın önünde uyurken buldu. Tüm gün ve gece uyanmasını beklemiş. Zeynep, Kumito'yu o halde görünce dün olanları hatırladı. Kumito bir anda uyandı. Karşısında Zeynep'i görünce çok mutlu oldu. Kumito:

- Geçmişini mi hatırladın?

Diye sorunca. Zeynep kafasıyla onaylayan bir işaret yaptı. Bunun üzerine Kumito:

-Kendini nasıl hissediyorsun?

-Anlatması zor.

-Konuşmak ister misin?

Deyince Zeynep gökyüzüne baktı. Ve

-Evet

Deyip her şeyi bir bir anlattı. Kumito şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı.

Kumito'nun ava gitme vakti geldi. Kumito halen daha Zeynep'in anlattıklarını düşünüyordu. Zeynep yorgun olsada kafa dağıtmak için günlük işlerinin iki katını yapıyordu. Amarki buna karşıydı ama Zeynep'e laf geçiremiyordu. Amarki de bu durumu kabullenmek zorunda kaldı. Zeynep tam Amarki'nin yanındayken içeri deri parçasının üstünde baygın şekilde Kumito geldi. Zeynep, Kumito ile ilgilenmek istedi ama Amarki sert biçimde karşı çıkınca. Bu sefer durumu Zeynep kabullenmek zorunda kaldı. Patikadan kayalıklara çıktı. Gün batışını izlemek istiyordu ama daha vardı. Zeynep'te bekleme kararı aldı. Ne hissedeceğini bilmez durumdaydı. Kumito için endişeliydi, ailesi için üzgündü. Tam güneş batarken arkadan Kumito Türkçe "Seni seviyorum" dedi. Zeynep şok olmuştu. Tüm

üzüntüsü ve endişesi uçup gitmişti. Zeynep'te onların dilinde “Bende seni seviyorum” dedi. Zeynep'in, Kumito'nun bunu demeyi nerden bildiği hakkında en ufak fikri yoktu. Bu olaydan tam bir ay sonra kabile geleneklerine göre evlendiler.

Nadide İrem Sipahi

BAKKAL

Soğuk bir kış akşamı. Dışarıdayım. Ankara ayazı yüzüme vuruken, kapüşonlumun fermuarını sonuna kadar çektim. Az ileride olan bakkala yürüdüm. İçeri girdiğimde sıcaklığı kemiklerime kadar hissettim. İçeride kimse görünmüyordu. Etrafıma bakındım “Kimse var mı?” Diye seslendim, ses yok. Dışarı çıktım. Etrafıma bakındım “Kimse var mı?” Dedi, gene ses yok. İçeriden içecek alıp, bir miktar para koyup çıktım. Hâlâ tedirgindim. Kim akşamın bu saatinde bakkalı açıkta bırakır gider ki?... Eve geldim ailemin istediklerini masanın üstüne koyup odama çıktım. Yatağımın içine girerken aklım hâlâ bakkaldaydı. Düşünceler içinde uykuya dalmışım. Gördüğüm kâbusun etkisi ile sıçrayarak uyandım. İçeriden gelen bağırırları duydum. İçeri girdiğimde annemin gözleri dolmuş, babam öfkeli ve ellerinde kelepçe ile bekleyen polis memurunu gördüm. “Ne oluyor bu saatte?” Dediğimde ise tüm gözler bana döndü. Polis memuru yanıma geldi. “Bakkal soymaktan tutuklusunuz. Karakolda ifadeniz alınacak.” Dediklerinde neye uğradığımı şaşırırdım. Bir şey dememe izin vermeden bileğime kelepçeyi taktıkları gibi dışarı çıkardılar. Dışarı çıkarken annemin ağlayışı, babamın öfke dolu sesleri kulağımdan gitmiyordu. Sessiz geçen araba yolculuğunun ardından kara-

kola geldik. İfadeni alacak polis memuru orada olmadığından beklemem için nezarethaneye koydular. Gördüğüm kâbusun aynısını yaşıyordum. İlk defa geliyordum buraya. Burası o kadar soğuk, kasvetli ki duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Ben, evde, kendi odamda elimde telefon, önümde televizyonla bir saat bile duramazken bazı insanlar günlerce kalıyorlardı. 5 metre karelik bir oda düşünün. Her tarafı duvar, oturmamız için duvarlar boyunca tahtadan oturak, ay ışığının bile zar zor girdiği küçük bir pencere... Düşünceler içinde oturduğum bank gibi yere uzandım. Üşüyordum. Pike de yoktu burada. Ağırlaşan gözlerime engel olamadım. Nezarethanenin kilidinden çıkan sesle açtım gözlerimi. Her tarafım tutulmuştu. Kilit di açan polis memuruna baktım. Soğuk ve nefret dolu gözlerle bana baktı. Gene bi o kadar soğuk ve nefret dolu cümleleriyle “ifaden alınacak kalk!” Diye emir verdi. Yavaşça yerimden doğruldum. Polis memurunun yanına gittim. Beni bir odaya götürdü. Orada ifade alınıyormuş. Oda; bir masa, iki sandalye ve yanıp yanıp sönen bir lambadan oluşuyordu. Odanın üç yanı duvar bir yanı karşıyı göremeyeceğim kadar karanlık bir cam vardı. Sanırım onlar beni hem görüyor, hem duyuyordu. Film ve dizilerde öyleydi... çok ürkütücüydü burası. Tüylerim diken diken oldu. Bana gösterdikleri sandalyeye oturdum. Ardımdan kapı sertçe kapandı. Yaklaşık 10-15 dakika sonra kapandığı sertlikte açıldı kapı. Karşımda 40-45 yaş aralığında, beyazlaşmış saçları, hafif kilolu, orta boylu bir adam vardı. Hızla çektiği sandalyeye oturdu. Önünde de bir dosya. Öfke ile bana baktı “Genç delikanlı! Hiçbir suçun yok neden böyle bir şey yaptın?” Dediğinde bütün olanı biteni anlattım. Adam inanmışa benziyordu. Soğuk bir sesle “Tamam” dedi ve odadan çıktı. Hemen ardından polis memuru girdi ve nezarethaneye geri götürdü. Akşam saatlerine kadar oturdum. Acıkmıştım. Yemek de vermiyorlardı. Boş boş etrafa bakınırken polis

memuru bana seslendi. “Suçsuzluğu kanıtlandı. Serbestsin.” Dedi. O kadar mutlu oldum ki... serbesttim artık. Özgürdüm. Özgürlükten daha güzel bir şey var mı ki? Telefon cüzdanımı falan aldıktan sonra evimin yolunu tuttum.

Suna Eda Yıldırım

ÇIKIŞI OLMAYAN BÖLGE

Orada ölenler ve oradaki seri katiller dışında kimsenin bilmediği; içerisinde garip olayların yaşandığı bir bölge vardı. Uras, Defne ve Gizem kafa dağıtmak için tatile gitmeye karar vermişlerdi. Hava şartları kötüydü ama bu tatil dinlenmeleri için bir fırsattı. Bunun hayatlarındaki son tatili olacağını -en azından bazıları için- farkında değillerdi. Hazırlanmışlardı ve arabanın bütün kontrollerini yapıp eksiklerini tamamladıktan sonra arabaya binip yola koyulmuşlardı. Gayet normal süren yolculuğun bir felakete dönüşeceğinden habersiz bu güzel yolculuğun tadını çıkarıyorlardı. Yoğun bir şekilde yağmur yağıyordu ve arabalarından garip sesler geliyordu. Bu sesleri önemsememişlerdi, ta ki araba bir anda durana kadar. İnip baktılar ve düzeltebilecekleri bir sorun olduğunu düşündükleri için yardım çağırmadılar. Ve doğru düşünmüşlerdi arabayı tamir edebilmişlerdi. Ama küçük bir yanlışlık vardı. Bu sorun o kadar kolay çözülebilir bir sorun değildi. 3 arkadaş müzik dinleyerek, şarkı söyleyerek yolculuklarını sürdürüp garip bir yere girdikten sonra araba yine o sesleri çıkarmaya başladı ve aniden durdu. İşte bu sefer ne yardım alabilirlerdi ne de o sorunu düzeltebilirlerdi. Araba ilk durduğu zaman yardım

istemedikleri için pişmanlardı. Yardım için etrafa bakıyorlardı ama kimse yoktu ve karşılarında bir tabela vardı. O tabelanın üzerinde bilmedikleri bir dilde bir şey yazıyordu belki de anlamı olmayan bir yazıydı. Orada yardım bulacaklarını düşünerek ve çok büyük bir hata yaparak içeri girmişlerdi. Orman gibi bir yer olmasına rağmen içeride dışarıdan görünmeyen teller vardı yani girdikleri yeri kapatsalar bir daha asla dışarı çıkamazlardı. Burada garip şeyler olduğunu düşünüyorlardı. Etraf çok sessizdi, garip evler görüyorlardı. Evlerden birine girme kararı almışlardı ki kötü bir kahkaha ve bir çığlık sesi duydular ve hemen gidip bir yere saklandılar. Uras “Burada çok garip şeyler oluyor.” derken Defne onun ağzını kapatıp “Şşş o çığlık hiç normal değildi gidip bakmamız gerek ve çok sessiz olmayız.” dedi ve sessizce, yavaş adımlarla yürümeye başladılar. O eve camdan bakarken yerde kanlar içinde can çekişen bir adam ve o adamın yanında her yerleri kan olmuş iki kişi konuşuyordu. 3 arkadaş korku dolu gözlerle şok olmuş bir biçimde ve çığlık atamayıp koşup saklandıkları yere geri girdiler. Artık buranın nasıl bir yer olduğunu tahmin edebiliyorlardı. Hemen gidip kapıdan çıkacaklarken korkulan olmuştu. Girdikleri bu gizemli yere girerken teller yoktu ama kaçacaklarken orada diğerleriyle aynı uzunlukta teller vardı. O kadar korkmuşlardı ki ne yapacaklarını bilmiyorlardı ve donakalmışlardı. Gizem, yakınlarından geçen o üstü başı kan olmuş adamlardan birini gördü ve herkesin ağzını kapatıp saklandıkları yere götürdü. Defne ve Uras’ın neler oluyor demesine kalmadan işaret parmağını ağzına götürdü ve çok kısık bir şekilde şş dedi ve adamı işaret etti. Hepsi ölüm sessizliğine bürünmüştü nefes bile almıyorlardı. O katil orada bir şeyler olduğunu gördü ve kendisi gidip bakmadan önce hemen diğer katillere bunu anlattı. 3 arkadaş orada olduklarını belli etmediklerini sandılar ama yanlışlardı. Uras “Hadi

gelin çabuk onun bizi görmemesi çok düşük bir ihtimal başka bir yere saklanalım!” dedi ve hepsi koşarak oradan uzaklaşıp yeni bir yer buldular. Ve gördüklerine inanamadılar. En az 30 kişi eski saklanma yerine doğru gidiyorlardı. İçlerinde ilk gördükleri cinayetin yanında konuşan iki kişi de vardı. Demek ki burası 30 veya belki de henüz görmedikleri bir sürü seri katilin bulunduğu ve içerisinde çok fazla suç işlenen bir yerdi. Arkadaşların eski saklanma yerlerine ulaştılar fakat bir şey bulamadılar ve geri döndüler. Burada öleceklerinden başka bir şey düşünemiyorlardı. Buradan kaçmak zorundaydılar ama nasıl? O tellerin açılması lazımdı. Birkaç gün bu katillere görünmeden plan yaptılar, korkudan uyuyamadılar ve hatta telleri sessize sökmeye çalıştılar ama başarısız oldular. Ve katiller çok garip davranıyorlardı. Sanki bir şey kaybolmuştu da onu arıyor gibiydiler. 3 arkadaş bunu fark ettikten sonra daha da korktular çünkü bu katillerin, onları yani kendilerini fark ettiklerini ve aradıklarını zannetmişlerdi. Ve buldukları yere de bakacaklarını sandılar ve çok telaşlandılar. Bu 3 arkadaş çok korkutucu ama iyi bir olay yaşadılar. Yanlarına birden, kaçıyor gibi görünen 3 arkadaşın yaşlarında biri yaklaştı. 4’ü de korkudan çığlık bile atamadılar ve birbirlerine korku dolu gözlerle baktılar. Kaçıyor gibi görünen kişi lütfen beni öldürmeyin diyerek ağlamaya başladı. Şok olan 3 arkadaş 4.kişiyi yanlarına hemen çekip biz de katillerden kaçıyoruz ve sanırım bizi bulamadılar. Dediler. Ve adını sordular, buraya nasıl geldiğini sordular. “Benim adım Arda. Ve arkadaşım kayboldu, onu ararken buralara kadar gelmişim ve geldiğimde onu buldum ama ölmüştü” dedi ağlayarak. “Gizem Her ne kadar acın büyük olsa da çok sessiz olmalıyız, ağlama buradan kurtulunca burayı ihbar edelim ve o kadar kişiyi acımasızca öldürerek zevk alan bu katilleri yakalatalım.” Bir gece tam bir felaket olmuştu. Arda uyumayıp katillerin kaldığı yere gitmek için

sessizce kimseyi uyandırmadan saklandığı yerden çıkmıştı ve evlerin birinin önünde camdan bakarak uyuyan katili izleyip “Sizi yakalatacağım arkadaşımı öldürdünüz ve bunu yanınıza bırakmayacağım. Şimdi güzelce uyuyun, buradan çıktığım zaman mahvedeceğim sizi dedi” Ve arkasını döner dönmez katillerden biri “Ölmüş halde bunu yapman çok zor” deyip onu bayılttı ve diğer katillere de haber vererek cinayet evine girdiler. Öldürmek için uyanmasını beklediler ve uyandığı an Arda çok büyük bir çığlık atmıştı. 3 arkadaş sıçrayarak uyanırlar ve Arda nerede, neler oluyor, hayır! Diye telaşlı bir halde konuşuyorlardı. Ve cinayet evinin açık olduğunu gördüler. Gizem oraya yaklaştı ve Arda'nın bağlı olduğunu gördü, hemen Uras ve Defneye haber verdi. Onu kurtaramazlardı ve artık çok geçti. Evet, Arda ölen arkadaşıyla buluşmuştu artık. Artık yine 3 kişiydiler ve bu kadar acımasızların bu dünyada var olmaları çok üzüyor ve sinirlendiriyordu. Ve artık sıkılmışlardı, ölmek istiyorlardı. Hiçbir günü en az bir kere ağlamadan geçiremiyorlardı. Özellikle Gizem delirmek üzereydi. Her gün iğrenç kahkahalar, geliyordu kulaklarına. Ve birkaç gün aç ve susuz kaldıkları için bayılmak üzereydiler. 3 arkadaş ayrılıp her ne kadar tehlikeli olsa da yemek bulmak için bir gece dolaştılar. Uras ve Defne saklandıkları yere geldiler ama yemeksiz, susuz geldiler. Gizem yarım saat geçmesine rağmen ortalıkta yoktu. 2 arkadaş endişelenmeye başladılar ve 10 dakika kadar daha beklediler. Gizem yerde açlıktan bayılmış bir şekilde duruyordu. 2 arkadaş onu karanlık yüzünden görmemişlerdi. Yerlerine geri döndüklerinde onu bulma umuduyla döndüler. Ve döndüklerinde korkunç bir silah sesi geldi. Ve katillerden insanları öldürdükten sonraki atıkları kahkaha sesi gelmişti. Defne ve Uras şok olup bir anda yıkıldılar ve konuşamadılar bile. Ne ağlamak için gözyaşları kalmıştı, ne de güçleri kalmıştı. Bir gece boyunca boşluğa bakıp durdular. Artık ne

açlığın, susuzluğun, ne de korkunun verdiği hissi düşünemiyorlardı. Her şey bir sesle bitmişti. Ertesi gün sabahında ne zamandır bakmadıkları tellerin açık olduğunu gördüler. Ve oraya Arda ve Gizem ölü değilken bakmadıkları için kendilerini çok suçlu hissediyorlardı. Sonunda, Sonunda çıkmışlardı ve hemen bir yola çıkıp arabalardan birini durdurdular. Ve binip o araba nereye gidiyorsa oraya gittiler. İndikten sonra en yakın karakola gidip bu yeri ve kişileri ihbar ettiler. Ve Defne artık delirmeye başlamıştı bu olaylar yüzünden. Ne psikoloğa gidince düzeliyordu ne de hastanelerde kendine gelebiliyordu. Evet, oradaki suç makinaları yakalanmıştı en sonunda. Evet, yakalanmaları ve ceza çekmeleri çok güzel bir haber. Ama bu dünyada sadece oranın suç işlendiği yer olmadığını belirtmek isterim.

Berfin Gücenmez

BİR GARİP KARA SURATLI

Ben Neşet. Garip Neşet derler bana. Ben de kendime bir garip kara suratlı Neşet diyorum. Şimdi size hayat hikayemi saygılarımla arz etmek istiyorum:

İşte kara suratlı ben memleketim Kırşehir'in Tırtıllar Köyü'nde 1 Ocak 1938'de doğdum. Annemin adı Döne , babamın adı Muharrem Ertaş'tır. Babam türkücüdür ve hatırı sayılır dinleyeni vardır. Yedi kardeşlerden iki numara benim.

Sekiz yaşına kadar memleketimde , Tırtıllar Köyü'nde kaldıktan sonra İbikli Köyü'ne yerleştik ailecek. On iki yaşına kadar burada kaldıktan sonra annemi bir gece ansızın kaybettik. Bir annem vardı o da ben sadece on iki yaşındayken gitmişti. Tabii ki uzun bir süre kendime gelememiştim. Bu sırada parasızlık da zaten başımızda hep dolaşan bir kara bulut gibiydi. Babam da benimle birlikte yedi çocuğa bakmak zorunda olduğu için şehir şehir dolaşıp sahnelere çıkardı. Şehir demişken de gözünüzde büyümesin , çevre köylere falan giderdi. Tabii o da binbir türlü zorlukla...Babam bir gün Yozgat'a yine türkü çalmaya gitmişti. Bir gün eve bir kadın getirdi. O günü hiç unutamam. Arzu diye birini getirdi ve başımıza ana diye koydu. Bizi de ana demeye mecbur bıraktı. Tabii Arzu anam

Kırşehir’de kalamayınca onun köyüne, Yozgat’ın Yerköy ilçesine yerleştik.

Tabii bu sıralarda okul çağım gelmiş , hiç değilse okuma yazma öğreneyim diye babam binbir türlü zorlukla ilkokula gönderdi. Bu sırada baba mesleği gereği o küçücük yaşında önce keman sonra bağlama çalmayı öğrendim. Babam da bağlama çalmayı öğrendikten sonra okulu bıraktım ve çevre yörelerde babamla çalmaya başladık. O türkü bar senin bu gazino benim derken babama hayran olmaya başlamıştım. O sıralarda aklımda tek bir düşünce dolanıyordu: Biz babamla aynı ruhun insanlarıyız. Tek etkilendiğim adam, her şeyiyle; düşüncesiyle, fikirleriyle, türkülerini dile getirmesiyle hepsiyle sadece onun yolundan gitmek istiyordum.

Gel zaman git zaman yaş oldu 19-20 . Çoğunlukla Kırık-kale ve Kırşehir’de bulunduktan sonra bir gün çaldı o telsizli telefon. Telefonda İstanbul’a gelmemi , plak çıkartmamı istiyorlardı. Babam da durma git dedi. Gittim İstanbul’a , buldum Şen Çalar Plak’ı. Babamın türküleriyle olsun kendi türkülerimle olsun çıkarttım bir plak. Adını da ‘Neden Garip Ötersin Bülbül’ koydum. Aziz halkımız bu plağımı çok beğendi. Devamında da o telsizli telefonum hiç susmadı Allah’a şükür. O plak senin bu konser benim gezdim gezdim durdum şehir şehir. Sonra tuttular bana Ankara’da daha çok iş var böyle sürekli gezmek de olmaz dediler ben de gittim Ankara’ya kaldım oralarda. Tabii yaş bu zamanlarda oldu yirmi dört. Sene oldu 1962.Garip Neşet’in askerlik çağı geldi. Vatani görevdir aksanmaz dedim gittim İzmir Narlıdere’ye. Sonra tekrardan döndüm Ankara’ya iş yapmak lazım dedim. Bir gün hiç unutmam yeni döndüğüm sıralarda dediler güzel bir gazino var, parası da iyi çık burada söyle dediler. Çıktım söylüyorum babamın türkülerini en güzel yürekten. Karşımda bir kız. Öyle güzel öyle narindi ki lafla anlatılmaz. Tabii benim gibi şu ga-

rip gönlüme de laf dinletemedim bastım nikahı o güzel kız Leyla'ya. Babam bana çok kızdı önceleri. 'O kız bize göre değil, ailemize yakışmaz' dedi. Dinlemedim hiçbir söylediğini. Sonuç ne mi oldu? Ne o inadından vazgeçti ne de ben gönül davamdan. Tabii bizim atışmalarımız başta lafla sözle oldu sonra da türkülere döndü, sazla cevap verdik birbirimize. Kaç sene ikimiz de birbirimizin suratına bakmadık.

Bu sırada gel zaman git zaman Leyla'mla üç tane pırlanta çocuklarımız oldu. Birinin adını canım annem Döne hep bizimle yaşasın diye Döne, diğer kızıminkini Canan, diğer oğlumunkini de Hüseyin koyduk. Leyla ile yedi sene evli kaldık sene oldu 1970 ler. Ayrılalım dedi canım. Lafın üstüne laf söylenmez dedim mecbur ayrıldık. Çok sevmiştim onu ama gitmişti artık. Hem alkole hem sigaraya başladım bu sürede. Tabii ki de öfkeyle kalkan zararlar oturduğu için acısını yakın zamanda fena çıkarttı. Hem de elimde kalan son zenginliğimden çıkarttı. 1978 yılında felç oldu parmaklarım. Tabii ne saz çalabildim ne de bir yere çıkabildim. Dımdızlak işsiz kalmıştım ortada. Elimde hiçbir şey kalmamıştı yanımda da sadece Yaradan'ım vardı. Ama tek bir şeyi unutmşum: kardeşlerimi. Almanya'da kalan kardeşimin daveti üzerine gittim gurbet ellere. Tabii çocukları da bırakmadın onları da götürdüm. Çok şükür hemen tedavi oldum. Ben okuyamadım bari çocuklarım okuyup adam olsunlar diye gurbet ellerde kaldık 2000 'li senelere kadar. Orada da boş durmadım sazımı hiç bırakmadım ama. Ama tabii memleket sevdası aldı götürdü beni kalktık gittik İstanbul'a. Verdim orda bir konser kendime geldim. Tabii ben yurt dışındayken Türkiye'de ünvanımız almış götürmüş. Süleyman Demirel cumhurbaşkanı olmuş o zamanlarda. O da duymuş şanımızı, şöhretimizi. Bir gün çağırdı beni 'Kusurumuz mu oldu cumhurbaşkanı?' diyerek gittim. Önce beni tebrik edip onurlandırdı, sonra da 'devlet sanatçılığı' teklifini

sundu. Tabii ki ben de herkes gibi önce mutlu oldum, sonra da biraz düşündüm ve: ‘hepimiz bu devletin sanatçısıyız, ayrıca bir devlet sanatçısı sıfatı bana ayrımcılık geliyor’ diyerek teklifi kabul etmedim. Ben halkın sanatçısı olarak kalırsam benim için en büyük mutluluk bu. Şimdiye kadar devletten bir kuruluş almadım, bir tek TBMM tarafından üstün hizmet ödülünü kabul ettim. Onu da bu kültüre hizmet eden ecdadımız adına aldım.’ diyerek reddettim. Halk ise bu söylediklerimi haklı bularak beni adeta yaşayan efsane olarak göstermeye başlamışlardı. İlk başta buna pek alışmasam da sonraları alışmıştım. Sonrasında bana ‘Yaşayan İnsan Hazinesi’ ve 25 Nisan 2011’de de İTÜ Devlet Konservatuvarı tarafından fahri doktora ödülleriyle layık olmuşum. Bu ödüller beni hem utandırıyor hem de mutlu ediyordu. Ayrıca bağlamada kullandığım tavır ve türkülerim de ders olarak okutulmaya başlanmıştı. Aynı zamanda Doç. Dr. Erol Parlak hayatımı ve eserlerimi iki ciltlik kitap halinde de yazıp yayınlamıştı.

Senenin 2012 olduğu ve son aylarına geldiğimiz sıralarda prostat kanserine yakalanmıştım. Nasıl bir hastalıksa yavaş yavaş beni bitiriyordu. Artık İzmir’de bir hastaneye yatırılmıştım. Zamanın 25 Eylül senenin 2012 olduğu an benim bitiş anımdı. Yalan dünyadan göç etmişim. Memleketim Kırşehir’de de gömüldüm. Tabii ki de babamın ayak ucuna defnedilmeyi vasiyet bilmişim kendime. Mezar taşıma da ‘Sakin ol ha, insanoğlu. İncitme canı, her can bir kalp, Hakk’a bağlı. İncitme canı, incitme.’ yazdılar. Bunları da bir melek olarak yazar saygılarımla arz ederim. Neşet ERTAŞ

Pelinsu Kaplan

DÜNYANIN SONU YAMYAMLAR

Küçüklükten beri sürekli aksiyon filmleri izlediğim için dünyada da öyle şeylerin yaşanmasını hayal ederdim. Her şeyi filmlerdeki gibi kolay sanıyordum. Böyle saçma hallerim vardı işte. Hatta çoğu zaman rüyalarımnda bu saçma hayali görüyordum. Tsunami oluyor her yer sular altında kalıyordu, uzaylılar ile savaş çıkıyordu veya dünyayı zombiler basıyordu. İçlerinden en çok istediğim zombilerdi. Onlarla savaşmak ve dünyayı kurtarmak en büyük hayallerimden biriydi. Ama sadece hayaldi, asla gerçek olamayacak hayaller...

Bu sabah bu hayalimin gerçekleşmesiyle uyandım. Uyanıran annemdi. Çok telaşlı bir şekilde bir şeyler anlatıyordu. Sığına gitmemiz gerektiğini falan söylüyordu. Ama ben uykumdan yeni uyandığım için bunu anlamam biraz uzun sürdü. 2 kardeşтик. Annem bana hızlı bir şekilde bir şeyler anlattıktan sonra kardeşimi uyandırmaya gitti. Zor da olsa kalktım ve yüzümü yıkamak için banyoya gittim. Bu esnada bir şey fark ettim. Etraf çok sessizdi, her zaman olduğundan daha sessiz. Sokaklarda insanlar, arabaların sesi, korna sesi, dışarda oyun oynayan çocukların sesi yoktu. Dünyaya sessizlik hâkim olmuştu. Yerlerde süpürülmeyi bekleyen yapraklar var-

dı. Yoldan 1 tane bile araba geçmiyordu. İşin enteresan tarafı ise kimsenin perdesi açık değildi. İstemsiz bir şekilde bu durumdan şüphelendim. Bir anda aklıma izlediğim filmlerdeki yaşananlar geldi. Filmlerde de aynen böyleydi; sadece rüzgarın ve uçuşturduğu yaprakların sesi vardı. Orada da dünyaya sessizlik hakim olmuştu. Gerçekten korkunç bir görüntüydü. Öyle bir şey olmamasını diledim. Annemin söyledikleri yavaş yavaş zihnimde yerine oturuyordu, anlamaya başlıyordum. “Buradan hemen gitmemiz gerek, dünya tehlike altında, vakitimiz yok” gibi cümleler söylediğini hatırlıyorum, ama hala olayın sebebini hatırlamıyordum. Hızlıca aşağı babamın yanına indiğimde babamın evde olmadığını gördüm. Annemin yanına çıkıp olan biteni sordum. “Baban aradı. İnsanların içme sularına nasıl karıştığı bilinmeyen bir virüs insanların beynini ele geçiriyormuş. Suyu içen insanlar bir yamyama dönüşüyormuş. Buradan gitmeliyiz. Size bir şey olmasını asla istemiyorum. Sizi korumam gerek.” Annem koşuşturarak hazırlanmaya çalışıyordu. O esnada kafamdan kaynar sular döküldü, ayaklarım bir anda tutmaz oldu. Bu nasıl olur? Daha dün her şey normaldi. Birlikte yemek yiyorduk, insanlar dışarda geziyordu, çocuklar oyun oynuyordu. Bir anda, bir gecede ne oldu? Kafamda anlamlandıramadığım çok fazla soru vardı. Babamın yanına gitmeliydim. Babam çok başarılı bir doktordu. Yüksek olasılıkla laboratuvardaydı. Evden anneme haber vermeden hızlı bir şekilde çıktım. Çünkü anneme haber verseydim izin vermeyecekti. Dünyanın bu kadar sessiz olmasına hala alışamadım. Alışılabilir bir durum değildi. Küçüklükten beri hayalini kurduğum bu korkunç şey şu anda gerçekleşmişti. İnsanın neleri hayal ettiğine dikkat etmesi gerekmiş. Hayali kurduğum zaman ne yapacağımı biliyorken şu an hiçbir şey bilmiyorum. Dünya bu virüsten kurtulabilecek mi? Her şey eskisi gibi olacak mı? Aklımdaki sorular bir türlü

bitmiyordu. Bütün bu sorulara cevap ararken babamın yanına gelmişim. Doğru tahmin etmişim babam buradaydı ve çok telaşlıydı. “Baba?” Beni görünce koşarak yanıma geldi ve sınıksı sarıldı. “Şükürler olsun ki bir şey olmamış. Buraya neden geldin, ya sen gelirken sana bir şey olsaydı? Ne yapardım o zaman ben?” Babamı sakinleştirmeye çalıştım. Biraz zaman sonra annemi arayıp burada olduğumu haber ettim. Sıra bütün sorularımın cevaplarındaydı.

Soru sormak için fazla zaman yoktu. Fakat olayın temeli; yağan yağmurda olan virüsten dolayı çoğu ülkelerde yamyam adı verilen virüslü insanlar ortaya çıkmış. Yağmura bu virüs nasıl karıştı bilinmiyor. Bu yağın yağmur suyuna maruz kalan insanlar, banyo yapan insanlar veya çeşme suyu içen insanların %90'nına bu virüs bulaşmış. Bazı bünyesi güçlü olan insanlar bu virüsten etkilenmemiş fakat eğer bu sulara maruz kalmaya devam ederlerse onların da sonu diğer yamyamlar gibi olabilirmiş. Bilim insanları ve doktorlar bu virüsten kurtulmanın yolu olduğundan emin değiller, ümitsiz de değiller, fakat yamyam olan insanların kurtuluşu olmayabilirmiş. Bütün olan biten bundan ibaret. Babam burada bulunmamı istemiyor. Annemlerin yanına gidip onları güvende tutmamı istiyor. Bu sebepten dolayı evin yolunu tuttum. Hala olanların şokundaydım. Durum ciddiye ama babam bana bunu belli etmiyordu. Umuyorum ki bir an önce çözüm yolu bulunur. Babama güveniyordum. Eve giderken yolda karşıma bir yamyam çıkmıştı. Kendimi nasıl koruyacağımı bilmiyordum. İzlediğim filmlerdeki korunma yollarının veya onları öldürme yollarının doğru olduğundan da emin değildim. Bu olay asla küçükken hayal ettiğim gibi değildi. Hem onları öldüremedim. Eğer bir çözüm yolu bulunursa o da yaşayabilirdi, hala bir şansı vardı. Hızlıca oradan uzaklaşmak için koşmaya başladım. Peşimden geldi fakat hızlı koşamıyordu. Bu da bana

kurtulma şansı verdi. Hala kurtulmuş sayılmazdım. Etrafta onlardan bir sürü olabilirdi. Eve giderken yakın arkadaşımın evinin önünden geçiyordum. Onun nasıl olduğunu çok merak ettim ve evine gittim. Zili çaldığımda kapıyı kimse açmadı. Acaba onlar sığına gitmişler miydi? Ya da bir şey mi olmuştu? Durumu tehlikeye atamazdım, belki de kurtulmayı bekliyorlardı. Önce etrafta açık pencere var mı ona baktım, bulamamıştım. Tek çarem kapıyı kırmaktı. İçeri girdiğimde bütün aile yerde yatıyordu. Uyandırmaya çalıştım ama beceremedim. Ölemezlerdi. Hemen babamı aradım. Adam yollayacağını ve onlara laboratuvarında bakacağını söylemişti. Yolladığı adamın gelmesini bekledim. Babam bazı insanların da bünyesinden dolayı virüsün onları yamyamlara dönüştüremeyeceği ama vücutta zararlar verebileceğini söylemişti. Babamın gönderdiği adam geldikten sonra bende hızlıca kendi evime geçmiştim. Kardeşimin hala olan bitenden haberi yoktu. Ona ufak bir gezintiye çıkacağımızı söylemiştim. Annem de hazırlanmıştı. Evimize, hatıralarımıza veda edip arabaya geçmiştik. Ama ben inanıyordum. Babam çözüm bulacak, her şey normale dönecek ve biz evimize geri döneceğiz. Bazı ailelerin kendine ait sığınakları, bazılarının ise 2-3 kişi ortak kullandıkları sığınak vardı. Sığınak sahibi olmayan kişiler ise ülkenin ortak sığınağında kalacaklardı. Bizim kendimize ait sığınağımız vardı, orada kalacaktık. Sığınağımıza doğru yol aldık. Artık telefonlar çekmiyordu. Dünya yavaş yavaş yok oluyordu, onunla birlikte bizde yok olacaktık. Ne kadar süre kalabilirdik ki o sığınakta. Şehir çıkışlarına doğru trafik yoğun bir şekilde artıyordu. Herkes başka şehirlere kaçmaya çalışıyordu, ne işe yarayabilirdi ki? Dünyanın yarısı bu olaydan etkilendi. Sığınağa varmıştık. Babamla telsiz sayesinde sürekli iletişim halindeydik. Hala bir çözüm bulamamıştı. Her şey daha çok kötü olmaya başlamıştı. Kardeşimin vücudunda kızarıklıklar

çıkmaaya, kan kusmaya başlamıştı. Çok fazla ateş çıkmişti. Bunlar virüsün yan etkileriydi. Hemen babamı aradık. Babam geldiğinde bir şeyler yapmaya çalıştı. Kardeşimin nabzı atmamaya başladı. Annemin çığlıkları bütün sığınakta duyuluyordu, babam ne kadar korksa da sakin kalmaya çalışıyordu. Aynı olgunluğu bende göstermeye çalışıyordum ama çok da başarılı değildim. Çok korkuyordum, korkuyorduk. Babam kardeşimi kurtaramamıştı. O an keşke dünya yok olsaydı da bunları yaşamazdık. Kardeşim küçücük bedeniyle bu virüse ne kadar dayanabilirdi ki? Zaman geçti. Annem sakinleştirici sayesinde uyuyordu. Babam laboratuvara geri döndü, ne kadar kızını kaybetmiş olsa da yapması gereken çok önemli bir görev vardı. Bense olgunluk gösterip sakin kalmaya çalışıyordum. Ben ağladıkça annem daha kötü olacaktı. Zaman geçiyordu, annem hala uyuyordu. Annemin ağlaması, bağırması hala aklımdan çıkmıyordu. İçimizde ki en masumu, ölmeyi hak etmeyen kişiyi, kardeşimi kaybettik. Kendime moral vermeye çalışıyordum. Belki de ölmesi ona verilen en büyük şanstı. Bu dünyada bu şekilde yaşamayı hak etmiyordu. Belki de öterek kurtuldu. Babam arada sırada yanımıza geliyor, virüsün bize bulaşıp bulaşmadığı ile ilgili testler yapıp bizi korumak için ilaçlar veriyordu. Akşam olmuştu. Annem yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Galiba durumu kabullenmişti. Zaten durumu kabullenmek dışında yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Bir anda bir patlama sesi geldi. Yer titremişti. Hemen babamla iletişime geçmeye çalışmışım fakat babama ulaşamıyordum. Ardından bir patlama sesi daha. Babama bir şey oldu diye çok korkuyordum. Peş peşe 5-6 kez patlama sesi geldi. Belirli bir süre sonra kesildi. Dışarı çıkıp ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Babama bir şey mi oldu bilmem gerekiyordu. Dışarı çıktığımda gökyüzü patlamalardan oluşan yangınlar sayesinde aydınlanıyordu. Etrafta daha fazla yam-

yam vardı. Çok korkuyordum, gözyaşlarımı tutamıyordum. Ama artık cesur olmalıyım, korkak bir kız olursam hiçbir şeyi beceremezdim. Sessizce, kendimi belli etmeden babamın yanına gitmeyi başardım. Babam iyiydi. Fakat dünya iyi değildi. Ülkeyi ele geçirmek isteyen dış ülkeler tarafından şehir çıkışlarına ve merkezlerine bomba atılmıştı. Amaçları ülkeyi bombalayıp halkımızı yok etmektir. Bu sayede de ülkeyi ele geçirmiş olacaktı. Biz sadece 5-6 tanesi duymuştuk ama bu hiçbir şeydi. Bütün ülke bombalanmıştı. Artık hiç ümidimiz yoktu. Bilim insanları ve doktorlar hiçbir çözüm yolu bulamamıştı. Zaman geçtikçe yok oluyorduk. Herkes yok oluyordu...

Olayın üstünden 1 yıl geçmişti. Virüs bütün bir dünyaya yayılmıştı. En sağlam insanlar bile birer yamyama dönüşmüştü. Laboratuvar bombalanmıştı. Çözüm bulunamamıştı. Annem ve babam da ölmüştü. Onlar öldüğü için üzülüyordum. Böyle bir hayat yaşamalarını istemiyordum zaten. Bense bir şekilde hayatta kalmaya çalıştım. Sığınakta durarak zaman geçiremezdim. Dışarı çıkıp savaşmaya çalıştım. Yapmam gereken de buydu. Benimle birlikte savaşan insanlar vardı, yalnız değildim. Birlikte aile gibi olduk. Dünyayı bilim adamları kurtaramadı ama belki biz kurtarabiliriz.

Zeynep Tuğçe Kır

MERHAMET SONUCU

Sivas'ta bir köyde yaşayan Perçim ailesi vardır. Bu ailenin evine sürekli fare girer halıyı, kilimi ısıtır, yemekleri yer kaçır. Perçim ailesinin annesi olan Döndü Hanım eşine seslenir:

- Ya bey bizim evdeki pis fare yüzünden evde ne yemek ne halı ne de bir şey kaldı. Görüyom da yakalayamıyom.

- E kedi koy eve Döndü. Yakalasin fareleri. Hem kedi yemeğini yer hem de biz .

- Doğru diyon da kedi de tüy dökcek.

-Malına zarar gelmesinden iyidir.

Döndü Hanım eşinin bu fikrini düşünür. Bu fikir aklına yattıktan sonra sokağa çıkar başlar kedi aramaya...

-Kedi... Kedicik...Pisi pisi...

O sırada Kedi Azman'ı görür. Azman köyün kedileri tarafından sevilmeyen, artist, bir kedidir. Döndü Hanım ne şans ki Azman'ı bulur, hemen kucaklar ve eve götürür.

Kediyi gören çocuklar sanki bakmak için sahiplenilmiş-cesine çok sevinir ve Azman ile uğraşmaya , sevmeye başlar. Döndü Hanım tüy dökmesin diye çocuklara bağıır:

- Bırakın be kediyi! Tüy döker şimdi bir de onla uğraşma-yalım ha! O bir cimcik şeyin üstüne bu da abrası oldu. Siz de olmayın yavrularım.

Bunun üzerine çocuklar kediyi bırakırlar. Azman ilk kez ev ortamında bulunmuş ve sokaktaki kedilere karşı gösterdiği özgüveni evin içindekilerden korkusundan dolayı gösteremi-yor, korkuyordu. Azman ne olduğunu anlamaya çalışıyor:

-Ne oluyo ya? Ne işim var? Ne oluyo kardeşim, ne bu tantana?

Perçim ailesi gece olmasıyla uykuya dalar. Fare millet uyuyunca iş başına gelir. Bir de ne görsün! Kedi! Fare korku-dan ne yapacağını şaşırır, ya karnını doyuracaktı ya da kediyi doyuracaktı. Neyseki Azman gibi bilgisiz bir kediyeye rastla-mıştı. Bizim kedide hemen sesleri duymuş ne olacağını merak ediyordu. Suskun şekilde olduğu yerde durdu. Fare ise kor-kudan nereye kaçacağını şaşırılmıştı. Her ikisi de birbirinden korkuyordu. Azman korkusunu kenara atıp artistliğini göster-menin tam vakti olduğuna karar verip farenin peşinden gitti. Farede kediden kaçıyor. Sonunda ikisi de durdu. Azman fareyi tutacağını onu evden uzaklaştıracağını bir görev olduğunu henüz çözememiş. Fare ise artık ölümü düşünüyordu. Azman dostça :

-Senin ne işin var burada?

-Affet beni. Çok açtım ...

-Ne affetmesi?

-Hırsızlık yaptım ya beni yemeyecek misin?

-Yooo... Seni niye yiyeyim mama veriyolar bana. Hem ben burada niye varım onu bile bilmiyorum.

-Neden burada olduğunu bilmiyorsun demek?

-Evet.

Fare, Azman'ın görevinden daha haberdar olmadığını anladı. Aklını kullandı. İlerde ona sıkıntı olmaması için onunla dost olacaktı.

Fareyle kedi bir süre sonra dost olmuştu. Azman evde durduğu için artık dışardaki gibi tanınan, artist biri olmayı kesmişti. Tamamen artık saflaşmaya, iyileşmeye başlamıştı. Fare ise kendini kurtarmak için yalandan sevgi gösterilerinde bulunuyordu. Bu sırada Döndü eve farenin girip çıktığını fark ediyor ve Azman'ın hiçbir şey yapmadığını anlıyordu. Döndü eşine kızmaya başlar:

-Kedi dedin kedi buldum. Noldu şimdi? Her şey aynı. İşe yaramıyor, bu çözüm değil. Fare tutmuyor bu. Böyle giderse atarım bu kediyi ha. Zaten tavuklarımı da kovalıyor.

-Ya hanım amma laf ettin ha! Azcık daha dursun hele. Sonra atarsın evden.

Azman her şeyin farkına yeni varmıştı. Minnak dostunu kurtarmalıydı veya evden atılacaktı. Eğer evden atılırsa evdeki sobanın yanında uzanmayı bırakıp sokakta üşüyecekti, ama bir yanda dostu...

Fare yine gece Azman'la olan dostluğu sayesinde eve girmiş karnını doyurmaya gelmişti. Azman dostunun doymasına izin vermişti. Yeter ki o iyi olsun!

Ne yazık ki Döndü Azman'ı ensesinden tutup dışarı attı. Azman sokakta yalnız kalmış ve farenin onunla buluşması-

nı bekliyordu. Fare nankörlük edip Azman'la hiç buluşmadı. Döndü köylüsünün yanına gider durumu anlatır. Köylüsü eşi gibi eve kedi almasını söyler. Bu fikre karşı Döndü işe yaramadığını belirtir. Başka ne çare? Döndü eve yeni bir kedi koyar. Fare bu kediyi görür ve Azman gibi olacağını düşünür. Onunla konuşmaya gider. Yeni kedi eski fare gibi iyi niyetli değildir ve fareyi olduğu gibi yakalar öldürür. Fare nankörlüğünün ve hırsızlığın cezasını görür. Döndü ise artık rahatlamış ve mutluluğa kavuşmuştur.

Selennaz Koç

HALE’NİN AZMI

Hale emekli bir ailenin tek kızı. Annesi Işıl Hanım, babası Tahsin Bey. Hale 24 yaşında gençliğinin baharında genç bir avukat Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesini dereceyle bitirdi. Şimdi de en layık şekilde avukatlık görevini yapıyor.

Hale güneş ışıklarının yüzüne vurmasıyla uyandı. Başına geleceklerinden habersiz gününün çok güzel geçeceğini umuyordu. Yatağında biraz oturdu sonra kalkıp odasını havalandırmak için penceresini açtı. Penceresinden kuşların sürü halinde uçuşunu izledi. Daha sonra lavaboya gidip elini yüzünü yıkayıp odasına gitti. Üstüne siyah pantolonunu, siyah gömleğini, siyah ceketini ve siyah topuklarını giydi. Saçlarını da topuz yaptığında hazırды. Daha sonra aşağıya inip annesi ve babasına “günaydın” dedi. Annesi ve babası da aynı şekilde karşılık verdi. Annesi:

- Kahvaltı yapmayacak mısın kızım?

- Hayır annecim acil çıkmam lazım davaya yetişmem gerek. Babası:

- Kızım aç acına gidilir mi bari iki lokma bir şey yeseydin.

- Babacım dedim ya acelem var. Annesi:
- Kızım bari şu peynirli ekmeklerden al, büroya gidince yersin.
- Çok teşekkür ederim annecim. Hadi ben çıkıyorum.
- Kızım hadi kendine dikkat et olur mu annecim?
- Tamam annecim hadi görüşürüz, görüşürüz baba sizleri çok seviyorum.
- Bizde seni çok seviyoruz.

Hale bu şekilde arabasına binip adliyeye doğru yola koyuldu. Yetiştirildiği dava velayet davasıydı. Müvekkili Seval Hanım kocasından şiddet gördüğü için boşanmıştı. Seval Hanım kocasına şiddet uyguladığı için dava açmış olsa da dava olumsuz sonuçlandı. Kocasını oğlu Mehmet'i almak için Seval Hanım'a dava açmıştı. Hale boşanma davasında avukatlık ettiği Seval Hanım'a şimdi de velayet davasında avukatlığını yapıyordu. Bu dava Hale için çok önemli çünkü söz konusu küçük bir çocuğun hayatı. Onun daha iyi koşullarda yaşaması için annesiyle yaşaması gerekiyor.

Her şey gayet sakinken arabayı kullanırken arabanın arkasında bir gariplik hissetti. Arkasındaki araba birden makas atarak önüne geçti. Hale de tepki olarak kornaya bastı. Arkasındaki arabanın yaptığı bu hareket bütün trafiği altüst etti. Daha sonra Hale yoluna devam ederken arabanın garip bir şekilde gittiğini fark etti. Hemen o arabayı geçmesi lazımdı yoksa kendisine bir şey olabilirdi. Tam o arabayı geçmeye çalışırken o araba kendisine bir hızla çarptı. Hale arabayla savrulurken diğer başka arabaya çarptı ve son olarak bariyerlere çarparak bilincini kaybetti. Bu kazada toplam üç araba hasar gördü. Olayı gören vatandaşlar hemen 112'yi aradı. İlk yar-

dım eğitimi olan insanlar hasar gören arabadaki insanları arabanın içinde mahsur kalan insanları çıkarmaya çalıştı. Fakat başaramadılar, bu yüzden ambulansı beklediler.

Ambulans geldi, Hale'yi ve diğer yaralıları hastaneye götürdüler. Hastaneye geldiklerinde hastane polisleri Hale'nin kimliğinden ailesini bulup ailesine haber verdiler, ailesi kahroldu. Hemen hastaneye gittiler. Hastaneye gittiklerinde Hale'nin ameliyathanede olduklarını öğrenip ameliyathane kapısında kızının sağlıklı çıkmasını ve doktorun güzel açıklamasını beklediler.

Sonra doktor ameliyathaneden çıktı. Doktor:

- Hale Görsoy'un ailesi siz misiniz? Annesi ağlamaklı:
- Evet biziz doktor bey kızım nasıl ne olur söyleyin?
- Kızınız hastaneye geldiğinde iç kanaması vardı. Ameliyat çok zorlu geçti. Biz elimizden geleni yaptık. Önümüzdeki kırk sekiz saat çok önemli, yani anlayacağınız kızınızın durumunu ilerleyen saatlerde göreceğiz. Çok geçmiş olsun.

- Tahsin doktor ne diyor? Ya ona bir şey olursa ben onusuz nasıl yaşarım?

- Işıl benim kızım çok güçlü ona hiçbir şey olmayacak bak göreceksin benim kızım sapasağlam ayağa kalkacak.

Bu konuşmadan hemen sonra kızları ameliyathaneden çıktı. Annesi ağlamaklı:

- Hale kızım biz buradayız tamam mı annecim biz seni bekliyoruz. Babası:

- Kızım sen gözlerini açacaksın hadi benim güzel kızım bizim için, hayatlarına ışık olacağın yüzlerce insan için aç gözlerini. Hemşire:

- Beyefendi lütfen müsaade edin. Hastayı yoğun bakıma almam gerekiyor.

Bu şekilde iki gün boyunca Hale'nin ailesi sabırla kızının uyanmasını bekledi. İki gün Hale'nin ailesi için çok yorgun ve çok kritik geçti. O sıralarda polis gelip kaza hakkında ailesine bilgi verdi. Kazanın olduğu ilk gün Hale ameliyattayken müvekkili Seval Hanım aradı. Hale'nin kaza geçirdiğini duyar duymaz oğlu Mehmet ile hastaneye geldi. Zaten bu şekilde hakim mahkemeyi altı ay erteleyip geçici velayetin anneye verilmesi gerektiğini karar kıldı.

Hale yoğun bakımdaydı. İki gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Işıl Hanım ve Tahsin Bey iki gün boyunca yoğun bakımın önünde kızlarının uyanmasını beklediler. Sonunda Hale gözlerini açtı. Ailesi Hale'nin gözlerini açtığını görünce çok sevindiler. Hemen doktora haber verdiler. Doktor Hale'yi muayene edince Hale bir şeylerin eksikliğini fark etti. Doktor:

- Hale Hanım ayak parmaklarınızı oynatabilir misiniz?

Hale oynatmaya çalıştı ama oynatamadı.

- Bacaklarımı hissetmiyorum Doktor Bey. Annesi:

- Doktor Bey neler oluyor kızım bacaklarını neden hissedemiyor?

- Kaza sırasında beline giren cam bacaklarını hissetme özelliğini kaybetmesine neden olmuş. Ama merak etmeyin kızınız kendisini toparladıktan sonra fizik tedaviye başlatacağız. Böylece yürüme özelliğini yeniden kazanabilecek. Hale:

- Anne ya ben hiç yürüyemezsem.

- Öyle bir şey olmayacak kızım, iyileşme ihtimalin var. Biz senin her zaman yanındayız ve her zaman yanında olacağız. Babası:

- Evet kızım biz senin her zaman yanındayız.

Bir hafta sonra Hale hastaneden taburcu oldu. Yürüyememek canını çok yakıyor. Bir keresinde başına böyle bir şey gelirse ne yaparım diye düşünmüştü. Şimdi ise başına geldi. Fakat umutlu. Elbet bir gün ayağa kalkacak ve gene yürüyecek. Bu kazaya yapmasında sebep olan kişiden şikayetçi oldu ve o kişi hapse atıldı. Seval Hanım'ın davasına kadar kendini toparlayacak ve ne olursa olsun yürüyemese bile o davaya girip müvekkilini savunacak ve kazanacaktı.

Taburcu olduktan sonra eve geldiğinde bu durumu ilk başta çok zor gelmişti. Dilediği gibi ayağa kalkamıyor, tuvalete tek başına gidemiyor, kendi bile giyinemez olmuştu. Bu yaşta annesinin eli ayağına düşmek onun çok canını acıtıyor, annesine ve babasına yük olduğu için kendine çok üzülüyordu. Dinlenmek için bir ay rapor almıştı.

Bir ay sonra işe gitmeye başladı. Yürüyemediği için onu adliyeye babası götürüyordu. Araba hasar gördüğü için babasıyla taksiyle gidiyordu. Adliyeye geldiğinde insanlar ona acıyarak bakıyorlardı ve geçmiş olsun dileklerini dile getiriyorlardı. Odasına girdiğinde masasında bir sürü çiçekler vardı. Şu uzun zamanda yüzünü bu çiçekler güldürdü. Adliyede çalışan hizmetli Aysel Hanım'dan yardım isteyerek çiçekleri vazoya koyup suladılar. Daha sonra bu haliyle davalara girdi. Ona gene acıyla bakan bakışları gördü ama umursamadı. En üzüldüğü taraf da söz aldığı zaman ayağa kalkamamak ve hakim karar verdiğinde ayağa kalkamamak canını yakmıştı.

Bir ay sonra işe gittiği zaman eve geldiğinde ağlamaya başladı. Annesi:

- Kuzum neden ağlıyorsun bir tanem ne oldu?
- Bugün işe gittiğimde herkes bana acıyarak baktı anne,

mahkemede hakim karar verdiğinde, söz hakkı verdiğinde ayağa kalkamadım anne. Bu bakışların altında ezilmek o kadar kötü ki.

- Kızım bırak sana nasıl istiyorlarsa öyle baksınlar. Sen çok güçlüsün, asla ezilmek yok. Sen şu anda bir imtihandan geçiyorsun. Ama sen bu imtihanı başarıyla atlatacaksın annem sana söz veriyorum.

- Evet anne de yürüyememek, ayaklarımı hareket ettirememek o kadar kötü bir şey ki

- Anlayabiliyorum annem dediğim gibi sen bunu atlatacaksın sadece biraz sabır tamam mı?

- Tamam annem. İyi ki varsınız.

- Sen de iyi ki varsın benim güzel kızım. Sen benim ilk göz ağrısın seni çok seviyorum.

- Bende seni çok seviyorum.

Bu konuşmanın üzerinden bir ay geçti. Bunun sonucunda Hale fizik tedavilere başladı. İlk başta hemen yürüyemediği için üzüldü ve o gece annesinin kucağında ağlayarak uykuya daldı. Ailesi bu duruma kahrolsada sabrettiler. Daha sonralarda büyük bir azimle tedavinin üstesinden geldi ve sonunda artık yürüyebiliyordu. Hale artık kendini daha güçlü hissediyor. Hale'nin yaşadığı bu deneyim engelli çocuklara, gençlere ve yetişkinlere yardım etmesine vesile oldu. Genç ve yetişkinlerle dost ve arkadaş; çocuklara ise abla oldu. Onlarla ilgili her etkinliğe katılıyor ve onların sesi olmak için elinden geleni yapıyordu. Mesela artık adliye koridorlarına küçük kutular koydu. Böyle inanlar o kutulara mavi kapak atıyor ve tekerlekli sandalyeye ihtiyacı olan insanlara tekerlekli sandalye edinmesine sebep oluyordu.

Altıncı ay geldi çattı. Sırada Seval Hanım'ın mahkemesi vardı. Hale bu mahkeme için bir sürü bilgi topladı ve mahkemeye sundu. Bu bilgiler sayesinde Seval Hanım'ın eski kocası hapse atıldı ve Mehmet'in velayeti annesi kalıcı olarak annesine verildi.

Bu şekilde Hale hayatını insanların umudu olarak yaşamını sürdürdü.

Ecenaz Uçak

BİR KÜÇÜK ÖMER'ÇİK

Tanımadığın birisine ne kadar bağlanabilirsin ki? Onun için ne kadar üzülebilirsin ki? Kardeşin, eşin, annen, baban olmadığı sürece senin için ne kadar önemli olabilir ki bir insan? Bir çocuk? Ama küçük Ömer benim için öyleydi işte. Onunla hastanede tanışmıştım. Onunla hastanede ayrıldım. Şimdi anlatacağlarım biraz hüzünlü, biraz komik, biraz sevecen... Her şeyden biraz işte.

8 Temmuz günüydü. Arkadaşım İrem'le bir animasyon ekibiyle tanışmıştık. Palyaço kostümü giyip hastanede kanser hastası çocuklara gösteri yapmamız gerekiyordu. Evet bu işi hayır işinden ziyade para için yapıyorduk. Çünkü paraya ihtiyacımız vardı. Evin kirası, telefon faturalarımız, alınacak ders kitapları... Her neyse ekibi topladık, kıyafetlerimizi giydik ve hastaneye gittik. İlk başta her şey güzeldi. Her yer rengarenk ve her tarafta gülen, şarkılar söyleyen bir sürü çocuk. Onlar çok mutluymuştu. Onlar yani çocuklar... Ama onlar her güldüğünde bizim içimiz parçalanıyordu. Biliyorduk ki birkaç saat sonra biz gideceğiz ve onlarda hastanede korkulu hayatlarına geri dönüp ölümü bekleyeceklerdi. 'Ne yapalım hayat bu. Herkes bir dertle doğup bir dertle ölüyor.' Kendimi-

zi bu cümlelerle kandırıp üzüntümüzü çocuklardan böyle gizliyorduk. Gitme saatimiz yaklaştığında üstümü değiştirmek için tuvalete gidiyordum. Sonra bir odanın önünde durdum. İçeriden bir çocuğun mırıltıları geliyordu. Kapıyı çaldım, ses kesildi. Yavaşça kapıyı açıp içeriye girdim ve küçük delikanlıyla karşılaşmamız böyle başladı. Ömer; 8 yaşında, kahverengi gözlü, dağınık siyah saçları vardı. Baya da gürlü. Bana bakıp gülümsedi. Durdum. Sadece durdum. Hipnoz olmuş gibiydim. Tam kendime gelip ona ‘Merhaba’ diyeceğim sırada içeriye doktor ve hemşireler girdi. Bana sorgulayıcı bakışlarla baktılar. Ne yaptırısam sanki! Sonra Ömer’in yeni hastaneye yatırıldığını ve animasyon ekibinin bu odaya girmesine izin verilmediğini söylediler. Tam çıkarken Ömer seslendi bana ‘Palyaço! Benim içinde gel olur mu?’ Baktım, gülümseyip ‘Tamam’ dedim. Üstümü değiştirip danışmaya gittim. Ömer’in hayat öyküsünü ilk kez danışmada o suratsız, büyük beni olan sarışın görevliden dinlemiştim.

Kayseriliymiş bizim Ömer. Kayseri’nin ufak bir köyünde annesi ve babasıyla yaşıyormuş. Babası çok içermiş. Ne kadar çok içtiyse Ömer’in annesi ile kavgaya tutuşmuşlar. Sonunda da elindeki içki şişesi ile kadının kafasına ne kadar hızlı vurduysa artık kadın orada can vermiş. İlk başta adam ne yaptığının farkına varamamış tabi. Yıgılmış kalmış oraya, Ömer de yatağında uyuyormuş mışıl mışıl. O günlerde daha bebek 4 yaşında var yok. Neyse sabah olmuş adam uyanmış. Bakmış karısı kanlar içine yerde yatıyor. Bildiğimiz o pişmanlık sahneleri gerçekleşmiş. Sonra adam dayanamayıp dedesinden kalma silahıyla sıkılmış kafasına. Eee Ömer’ e ne olmuş dersenez. Ne yapsın garibim hem yetim hem öksüz kaldığını hissetmiş gibi basmış bir ağıt. Ağlayıp duruyor. Susturana aşk olsun. Neyse günler gelmiş geçmiş. Bir gün bir komşusu, bir gün başka komşusu derken evden eve dolaşmış Ömer. En so-

nunda yetimhaneye yerleştirmişler. Günler, haftalar, aylar, yıllar derken 3-4 yıl geçmiş. Ömer'i herkes çok severmiş. Sanki büyümüş de küçülmüş gibi efendi, akıllı, olgun, 8 yaşında bir delikanlı olup çıkmış. Sonra yetimhanedeki çocuklar için sağlık testleri yapıldığı sırada Ömer'e lösemi teşhisi konmuş. Apar topar hastaneye kaldırmışlar. Bugün de hastanedeki ilk günümüş işte. Yavrum benim... Her şeyden habersiz nasıl da güzel gülümsüyordu bana. Suratsız kadın bana bunları anlattıktan sonra içime bir yumru oturdu. Hiçbir zaman gitmeyecek o yumru. Şimdi olayın üstünden 3 yıl geçti. Bu üç yılda Ömer'in arkadaşı, ablası, annesi oldum. Her gün onun yanına gidip şarkılar söyledim. Balonlar patlattım. Şekerler aldım. Her geçen gün Ömer'in dökülen saçlarını saydım. Kuruyan nefesini hissettim. Kısılan sesini duydum. Ömer öldü. Ölmeden önce beni görmek istediğini söylemiş. Ben yanına gidince kulağıma eğilip ne dedi biliyor musun? 'Biliyordum en başından beri öleceğimi, tedavi olamayacağımı biliyordum. Ama hiç korkmadım biliyor musun? Çünkü bir keresinde öğretmenim bize bir gün herkes ölecek, ölümden korkmayın! Ölürken yanınızda birinin olmamasından korkun, demişti. Teşekkür ederim yanımda olduğun için. Biliyor musun anneme benziyorsun. Yetimhanede yatağımın duvarında duran bir fotoğrafı vardı. Bana uyurken hep bir şarkı mırıldanırdı. 'Bir küçücük aslancık varmış, annesi onu çok çok severmiş.' Diye. Hep onu söylediğini hayal ederek uyudum. Bana bu şarkıyı söyler misin anne?' Yutkundum. Ömer'in başını omzuma koydum. Söylemeye başladım şarkıyı...

'Bir küçücük aslancık varmış,
Annesi onu çok çok severmiş,
Sen benim ca ca canımsın dermiş,
Sen benim ca ca canımsın dermiş.'

Ömer derin bir soluk verdi. Bir daha da almadı. Sen rahat uyu Ömer. Çiçekler senin gülücüklerin için açıyor. Güneş senin gözlerin için doğuyor. Rüzgarlar senin tel tel dökülen saçların için esiyor. Ve bu dünya sırf senin için doğuyor.

Sıla Gönen

ESNAF KIZI ESİN

Esin küçük bir Anadolu kasabasında esnaf bir babanın dördüncü kız çocuğu idi. Ablaları liseyi bitirdikten sonra aynı kasabada gelin olmuş ve çoluk çocuğa karışmıştı. Ama Esin okuldaki Türkçe öğretmenini çok seviyor ve kendisi de öğretmen olmak istiyordu. Babasının işleri pekiyi gitmediğinden dershaneye yazılmadı ve özel derste alamadı. Çok çalışması gerektiğinin farkındaydı. Dayısının kızı Aysel de matematik öğretmeni idi ve iki yıldır atama bekliyordu. Esinle araları çok iyiydi ve berber çalışıyorlardı.

Esinin küçük amcası Serhat Ankara da bakanlıkta memur olarak çalışıyordu. Serhat evli ve iki çocuğu vardı. Bayram için kasabaya geldiklerinde uzun uzun konuşma fırsat buldular. Yengesi Esin'in öğretmen olmak istediğini öğrenince kendi kardeşinin de Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesinden mezun olduğunu, Gazi Üniversitesinin çok iyi bir üniversite olduğu ve Gazi Üniversitesini tercih etmesini söyledi. Hem de daha sık görüşürüz dedi.

Esin'i dayısının kızı Aysel çalıştırıyordu ve çok test çözdürüyor onu ara sıra sınav yapıyordu. Özel sohbetlerinde de Esin'in iyi sonuçlar aldığını onun iyi bir öğretmen olacağını

söylemesi Esini çok mutlu ediyordu. Esin sık sık rüyasında Gazi üniversitesini kazandığını görüyor büyük bir umutla uyanıyordu. Sınav günü yaklaştıkça heyecanı artıyor ve daha çok çalışıyordu. Ailesi de Esin'i destekliyor onu teşvik ediyordu. Veli toplantısında öğretmenleri Esinin çok çalışkan bir öğrenci olduğunu söylemeleri babasını çok mutlu ediyordu.

Sınav haftası geldiğinde Esin artık kendine güveniyordu ve heyecanını kontrol altına almıştı. Sınavları çok güzel geçti. Sınavı bittiğinde Aysel ile büyük dayısının yanına Antalya ya tatile gitmeyi planlıyorlardı. Büyük dayısının hanımının kaza geçirip hastanede olduğunu öğrendiler ve tatil hayalleri suya düştü. Zaten ailelerinin beş yıldızlı otellerde tatil yaptırma imkanı ve rızaları yoktu. Bu yüzden Esin ve Aysel öğretmen olup atanınca birlikte lüks bir otelde tatil yapma kararı aldılar.

Sınav sonuçları açıklanmış ve Esin Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türkçe öğretmenliği bölümünü kazanmıştı. Esin'in içi içine sığmıyor, kayıt gününü ipe çekiyor ve Ankara hayalleri kuruyordu. Kayıt günü geldi çattı. Annesi ve babası ile Ankara ya gelip kaydını yaptırdılar. Esin çok mutluydu, kaydını yaptırdıktan sonra bir alışveriş merkezine gittiler, Esin'e ve annesine kıyafetler aldılar, yemek yediler, akşama da küçük amcasının evine gittiler. O akşam çok neşeli bir ortam vardı. Amcası Esin'in kalabileceği yurtları araştırmıştı. Ertesi gün Esin ve ailesi üniversiteye yakın özel bir kız yurdu na kayıt yaptırdıktan sonra hep beraber kasabalarına döndüler.

Okullar açılıncaya kadar geçen üç ay Esin için çok çabuk geçti. Ailecek Ankara ya geldiler. Esin'i yurda yerleştirdiler. Artık Esin bir üniversite öğrencisiydi. Esin yurttaki oda arkadaşısı Beyza ile aynı sınıfta okuyordu. Sınavlara beraber hazırlanıyor, beraber okula gidiyorlardı. Bazı hafta sonlarında yakın olduğu için esin in memleketine bazı hafta sonlarında ise Beyza' nın memleketi ne giyorlardı. O sırada aileleri de

tanışmıştı. Esin Ankara ya ve okuluna alışmış çalışkan bir öğrenci olmuştu. Ara sıra amcası onu evine davet ediyordu.

Yıllar çabucak geçti ve Esin mezun oldu. Bir taraftan KPSS ye diğer taraftan ALES sınavına hazırlandı. Girdiği her iki sınavdan da yüksek puan aldı. Hayali olan Türkçe öğretmenliğine atanmayı çok istiyordu. Atama sonuçları açıklandığında atanamadığını öğrendiğinde burukluk yaşadı ama hep bir umudu vardı. Atanamayan arkadaşlarının çok olması umudunu kırmadı. Bir sabah okuldaki hocasının telefonuyla uyanı ve hocası ona ALES sınavından kaç puan aldığını sordu, yüksek puan aldığını öğrenen hocası üniversiteye müracaat etmesini söyledi. Esin ilk günkü gibi heyecanlıydı ve Ankara ya gidip müracaat etti. Zaten öğrenci iken hocaları Esin ve Beyza yı çok seviyordu. Artık Esin akademik kariyer yapıyor ve araştırma görevlisi olarak çalışmaya başlamıştı.

Aysel atanalı üç yıl olmuş ve güney doğu Anadolu'nun bir ilçesinde öğretmenlik yapıyordu. Beyza da atanmış ve Aysel ile aynı okulda göreve başlamıştı. Bu durum Esin, Beyza ve Aysel'i çok mutlu etmişti. Tatil planlarına Beyza'yı da eklediler. Erken rezervasyon ile beş yıldızlı bir otelden bir haftalık tatil satın aldılar ve hep birlikte hayallerindeki tatili yaptılar.

Aradan uzun yıllar geçmişti bu üç arkadaş ve aileleri İstanbul da büyük bir mekan da bir tören için bir araya geldiler. Esin üniversite rektörü, Beyza bakanlıkta genel müdür, Aysel ise sahibi olduğu özel lisenin müdürlüğünü yapıyordu. Bu üç arkadaş bir araya getiren sebep Aysel'in bilişim şirketi sahibi mühendis oğlu Yaşar Berk ile Beyza'nın kızı Dr. Merve'nin nikah töreniydi. Nikah'larını kıyan belediye başkanı olan Serhat yaptığı konuşmada yeni evli çiftte mutluluklar dilerken, insanın yaptığı işi severek yapmasını ve çok çalışmasının önemine değinerek bu üç arkadaşını örnek gösterdi.

Ayça Gökçen İkizoğlu

GERÇEK DOST

Çalan alarm ile gözlerimi hızlıca açtım. Geç kalmak istemiyordum çünkü büyük gün gelmişti. Bugün kazanırsak futbol müsabakalarında final maçını oynayacaktık ben grubun lideriydim önceden gidip grubuma pratik yaptırmalıydim. Bu maç bizim için bir fırsattı.

Soğuğu aldırmayıp yatağımın içinden çıktım. Büyük be-yazın birkaç koyu tonunda olan dolabımı açıp içinden futbol kıyafetlerimi alıp spor çantama yerleştirdim. Ardından üstümü giyinerek evden çıktım. Fazlasıyla heyecanlıyım final maçına kalmak istiyordum. Heyecanla okula vardığımda en az benim kadar heyecanlı olan takımımınla hemen antrenmanlara başladık. Yaklaşık bir saat sonra bize doğru gelen okul servisiyle maç yapacağımız alana doğru gittik. Alana vardığımızda hayatımda hiç görmediğim kadar kocaman bir saha ve sayamayacağım kadar koltuk vardı.

Maçın başlamak üzere olduğuna dair anonsu duyunca hemen karşı grupla karşı karşıya dizildik. Yaklaşık on dakika sonra maç başlamıştı. Ve biz şuanda iki sayı daha öndeydik. Birden ayağımın kaymasıyla yere doğru sert bir şekilde düştüm. Bacağımda ki acı ile gözlerimi sıkıca yumup gözlerim-

den yaşların akmasına izin verdim. Yanıma bacağımlı kontrol etmek için görevliler gelmişti. Ama acıdan ne olduğunu kavramıyordum. Ambulans gelene kadar yerde daha çok kıvrılıp bekledim.

Gözlerimi açtığımında hastane odasında bacağımlı sargılı bir şekilde duruyordum. Ne olduğunu kavrayamayıp etrafıma hızlıca göz gezdirdim. Daha sonra odaya doktor olabileceğini düşündüğüm adam girip elindeki raporları inceledi. Düşüşümde bacağımlı büyük hasarlar bıraktığımı ve kısa bir süre futbol oynamayı bırakmam gerektiğini daha sonra tekrardan devam edebileceğimi söylediğinde tek düşündüğüm şey bugünkü maçın sonuçlarıydı ve yarın ki final maçına katılmayacağım için üzerime hüznün çökmüştü. Dokunsan ağlayacak sözü şunda birebir benimle uyuşuyordu. Dokunsalar ağlayacak gibiydim.

Gözlerimi açtığımında bugünün Perşembe olduğunu fark ettim. Doktor dinlenmem için bana dört gün izin vermişti. Sonunda okula gidip kafamı dağıtabilecektim. Hızlıca üstüme giyinip dışarı çıktım. Babam beni okulun önüne bıraktığında okul arkadaşlarımla bana olan bakışlarını görünce utançla yüzümü yere doğru eğdim. Arabadan inip arkadaşlarımla yanına doğru gidip ne olduğunu sorduğumda bana benim yüzümden maçı kaybettiklerini eğer daha dikkatli olsaydım daha iyi bir skorla maçı kazanabileceğimizi söylediklerinde şaşırılmış aynı zamanda bir o kadar da üzülmiştim. Ben olmadan da o maçı kazabilirlerdi. Ve yedek oyuncular da vardı. Okulda şu ana kadar tanınan ve sevilen biri olmuşum. Aslında bakarsak okulda en çok sevilen kişilerden biriydim. Ve bir anda herkesin yanımdan gitmesi şaşırtmıştı.

Omuzlarımı düşürüp önümde duran merdivenlere doğru yavaşça adımladım. Zorlukla merdivenlerden çıkmaya çalışır-

ken yanıma doğru bir çocuk gelmişti. Gelen çocuğa baktığımda sınıfımızdaki utangaç olan çocuk olduğunu kavramıştım. Yanımda ki çocuk elini uzatıp kısık bir sesle yardım etmek istediğine dair şeyler söylemişti. Şaşırılmış ve ona bakıp kafamı sallamıştım. Kolumdan tutup beni merdivenlerden çıkarırken onun daha önce hiç kimseyle konuşmadığına neredeyse emin dim. Şimdi yanıma gelip bana yardım etmesi sevindirmiş bir yandan da hüzünlendirmişti. Çünkü o benim yardıma ihtiyacım varken yanımda bulunmuştu ama ben o yalnızken yanımda değildim. Sınıfa çıktığımızda ona teşekkür edip derse girmişti. Öğle teneffüsüne kadar onunla teneffüslerde sohbet etmiştik. Şimdi de öğle yemeğini yemeye gidiyorduk. Sandığımdan daha hızlı birbirimize ısınmıştık... Yaklaşık iki haftadır birbirimizle kaynaşmış ve sürekli yan yana bulunmuştuk. İki hafta sonra ayağımdaki sargı açılmış ve doktor yeniden spora başlayabileceğimi söylemişti.

Sabah gözlerimi açtığımda çok uzun süreden sonra yeniden maça katılacaktım. Hızlıca üstümü giyinip okula gittim. Maç için ayrılmış sahaya bakıp oraya ilerledim. Artık takımın başında değildim ama eskisi kadar iyi oynayabilirsem başa geçebilirdim.

Mükemmel oynadığım maçın ardından arkadaşlarım yanıma gelmiş çıkışta bir şeyler yapıp yapamayacağımızı sormuştu. Onları onaylamış ve birlikte dışarı çıkmıştık. Benden özür dilemiş ve yanımda olmadıkları, beni suçladıkları için çok üzgün olduklarını söylemişlerdi. Onlara sorun olmadığını her insanın hata yapabileceğini söylemiştim. Benimle yeniden konuştukları ve özür diledikleri için içim içime sığmıyordu çok mutlu olmuş okulda yine eskisi gibi olduğum, arkadaşlarım tarafından sevildiğim için tüm gün boyunca mutlu bir şekilde gezmiştim. Gece uyumaya hazırlandığım sırada aklıma

şuana kadar yanımda bulunan dostum gelmişti. Yarın onunla konuşmayı kafama kazıyarak gözlerimi kapatmışım.

Gözlerimi açtığımda hızlıca kahvaltımı edip evden çıktım. Okula gittiğimde arkadaşlarım yanıma gelmişti ve tüm gün onlarla takılmışım. Daha sonra kötü gün dostumu aramış ve bulamamışım. Okula gelmemiştir belki diye düşünerek yine yanına gittim ama yine gelmemiştir. Bir haftadır sürekli bakıyordum ama ne zaman baksam sırası boştu onun dışında hayatım iyiydi maçlarım vardı ve ben maçlarıma odaklanıyordum.

Teneffüse girmiştik ve ben öğretmenimi arıyordum. Her zaman yanımda bulunan dostum yanımda değildi yaklaşık iki haftadır gelmiyordu. Ben sürekli ona bakmayı erteliyor. Okula gelmesini bekliyordum. En sonunda öğretmenimi bulduğumda mutlulukla yanına koşup dostumun nerede olduğunu sordum. Öğretmenim nakil aldığını burada artık okumadığını söyleyince ne yapacağımı şaşırılmış ve hareket edememişim. Nasıl bana haber vermeden gidebilirdi ki? Daha sonra aklıma maçtan sonra onun yanında olmadığım onu ilgi gördüğüm ilk anda bıraktığım geldi. Onu kendim kaybetmişim en yakın arkadaşımın gitme sebebi bendim. Onu bulup özür dilemeliydim ama biz birbirimizin hakkında kişisel bilgilerimizi bilmiyorduk. Derince nefes alıp etrafıma bakındım. Uzun geniş mavi koridorda bir sürü kişi vardı onlar şu anda benim yanındalardı ama her başarısızlığında yanımdan giden ilk kişiler de onlardı bende onlara benzemişim. En yakın arkadaşımı biraz ilgi gördüm diye bırakmışım....

İkra Tanır

GÜNLERDİR NEREDE

Sıcak bir yaz gecesi Ilıca köyünün kahvesinde beyler oturuyordu. Kendi aralarında duydukları haberleri tartışıyor aynı zamanda oyunlarını oynuyorlardı. Yeni haberlere göre köye yeni muhtar seçilecek, belirli şenlikler düzenleyip köylerini il içinde temsil edeceklerdi. Hepsi ne yapacakları konusunda kararsızdı. Kendi aralarında muhtarlığa aday olacak insanları tahmin etmeye çalışıyorlardı. O sırada

Uzun boylu, tarlada çalışmaktan esmerleşen çiftçi Rıza Bey:

“Bu sene ben de muhtarlığa aday olacağım. Bu işi benden iyi kimse beceremez. Köylünün derdini ben anlarım. Oylarınızı bana vermenizi istiyorum.” dedi.

Kilolu, bıyıklı, köyün ağalarından Ahmet Efendi birden atılarak, söze karıştı:

“Efendi, efendi öyle olmaz ben de adayım. Benden iyi kim yapar bu işi. Köyümüzün il içi şenliklerinde en iyi ben temsil ederim.” dedi.

Ahmet Efendi ve Rıza Bey art arda yapmayı vaat ettikleri işleri, çalışmalarını sıralıyor, köy halkı onları dinliyordu. Planlarını anlatırken ara ara küçük tartışmalar çıkıyor, köy halkı onları sakinleştirip tekrar dinlemeye koyuluyordu.

Ahmet Efendi, Rıza Bey konuşurken bir süre sessizce ona baktıktan sonra sakince oturup onu dinlemeye başladı. Onu bu halde görmeye alışkın olmayan köylüler Ahmet Efendi'nin kafasında Rıza Beye karşı planlar kuruyor olduğunu düşündü. Rıza Bey vaatlerini anlatmaya devam etti. Kahvede bulunan köylüler de onu hür dikkat dinliyordu. Bu fırsattan yararlanan Ahmet Efendi kimseye çaktırmadan kahveden çıktı.

Günler geçti Ahmet Efendi ortada yoktu. Kimsenin Ahmet Efendi'nin nerede olduğu konusunda bir fikri yoktu. Rıza Beyin tarafını tutan bazı köylüler “Kaybedeceğini düşündüğü için ağalığına yediremedi, kaçtı.” diyorlardı. Bu sırada Rıza Bey Ahmet Efendi'nin ortada olmayışını fırsat bilerek oy toplamaya çalışıyordu. Birkaç gün daha geçti Ahmet Efendi'den ses soluk çıkmadı. Hepsi birlik olup Ahmet Efendi'yi aramaya karar verdiler. Köyün hırçın ırmağına düşüp boğularak öldüğünü düşünen kişiler de çıkıyordu ortaya. İki gün boyunca Ahmet Efendi'yi aramaya devam ettiler. Ahmet Efendi'den umudunu kesmek üzere olan köy halkının yanına şehire alışveriş yapmak için giden iki köylü geldi. Ahmet Efendi'ye benzeyen birini şehir meydanında belediye başkanının yanında, onunla konuşurken gördüklerini söylediler. Köylünün içi az da olsa rahatlamıştı. O gün içinde köylere belediyeden çalışanlar gelip köylere okul yapacaklarını söylemişlerdi. Hayretler içinde kalan köylü bu habere çok sevinmişti. Kaç defa dilekçe yazmalarına rağmen ret edilen istekleri şimdi onaylanmıştı.

Köy halkı artık muhtar adayını açıklamak adına köylerinde ufak bir etkinlik düzenlemeye karar verdi. Kaç zamandır

etkinlik düzenlemeyen köyde etkinlik düzenleneceğini duyan köylü halkı bunu fırsata çevirerek yemekler hazırlayıp şenlik tadında geçirmeye karar verdiler.

Belirledikleri gün geldi çattı. Köy halkı köyün meydanında toplandılar. Herkes köyün muhtarının Rıza Bey olacağını düşünüyordu. Yemeklerini yiyen köy halkı şimdi muhtarın açıklanmasını dinleyecekti.

Oylar gizlice çoktan sayılmıştı ve açıklanmaya başladı. İlk başta Rıza Bey açık ara farkla önde gidiyordu. Bunun sonucunda Rıza Bey kendinden çok emin bir şekilde gururla geriniyordu. Ardından işler umduğu gibi gitmedi. Oyların çoğunluğu rakibi olan Ahmet Efendi'ye verilmişti. Rıza Bey böyle bir şey olamayacağını düşünerek mikrofonu eline aldı. Konuşma yapmaya başladı.

“Sevgili köy halkı biliyorsunuz ki bu yıl muhtarlık seçimlerine sadece iki kişi aday olduk. Rakibim Ahmet Efendi benden daha çok oy alarak oylamaya göre muhtar seçilmiştir. Ama o” dediği anda bir kişi mikrofonla konuşmasını keserek konuşmaya başladı. Herkes hayretler içinde sesin geldiği yöne doğru baktılar. Bu ses onlara hiç yabancı gelmedi. Tanıdıkları bir sestti. Mikrofondaki ses günlerdir ortalarda görünmeyen diğer muhtar adayını Ahmet Efendi'nin sesiydi. Ahmet Efendi'nin yanında belediye başkanı Rıfat Aydın da vardı. Köy halkı bir kez daha şaşırıldı. Ahmet Efendi:

“Köyün yeni muhtarı olmamda bana destek olan, oyunu bana veren köylülerime teşekkür ederim.” dedi.

Herkes onu alkışlıyor bir yandan da günlerdir nerede olduğunu merak ediyorlardı. Peki Ahmet Efendi günlerdir neredeydi?

Ahmet Efendi köylülerinin gözlerinden onun günlerdir nerede olduğunu merak ettiklerini anlamıştı. Açıklama gereği duydu. Açıklamayı belediye başkanının yapmasını istediği için mikrofonu ona uzattı. Belediye başkanı Rıfat Aydın mikrofonu alarak konuşmaya başladı.

“Biliyorum hepiniz merak ediyorsunuz Ahmet Efendi’nin günlerdir nerede olduğunu. Şimdi sizlere açıklayacağım. Yeni muhtarımız Ahmet Efendi günlerdir benim misafirimdi. Sizlere vaat ettikleri sözler hakkında benden yardım istedi. Köyümüze bir okul yaptırılmasını istediğini dile getirdi. Bizlere bazı araştırmalar yaparak gelmişti. Yaptığı araştırmaları incelediğimizde Ilıca Köyü için bir okul yapılması gerektiğinin kararına vardık. Okul için çalışmalarımıza başladık. Bunun için muhtarımız Ahmet Efendi’ye teşekkür ederim. Size söylediği vaatler lafta kalmamış uygulanmaya başlanmıştır.” dedi.

Bunun üzerine köy halkı büyük bir şükran duyarak Ahmet Efendi’ye bakıyor aynı zamanda alkışlıyordu. Peki bunlar olurken Rıza Bey ne yapıyordu? Yenilgiyi kabul mu ediyordu, yoksa sinsî planlar mı kuruyordu? Rıza Bey belediye başkanı konuşmaya başladığı an aradan sessizce uzaklaşarak gitmişti

Zeliha İlayda Konukçu

KAR TANESİ

Doğa beyaz örtüsüne bürünmüştü. Hava gittikçe soğuyordu. Derya, dört katlı apartmanın dik basamaklarını yavaş yavaş iniyordu. Kar tanelerinin kısa ve düz saçına düşüşünü hissedebiliyordu. Sarı vosvosunun ön kaputunu açarak bagajını oraya yerleştirdi. Nereye gideceğine tam olarak karar verememişti. Aslında ne yapacağını da bilmiyordu. Aylardan Aralık idi. İş yerinden bir haftalık izin almıştı. Yalnız başına bir yerlere gitmek ve uzunca düşünmek istiyordu. Peki neden uzunca düşünüp bir yerlere gidiyordu ki?

Her şey Nisan ayında başlamıştı. Bir gün iş çıkışı arabasına binmek üzereyken orta boylu, ela gözlü, kısa, düz ve kumral saçlı birini gördü. Uzun süre ona baktı. Kalp atışı her zamankinden daha farklıydı. İstemsiz bir şekilde ona bakmayı durduramıyordu. Korna sesi onu irkiltene kadar ona bakmaya devam etmişti. Öndeki aracın şoförü çekilmesi için korna basmıştı. Özür dileyerek arabasına çalıştırdı. Radyosunu çalıştırıp yoluna devam etti. Eve gitti, kendine yemek yaptı, radyo dinledi, gazete okudu. Klasik rutinlerini tamamladıktan sonra uykuya daldı.

Rüyasında onu gördü, alarının çalması ile uyandı. Ne olduğunu kendisi de anlayamamıştı. Aptal bir rüyadır diyerek çok düşünmemişti. Rüyanın üzerinden iki gün geçmişti. İş çıkışı gittiği bir kafede onu gördü. Tek başına kahve içiyordu. Yanında kimse yoktu. Derya, onun yanına gitmek istedi fakat ne için gideceğini, ne diyeceğini bilmiyordu –ki gitmeye cesareti de yoktu- bu yüzden hesabı ödeyip kafeden çıktı. Eve giderken yol boyu onu, mimiklerini, giyinişini, saçını, gözlerini düşünüp durmuştu. Eve vardığında eskimiş, küçük, deri kaplı yeşil defterini eline aldı. Uzun süredir yazmayı bırakmıştı fakat onun verdiği ilham ile bir şeyler karalayıp uykuya dalmıştı.

Günlerdir onu görmüyordu onu görmediği zamanlar endişeleniyor, üzülmüyordu. Kendisi de şaşıyordu bu duruma “insan hiç konuşmadığı birinden bu kadar kolay etkilenebilir miydi?”, “İnsan tesadüfen karşılaştığı birini neden bu kadar çok düşünürdü ki?”

Hayatı iş ve ev arasında gidip geliyordu, doğru düzgün bir arkadaşı yoktu, sessiz biriydi, konuşmayı pek sevmezdi. Çalıştığı parası ile kendine bir araba almıştı, bu araba ile kendince gezilere giderdi, belki de tek hobisi buydu, kitaplardan konuşmayı severdi, sıklıkla kütüphaneye giderdi, gittiği yerlerde insanlarla konuşmaya bayılırdı. Yine bir iş çıkışı kütüphaneye gitmişti. Gittiği yerdeki çalışanlar onu tanırdı. Girdiğinde çalışanlardan biri olan Hakan’a selam verip onunla yeni kitaplar hakkında konuştu. Derya roman okumayı çok severdi. Raftan seçtiği bir kitabı alıp kütüphanedeki siyah, deri koltuklardan birine yerleşti. Burada istediği kadar vakit geçirebileceğini biliyordu bu yüzden rahattı. Evde yeterince kitabı vardı fakat yine de yeni kitaplar almayı seviyordu. Kütüphanede pek fazla kimse olmazdı geleni de çok değildi.

Kapı açıldı. Kapının sesine kafasını kaldırdı ve onu gördü. Beyaz teni hemen kızarıverdi. Elindeki kitabı rafa koyup gitmek için hazırlanıyordu ki Hakan işini bitirip yanına gelmişti. “Nasılsın? Neler yaptın görüşmeyeli?” dedi Hakan. Derya o kadar gerilmişti ki Hakan’ın ne dediğini anlayamamıştı. “Bir sıkıntı mı var?” diye sordu Hakan. Derya sesi titreyerek “Ha? Yok, hayır her şey gayet iyi. Sen nasılsın?” dedi. Bir yandan Hakan ile konuşuyor bir yandan da ona bakıyordu. Yanakları git gide kızarmıştı, kalp atışları hızlanıyordu. Hakan’dan izin isteyip onun kitap baktığı rafa doğru ilerledi. Onunla konuşmaya karar vermişti. Okuduğu kitaba bakıp sohbet başlatmak istiyordu, onunla konuşmak istiyordu fakat bunun için yeterince cesareti yoktu. İçinden ne konuşacağına, ne diyeceğine karar vermişti fakat endişeleri vardı. İş yerinde bile insanlarla konuşamıyordu onunla nasıl konuşacaktı ki. Raflara bakıp düşünmeye başladı. En sonunda yapamayacağına inandığı için Hakan’a selam verip kütüphaneden çıktı. Arabasını çalıştırıp eve gitmeye başladı. Eve vardığında aklına gelenleri, içinden geçenleri, her şeyi deri kapaklı yeşil defterine yazdı.

Bu olaydan yaklaşık iki hafta geçmişti. İki hafta boyunca onu görmemişti. Derya sürekli onu düşünmeye başlamıştı, hayatı monotonluktan çıkmıştı. Onu kütüphanede göreceğini sanarak sık sık oraya gitmeye başladı. İki haftanın sonunda onu bir daha göremeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki iş yerinin yemekhanesinde onu gördü uzakta arkadaşlarıyla yemek yiyordu. Derya’nın ona baktığını fark etmiş olacak ki Derya’ya baktı. Derya’nın gözlemediğine göre güleç biriydi. Derya heyecanlandı ve yanakları kızardı. Sürekli kısa, küt saçlarını kulağının arkasına alıp ona bakıyordu. Onu izlemeyi seviyordu. Onunla bir şekilde konuşmak istiyordu. Belli bir süre sonra arkadaşları yanından gitmişti. Onun yanına gitmenin zamanı geldiğini düşündü. Tepsisini eline aldı ve yanına doğru gitme-

ye başladı. Ona yaklaştıkça kalp atışları hızlanıyor, kızarıyor, bayılacak gibi oluyordu. “Merhaba! Ben Derya. Boş ise oturabilir miyim?” dedi. “Merhaba ben Deniz. Tabii ki oturabilirsiniz.” Diyerek boş tabureyi gösterdi. “Burada mı çalışıyorsunuz?” diye sordu Derya. ”Evet, ikinci katta görevliyim” dedi Deniz. Gülümseyerek konuşuyorlardı. Kısa bir konuşmanın ardından Deniz kalkması gerektiğini söyledi. Deniz gittikten sonra Derya tuhaf hissetmeye başladı. Ona karşı böyle hissetmesi normal miydi? Tepsisini koyup görev yerine geçti.

Görev olduğu zamanlarda Derya Deniz’in yanına gidiyor, onunla sohbet ediyordu. Bu sohbetler çok uzun sürmüyordu ikisi de pek başarılı değildi bu konularda. Vakit buldukça yemekhanede, iş çıkışında sohbet ediyorlardı.

Nihayet Haziran ayı gelmişti. İş yerinden birçok kişi izin almaya başlamıştı. Derya iki yıldır burada çalışıyordu, bir haftalık kısa bir izin alıp deniz kenarında küçük bir yerlere gidiyordu, ailesi ile vakit geçirmek pek ona göre değildi ama uğramayı da ihmal etmiyordu. Haziran ayının ilk haftasında çalışanlar izinlerini kullanmaya başlamışlardı. Derya görev için ikinci kata gitmişti. Deniz’i gözüyle aramaya başlamıştı, yerinde oturuyordu. “Nasılsın?” dedi gülümseyerek Derya. “Yoğunum biraz ama iyiyim. Siz de yoğun musunuz?” diye sordu Deniz. “Evet, öyleyiz. Birçok çalışan izin aldı. Sen ne zaman kullanacaksın?” diye heyecanla sordu Derya. “Haziran’ın son haftası iki haftalık bir tatil yapmayı düşünüyorum. Sen ne zaman yapacaksın?” “Belli değil. Kendime göre bir plan yapmadım. İş çıkışında müsait olursan kahve içmeye gidelim mi?” diye sordu Derya. Ne söylediğini kendisi de bilmiyordu, bir anda ağzından öyle çıkmıştı. Deniz’in sesi biraz titriyordu “Tabii, çok isterim” dedi. İş çıkışına sözleştiler. Derya çok heyecanlıydı. Deniz’i iş çıkışı gördü. Birlikte arabaya bin-

diler arabada iken hobilerinden, kitaplardan, işten konuştular. Derya, Deniz ile konuşmaya bayılıyordu. Deniz de ona karşı boş değildi. Onunla konuştuğunda çok heyecanlanıyordu fakat belli etmiyordu. İki kahve söylediler. Uzun uzun konuştular. Hava tamamen kararmıştı. Deniz saate bakarak kalkması gerektiğini söyledi. Derya anlayışlı bir şekilde “Tamam” dedi. Derya Deniz’i eve bıraktı ve oradan da eve geçti. Eve gidene kadar bugün olanları düşünüyor ve gülümsüyordu.

Haziran’ın son haftalarıydı. Deniz ve Derya neredeyse her hafta birlikte zaman geçiriyorlardı. Konsere gidiyorlar, deniz kenarında yürüyüş yapıyorlardı. İkisi de birbirinden hoşlanıyordu fakat birbirlerine söylemiyorlardı. Derya, Deniz’e olan hislerinden emindi. Onu seviyordu ama Deniz bu konuda emin değildi. Derya ile birlikteyken kendini huzurlu hissediyordu ama bu duygudan bir türlü kaçamıyordu. Ona karşı hissettikleri doğru geliyordu ama kafasını karıştıran çok şey vardı.

Nihayet Kasım ayına gelmişlerdi. Deniz, Derya’dan uzaklaşıyordu. Derya bunu anlıyordu fakat nedenini anlayamıyordu ikisi de duygularından emindi ama Deniz’in aklını kurcalayan bir sürü soru vardı. Belki de yeterince cesur değildi... Derya Aralık ayında izin alacağını, tatile çıkacağını söylemişti. Deniz’i de davet etmişti. Deniz, Derya’ya karşı uzak davranmayı bırakamıyordu bu yüzden Derya’nın teklifini reddedip onunla konuşmayı bırakıt. Derya onun neden böyle davrandığını anlamıyordu. Deniz’in ona bir şeyler hissettiğini biliyordu. Derya Aralık ayında kullanacağı izni kullanmak düşünmek ve uzaklaşmak istedi. Deniz’e onu sevdiğine dair bir not bırakıp uzaklaştı.

Hava neredeyse kararmıştı. Derya, cebindeki haritayı çıkartıp rotayı hesapladı. Gideceği otele doğru arabayı sürmeye

başladı. Arabayı sürerken hissettiklerini, düşüncelerini bir kenara atamadı. Hislerinden kurtulmayı, onu bırakmayı istemiyordu. Otele geldiğinde, ön kaputtan valizini alıp resepsiyona doğru yürüdü. Resepsiyon görevlisinden odanın anahtarını alıp yukarı odasına doğru çıktı. Krem rengi duvarları olan, tek kişilik rahatsız bir yatağa sahip, dışarısı denize bakan iki camı olan küçük bir odaydı kalacağı oda. Burada ne kadar kalacağını kestiremiyordu. Yolculuğun vermiş olduğu yorgunlukla kendini yatağa attı. Uzun uğraşlar sonrası uyumayı başardı. Sabah kalktığında otelin verdiği kahvaltıyı yapıp deniz kenarına gitti. Hava soğuktu, üşüyordu. Denizin dalgalarına bakarak olanları düşünüyordu. Tüm gün olanları, hislerini düşünüp yeşil kapaklı deftere yazılar yazmaya başladı.

İki günlük bir yolculuğun ardından hayatının eski monotonluğuna dönmeyi seçti bu tatil ona yetecekti. Eğer eskisi gibi olursa, hayatı biraz da olsa normalleşecekti. Bu yüzden ona karşı olan duygularını silmeye karar verdi. Zor olacaktı ama bunu yapabiliirdi.

Gecenin uğultulu, karlı yolunda eve dönüyordu. Eve geldiğinde rahatlamış hissetmesi gerekirken, Derya endişeliydi. Ne yapacağı konusunda kararlıydı fakat hala ona karşı olan hislerini bastırabilmiş değildi. Bir anda mutluluğu ellerinden kayıp gitmiş eski monoton hayatına geri dönmüştü.

Ekin Su İnce

GÜNEŞİN BATIŞI

Birbirinden farklı iki genç. Biri yazar iken, biri mühendis idi. Biri etrafını gülüşleriyle aydınlatırken, diğeri soğuk görüntüsüyle etrafına korku salıyordu. Herkes onların birbirine uymadığını söylerdi fakat kader işte, bu iki genç etrafındaki-
lere kulak asmayıp birlikte olmayı seçmişti.

Tanıştıktan iki yıl sonra evlenmiş ve mutlu bir hayata adımlarını atmışlardı. Her şey çok güzeldi. Eskiden ilişkilerini desteklemeyenler bile şimdi onlara hayranlıkla bakıyor, onlar gibi olabilmeyi istiyorlardı. Kirada oturdukları küçük bir evleri vardı. Oğlan, kıza bir söz vermişti “Daha güzel, içini istediğin gibi dekore edebileceğin bir ev alacağım.” diye. Sözü tutmak için gece gündüz çalıştı, daha iyi bir yere gelebilmek için debelendi durdu. Kız hep sağlığı hakkında endişelenip bu şekilde çalışmamasını söyledi ama oğlan bir kere söz verdi ya; sözünü tutana kadar rahat bir nefes alamayacağını söyledi. Günler, aylar geçti aralarına bir mucize katıldı. Evin neşesi haline geldi. İki genç o kadar mutlulardı ki hiçbir şey onların mutluluklarını bozmaya yaramıyordu. Mucizeleri üç yaşına girmeye yakın iken, oğlan, kıza verdiği sözü sonunda yerine getirebileceğini söyledi. Aylarca almak istedikleri evi

tartıştılar, bir sürü ev gezdiler, tam istedikleri evi bulduklarında şehirden uzak olması kızı endişelendirdi. Kız, eşinin iş yeri şehirde olduğu için evi almakta tereddüt etti. Fakat oğlan kafaya koymuştu ya eşinin istediği o evi alacaktı. Oğlan, eşini sorun olmadığı konusunda ikna etmeyi başardı ve yıllardır hayalini kurdukları o evi aldılar. Minik mucizeleri ile birlikte evlerini hayal ettikleri gibi döşeyip boyadılar. Güzel evlerinde her şey yolunda idi. Minikleri evin bahçesinde babası ve köpeği ile oynayarak büyüyor, annesi ise kitap yazıyordu. İkinci kitabını çıkartmaya çok yakındı bu yüzden eşinin sıkıntılarını görememeye başladı. Oğlan ise iş ve ev arasında gidip gelirken adeta bunalmıştı, tek istediği işinden ayrılıp mucizeleri ile evde vakit geçirmektir. Fakat işinden ayrılınca maddi durumlarının sıkıntıya girmesinden korktuğu için ayrılamıyordu. Bir gün eşi bir öneride bulundu. Şehrin içinde iş yerine yakın bir daire tutmasını önerdi fakat oğlan bunu çok yanlış anladı. Kız sadece eşinin bu yorgun haline üzüldüğü için dinlenebilsin diye ev tutmayı önermişti fakat oğlan eşinin artık kendisini sevmediğini düşünmüştü. Gel gör ki kızın istediği olmuş ve oğlan yorgun olduğu günlerde şehirde kalabilmek için bir daire tutmuştu. Minik mucizeleri babasının eve gelmediği günler çok üzülse de annesine belli etmemeyi seçiyordu. Oğlan ise ailesinden uzak kalmaya başladıkça eskiden herkesin soğuk bulduğu o kişiliğine geri dönmeye başlamıştı. Aylar sonra evde olduğu bir gün eşine “boşanalım” dedi. Kız buna çok şaşırılmıştı, eşinin böyle bir şeyi neden söylediğini anlamıyordu. Günler geçtikçe oğlan eve hiç gelmemeye başladı ve boşanmak için diretmeye devam etti. Kız eşinin tavırları yüzünden dayanamayıp boşanmayı kabul etti. Minik çocukları ise ailesinin dağılışını görüp üzülmekten başka bir şey yapamıyordu. Küçük bir çocuktan sonuçta ne yapabilirdi ki? Kız, çocuğunun halini fark edemeyip kendi üzüntüsüne kapılmıştı.

İyi olmaya çalışsa da günden güne kahroluyordu. Ve o boşanma günü gelip çatığında etrafı bir kara bulut sarmıştı adeta. Oğlanın istediği olmuş ve boşanmışlardı. Boşanmışlardı boşanmasına fakat kız günden güne erirken, oğlan iyileşmeye başlamıştı. Oğlan, minik mucizem dediği çocuğunu görmeye gelmiyordu bile. Şehirde mutluydu. Bir gün kız anladı, eşi başka birini sevdiği için onları bırakmıştı. Çocuğu ve karısı yerine başka bir kadını tercih etmişti. Kız, çocuğu için kendini iyi olmaya zorladı. Eskisinden bile daha mutlu görünmeye çalıştı. Ve kendisi dışında herkesi de buna inandırmayı başardı Arkadaşları ve ailesi onun daha iyi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Herkes her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordu fakat kız için durum böyle değildi. Sağlık problemleri yaşamaya başlamıştı. Hiçbir şey iyiye gitmiyordu aksine kötüleşiyordu ama çocuğu ile birlikte iyi bir oyuncuya dönüştükleri için dışarıya yansıtıyorlardı. Minik çocuk annesini bu halde görmeye dayanamıyordu ve babasından nefret etmeye başlamıştı. Eskiden babasını çok severken şimdi nefret ediyor olması, durumun ne kadar berbat olduğunu açıklıyordu aslında.

Küçük çocuk bir gün babasını arayıp içinden ne geçiyorsa söyledi. O kadar sinirliydi ki “senden nefret ediyorum, keşke benim babam olmasan” demişti. Oğlan ise çocuğunun söyledikleri sayesinde neler yaptığını daha yeni idrak etmeye başlamıştı ama her şey için çok geçti. Ne kız eski eşini affedebilirdi ne de oğlan yaptıklarını unutmamasını isteyebilirdi. Yıllar geçti kızın sağlık durumu daha da kötüye gitmeye devam etti. Kitap yazmayı bile istemiyordu artık. Bir gün çocuğunun sağlık kontrolleri için gittiği hastanede bayıldı ve nihayet neden bu kadar çok hastalandığını, neden iyi hissetmediğini anladı. Kız, beyin kanserine yakalanmıştı ve bunca zamandır fark edilmediği için geri dönülemez bir aşamada olduğu söylenmişti. Kız ne olursa olsun çocuğu için dayanmaya çalıştı. Etrafındakilere

hiçbir şey söylemedi, kendi kendine ayakta durmaya çalıştı. Hastaneye yatırılması gerektiği söylendiğinde bile kabul etmedi. Evinde kalıp, çocuğuyla son zamanlarını iyi değerlendirmeyi ve son kitabını yazmayı seçti. Son kitabını tamamlayıp yayın evine verdikten bir ay sonra öldü. Hiç kimse onun bu ani ölümüne anlam veremedi, çünkü bilmiyorlardı. Ne kadar hasta ve çaresiz olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Kızın ölümünden sonra minik çocuk babasıyla kalmaya başladı fakat annesinin ölümünden babasını sorumlu tutan çocuk, babasına ve üvey annesine cehennemi yaşatmaya başladı. Okulunda problemler çıkartmaya, evde sinir krizleri yaşamaya başladı. Torunun bu haline dayanamayan büyükanne ise dava açtı. Torununu o evden kurtarmak için elinden geleni yaptı ve başardı. Çocuk, babasının evinden eşyalarını toplarken babasına bir mektup bıraktı ve arkasına bile bakmadan evi terk etti.

Mektupta ise şunlar yazıyordu;

“Annem, senin gidişinden sonra hastalanmaya başladı. Sen, bizi bırakıp o kadına giderek, mutlu ailemizi bir felakete çevirdin. Küçükken seni çok severdim ama şimdi senden nefret ediyorum. Annemin ölümden sen suçlusun. Seni asla affetmeyeceğim.”

Çocuğunun yazdığı mektubu günler sonra fark edip okumuştur oğlan. Okuduğunda ise içini yakıp kavuran bir pişmanlıkla yerinde kalakaldı. Severek evlendiği, mutluluğu için bütün dünyayı karşısına alabileceği kadını üzümüş ve üzüntüden hastalanmasına neden olmuştu. Doğduğu günden itibaren minik mucizem diye sevdiği çocuğunu ise annesiz büyümeye mahkum etmişti. Artık her şey için çok geçti. Oğlanın pişman olması ne ölen eski eşini geri getiriyordu ne de çocuğuna kendini affettirebiliyordu. Bütün bu yaşananların sorumlusu oydu.

Merve Kemaloğlu

PARLAK PİYANO

Herkesin bir yeteneği vardır. Önemli olan o yeteneği keşfetmek. İnsanlar; yeteneğini öğrenir, geliştirir ve kullanır. Burak'ta o yeteneğini kullananlardan. Burak şarkı söylemeyi çok seven bir çocuktur. Sesi o kadar güzeldi ki öğretmenleri en küçük törende bile onun şarkı söylemesini isterlerdi.

Burak hiçbir eğitim almadan sesini, nefesini istediği gibi kontrol edebiliyordu. Bir konserde bir kadının piyano çalıp ve şarkı söylediğini gördü. O kadar çok beğenmişti ki içinden “acaba bende böyle bir müzisyen olabilir miyim?” diye düşündü. Eve gittiğinde ise bu müzisyen kadını heyecanla ailesine anlatmıştı. Ailesi de onu bu kadar istekli görünce ona bir piyano alıp kursuna gönderdiler. Burak ilk derse gittiğinde gözüne bir piyano takılmıştı. Öğretmeni Okan Bey'in piyanosuydu. O kadar güzeldi ki parıltısı çok geriden bile görünüyordu. Piyano öğrenmeye o kadar çok istekliydi ki Okan Bey çok şaşırmıştı. Burak henüz 9.sınıf öğrencisiydi. Çok çalışkan bir çocuktur. Sorumluluklarını bilen saygılı bir çocuktur. Bu yüzden de okulda çok sevilirdi. Aradan 6 ay geçmişti ve Burak piyanoda o kadar çok ilerlemişti ki öğretmenleri bile şaşırmıştı. Onun bu yeteneğini gören Okan Bey, onu kendi gittiği sah-

nelere çıkartmaya başlamıştı. Okan Bey iyi bir üniversitenin konservatuar bölümünü okumuştı. Onu da kendisi gibi iyi bir müzisyen yapmak istiyordu. Bu bir süre böyle devam ettikten sonra Burak kendince beste yapmaya, söz yazmaya başlamıştı. Onun bu gelişmesi görenleri şaşırtıyordu. Burak 11. Sınıfta okul değiştirmişti. Sınıfa ilk girdiğinde onu çok sıcak karşıladılar. Tam ders başlayacakken sınıfa bir kız daha girmişti. Kumral saçlı, ela gözlü güzel bir kız. Oda yeni bir öğrenciydi. Adı Elçin idi. Burak, Elçini her gördüğünde istemsizce gülüyor ve heyecanlanıyordu. Bu olanları öğretmeni Okan Bey'e anlattı. Anlatırken bile heyecandan elleri titriyordu. Aradan bir hafta geçtikten sonra Burak, Elçin ile sohbet etmeye çalışıyordu. Fakat o hissettiği sevgi karşılıksızdı. Ama içinde hala bir umut vardı. Bu olay onu çok üzüyordu. Fakat o her sevginin karşılıklı olmayacağını biliyordu. Bir gün müzik sınıfına girdiğinde küçük bir piyano gördü. Sınıfta kimse yoktu. Burak'ta oturup bir parçayı çalıp, söylemeye başladı. O kadar güzel çalıyordu ki kapıdan geçenler bile durup dinliyorlardı. Ders zili çalmıştı. Öğretmen ve Burak'ın sınıf arkadaşları meraktan içeri girip kim diye bakmışlardı. Arkadaşları Burak'ın çaldığını görünce çok şaşırmışlardı. Özellikle de Elçin. Parça bittiğinde herkes onu alkışlamış ve tebrik etmişlerdi. Öğretmenleri sınıfa kimler bir enstrüman ile ilgileniyor diye sorduğunda Elçin parmak kaldırmıştı. Elçin keman çalabiliyordu. Bunu duyan Burak çok şaşırmıştı. Öğretmenleri ise Burak ve Elçin'e bir parça verip çalmalarını istemişti. Burak ile Elçin bu parçayı her gün beraber müzik odasında çalışıyorlardı. Burak ile Elçin'in arası gittikçe güzelleşiyordu. Müzik öğretmenleri onları dinledikten sonra ikisini de törenlere çıkarmaya başlamıştı. Burak bir gün Okan Bey'in yanına gittiğinde Elçin'i de götürmüştü. Okan Bey bu geçen süreden sonra onu öğrencisi gibi değil bir kardeşi olarak görüyordu. Burak, Elçin'e o kadar çok

tutulmuştı ki onu düşünmediği bir an bile yoktu. Fakat Burak bir türlü ona hoşlandığını söyleyemiyordu. Burak, Elçin'e bir beste yapmıştı. Bir gün o besteyi Elçin'e dinletti ve ona haşladığını söyledi. Elçin'de sevgisinin karşılıksız olmadığını, kendinin de hoşlandığını söyledi. Sevgisinin karşılıksız olduğunu sanan Burak çok mutlu olmuştu. Artık sevgililerdi. Burak büyük bir heyecanla bu konuyu Okan Bey'e anlattı. Okan Bey, onun tek derdini paylaşabileceği kişiydi. Okan Bey, onu uzun süre sonra bu kadar mutlu görmüştü. Aradan zaman geçtikten sonra Burak piyano çalmakta iyice uzmanlaşmıştı. Artık Okan Bey her gittiği sahnede onu da çıkartmaya başlamıştı. Her konsere beraber gider çalan kişinin uyguladığı teknikleri konuşurlardı.

Üniversite sınavı gelip çatmıştı. Burak öğretmeni Okan Bey'in gittiği üniversitenin konservatuvar bölümüne gitmek istiyordu. Hatta aklında Elçin ile birlikte gitmek vardı. Eğer sınavı kazanırsa hayallerini gerçekleştirmeye bir adım daha yaklaşacaktı. Sınav bitmişti. Burak'ın sınavı güzel geçmişti. İsteddiği üniversiteyi kazanacağını düşünüyordu. Elçin'inde sınavı çok güzel geçmişti. Fakat Elçin psikoloji okumak istiyordu. Artık rahatlamışlardı sınav bitmişti. Sınavdan sonra yaz boyu Okan Bey ile birlikte sahne alıyor, konserlere gidiyorlardı. O gün gelmişti. Sınavlar açıklanmıştı. Burak istediği yeri kazanmıştı. Elçin'de istediği yeri kazanmıştı fakat Elçin ayrı şehre gidecekti. Bunu duyan Elçin o gün akşam Burak'ı bir parkta buluşmaya çağırmıştı. Burak heyecanlı bir şekilde buluşmaya gitmişti. Fakat gittiğinde hüsrana uğramıştı. Elçin farklı şehre gideceği için ondan ayrılmak istediğini, ikisi içinde en iyisi bu olduğunu söylemiş ve oradan ayrılmıştı. Burak resmen terkedilmişti. Burak bu durumu Okan Bey ile paylaşmıştı. Okan Bey bu duruma çok şaşırılmıştı ve "sakın hayattan umudunu kesme, hayırlısı böyleymiş böyle olmuş."

dedi. Burak bir süre hayattan kopmuştu. Okullar açılmıştı. O artık bir Üniversite öğrencisiydi. Onu tekrar mutlu etmek için uğraşan Okan Bey, üniversitede bir konser ayarlamıştı. Okan Bey bu haberi Burak’a anlattı ve o konserde onunda çalmasını istemişti. Burak ile Okan Bey tekrar çalışmaya başlamışlardı. Konser günü geldiğinde sanki ilk defa konsere çıkıyormuş gibi heyecanlıydı. İlk olarak Okan Bey çalmıştı. Sıra ona gelmişti. Burak o çok sevdiği Okan Bey’in parlak piyanosunun başına oturmuştu. Parçayı söylerken çok duygulanmıştı. Onun için yapılan bu güzel günün farkındaydı. O da bu günün hakkını güzel çalarak vermişti. Artık eskiye dönüyordu. Okulda çevresi genişlemişti. Artık derslerine ve müziğe daha sıkı sarılıyordu. Yeni besteler yapmaya başlamıştı. Bu besteleri ilk olarak Okan Bey ve ailesine ondan sonra tüm okula dinletti. Besteleri o kadar çok güzeldi ki bütün okul hayran kalmıştı. Farkındaydı yavaş yavaş gerçek bir müzisyen oluyordu. Okan Bey ve ailesi bu durumu kutlamak istemişti. Ertesi gün akşam bir kafede kutlama yapacaklardı. Kutlama günü gelmişti. Çok mutluydu. O gün Okan Bey’in bir işi çıkmıştı fakat ona tam zamanında geleceğine dair söz vermişti. Hava yağmurluydu. Kutlama saati gelmişti fakat Okan Bey hala ortada yoktu. Burak, Okan Bey’i aradığında telefon çalıyor çalıyor ama açan olmuyordu. Burak iyice merak etmeye başlamıştı. Telefon çalmıştı arayan Okan Bey idi. Telefonu açtığında bir doktor çıkmıştı. Okan Bey trafik kazası geçirmişti. Burak ve ailesi telaşla hastaneye gittiler. Okan Bey’in ameliyata girmeden önce bilinci yerindeydi. Okan Bey, onların geldiğini görünce Burak’a “kardeşim sözümü tutamadım, yetişemedim beni affet” dedi. Burak gözyaşlarını tutamamıştı. Okan Bey devam etti “olurda ben ameliyattan sağ çıkamazsam o sevdiğin piyanom sana emanet ve sakın birilerini kaybettiğinde üzülme, hayatı bırakma” dedi ve ameliyata alınmıştı. Aradan 4 saat

geçmişti ve haber gelmişti. Okan Bey vefat etmişti. Burak bir sevdiğini daha kaybetmişti. Cenaze töreninden sonra Burak, Okan Bey'in evine piyanoyu almaya gitmişti. İçeri girdiğinde o parlak piyanoya dalıp gitmişti. Bir anda aklına Okan Bey'in "sakın birilerini kaybettiğinde üzülme, hayatı bırakma" sözü gelmişti. Burak bu söze istinaden müziği, okulu, hayatı bırakmadı. Okulu bitirip iyi bir müzisyen olmak için çabaladı. Burak o parlak güzel piyanonun başına oturup öğretmeni ve abisi olarak gördüğü Okan Bey'e bir beste yapmıştı. O besteyi internete atmıştı. Beste o kadar çok dinlenmişti ki Burak artık yavaş yavaş tanınıyordu. Burak hayatını değiştiren, hayalini kurduğu ve onu müziğe bağlayan o parlak piyanonun başına oturduğunda birçok şeyin farkına vardığını anlamıştı. "Hayatta iyisiyle, kötüsüyle birçok şey olabilir. Önemli olan o olaylara karşı dimdik durabilmektir."

Emre Kurt

ZEYNEP

Takvim, 10 Ocak Pazar gününü gösteriyordu. Saatler 17.00 haftanın tek tatil günüydü. Bugünü evde tek başıma sessiz, dertsiz bir şekilde geçirmek istiyordum. Mutfağa inip kendime kahve hazırladım. Mutfuğun kapısını açarak bahçeye çıktım. Hava soğuktan ama bana çok iyi geliyordu. Beni kendime getiriyordu. Kapıyı açık bırakarak odama çıktım. Üstüme bir şal almak için dolabı açtım. Kahverengi şalı tam çektiğim anda pembe bir kutu düştü. Yere eğilip kutuyu aldım. İçinde fotoğraflar, notlar, mektuplar vardı. Yere düşen papatyaları, biletleri, fotoğrafları, kağıtları alıp kutuya koydum. Şalı üstüme alıp, kutuyu da elime alıp bahçeye çıktım. Kahvem ve kutuyu salıncağın üstüne koydum. Her yer sisli, karanlık, solgun, ağaçlar sanki ağıyorlardı. Çiçekler kurumuş, güneş sislerin arasından çıkmaya çalışıyordu. Salıncağa oturup kahvem yudumlamaya başladım. Elim kutuya gitmeye başladı, derin bir nefes alarak kutuyu açtım. En üstte bir fotoğraf vardı. Bu fotoğraf kır kardeşim 'Eda' ile gittiğimiz ilk lunaparkın fotoğrafıydı. Sonra başka bir fotoğrafı elime aldım. Bunun ardından bir not vardı; 'nice yaşlara.' benim 18.yaş günü fotoğrafım ve yanımda eda vardı. Benimle birlikte mumları üflüyordu. Sonra

bir mektup çıktı, içini açıp okumaya başladım. Gz yaşlarımı tutamıyordum kağıt ıslanmaya başlamıştı. Eda'nın hastanede yattığı zaman bana yazdığı mektuptu. Bunu bir kenara alıp yanımda durmasını istedim. Bir fotoğraf daha vardı. Eda'nın 16.yaş günü fotoğrafı. Eda her şeye rağmen çok mutlu, saçları olmamasına rağmen de çok mutlu! Saçları, kemoterapiden dolayı yoktu. Elime iki bilet geldi. Eda'nın en sevdiği filmin biletleliydi. Kutuda göz gezdirmeye başladım. Kurutulmuş papatyalar, birçok fotoğraf ve Eda'nın bilekliği vardı. Onu alıp bileğime taktım, ona ait bir parça taşıyacaktım yanımda. Bir mektup daha yazmıştım. Eda'ya, okulumdan bahsediyordum. Kazandığım tıp fakültesinden. Eğer doktor olursam Eda'yı iyileştirebilecektim. Ben doktor olamadan Eda'yı kaybetmiştik. Bu mektup cevapsız kalmıştı..

Bir anda göz yaşlarıma boğuldum. Hıkıra hıçkıra ağılıyordum, onun acısı asla geçmemişti.

Kutuyu hızla toplayarak odama çıkardım. Aynaya baktım, gözlerim kızarmıştı. Telefonum alıyordu. Hastaneden gelmişti telefon. Acil bir ameliyat için hemen evden çıkmıştım. Ameliyata hazırlanıp girdim. Başarılı bir ameliyat olmuştu. Sonra 1314 numaralı odadaki Zeynep'in yanına gittim. Rutin kontrollerini yapmaya başladım. Zeynep, mutsuzdu. Ona ne olduğunu sorduğumda ablasını bu kata çıkarmadıklarını, onu göremediğini, özlediğini söyledi. Ona ben ve kardeşimin mektuplaştığımızı söyledim. Bunu duyunca çok sevinmişti. Sonra kontrollerine devam ettiğinde değerlerinde bir sorun vardı. Zeynep'e gülümseyip odadan ayrılmıştım. Bir yere oturup çözüm üretmeye başladım fakat böyle olmuyordu. Doktor arkadaşlarım ile bu konuyu paylaştım. Tek bir çözüm vardı Zeynep'in yaşaması için. Yurtdışında üretilen kanser ilaçları. Bunun maliyetleri çok yüksekti. Biraz zaman geçmişti ama Zeynep'in durumu daha da kötüye gidiyordu. Aklıma birinin

bağış yapabileceği fikri gelmişti. Eşe dosta sormaya başladım. Tam ümidimi kestiğim anda tamı tamına 1 ay geçmişti, bir bağışçı bulunmuştu ve ilacı direkt sipariş edebilecektik. Zeynep'i bağışçı olan kişi ile tanıştırdım. Birbirlerine o kadar çok sarıldılar ki, oluşan tablo o kadar güzeldi ki paha biçilemezdi. Böylece Zeynep'in hayatta kalma, bu savaşı yenme olayı gündün güne iyiye gidiyordu. Zeynep'in hayatta kalma, bu savaşı yenme olasılığı gündün güne iyi gidiyordu. Zeynep'i gördükçe aklıma her defasında Eda geliyordu. Eminim ki Eda da bu olaya hayatta olsa idi çok sevinirdi...

İrem Nur Akgeyik

OĞUZ'UN HİKAYESİ

Bir çarşamba günü, Melek Hanım yeni atandığı okula doğru yürüyordu. Bu okuldaki, ilk günü olduğu için çok heyecanlıydı. Okul bahçesine geldiğinde, karşısına yavru bir kedi çıktı. Kedinin tatlılığına dayanamayıp, kediyi kucağına aldı ve sevmeye başladı. Böylece Melek Hanımın günü, çok güzel bir şekilde başlamıştı. Böyle devam etmesini umarak, okula girdi. İlk dersi, 1-A sınıfındaydı. Dersleri resim olduğu için, çantasından eşyalarını aldı ve sınıfa doğru yürümeye başladı. Sınıfa girdiğinde, çocuklar onu heyecanlı bir şekilde karşıladılar. Melek Hanım, onların bu heyecanlı hallerini görünce, çok mutlu oldu. Onları gülerek “Merhaba çocuklar” diye selamladı. Çocuklar da yeni öğretmenlerini hep bir ağızdan ”Merhaba öğretmenim” diyerek selamladılar. Selamlaşma faslı bittiğinde, Melek Hanım, çocuklara bu okulda ilk günü olduğunu, bunun için heyecanlı olduğunu ve onları tanımak istediğinden bahsetti. Kendini tanıttikten sonra, çocuklardan da kendilerini kısaca tanıtmalarını istedi. Hepsi teker teker kendini tanıttı. İçlerinden bir çocuk sadece oturuyordu. Sıra ona geldiğinde, ne kendini tanıttı, ne de kafasını kaldırıp öğretmene baktı. Sadece sıraya bakıyor ve elleriyle oynuyordu. Melek Hanım

yanına gitti, ne olduğunu ve neden üzgün olduğunu sordu, ama çocuk cevap vermedi. Melek Hanım “Adın ne?” diye sordu. Çocuk, biraz bekledikten sonra kafasını kaldırıp, öğretmenine baktı ve “Oğuz” dedi. Melek Hanım, “Oğuz ne oldu? Neden arkadaşlarınla konuşup, oynamıyorsun?” diye sordu. Oğuz da “Onlar benimle oynamıyorlar ki öğretmenim” dedi. Melek Hanım, “Tamam ben onlarla ilgileneceğim, sen üzülme” diye Oğuz’un kulağına fısıldadı. Melek Hanım, Oğuzda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşündü ve bir süre onu gözlemlemeye karar verdi. Masasının yanına gidip, eşyalarını aldı ve çocuklara dönerek “Evet çocuklar, ilk dersimiz resim, herkes eşyalarını çıkarırsın bakalım” dedi. Hepsi bir heyecanla, öğretmenlerinin ne çizdireceğini merak edip, eşyalarını çıkarmaya başladılar.

Melek Hanım, çocukların eşyalarını çıkarıp, onu dinlemeye başladıklarını görünce sevindi. Çocuklara bakarak “Bakıyorum da heyecanlı olduğunuz ve resim dersini sevdiğiniz, her halinizden belli oluyor” dedi. Hepsi bir ağızdan “Evet” diye bağırmaya başladı. Melek Hanım çocuklara bugünün konusunun “Aile” olduğunu söyledi. Çocuklara ailenin öneminden bahsetti. Daha sonra ailelerini sevip, sevmediklerini sordu. Bu arada Oğuz’a da bakmayı ihmal etmiyordu, ama Oğuz, sadece eşyalarını çıkarmış ve öylece resim defterine bakakalmıştı. Melek Hanım çocuklara “Artık resimlerinizi çizmeye başlayabilirsiniz, çocuklar” dedi. Çocuklar da sevinçle, öğretmenlerinin istediği aile resmini çizmeye başladılar. Melek Hanım, Oğuz’a baktı ve onun da resim yapmaya başladığını gördü. Çocuklar resimlerini yapıyor, Melek Hanım da onları kontrol etmek için sınıfı geziyordu. Çocuklar sorular soruyor, Melek Hanım hem onlara cevap veriyor, hem de nasıl yapabilecekleri hakkında bilgi veriyordu. Sınıfı gezerken Oğuz’un arkasında durdu ve nasıl bir resim çezeceğini merak

ettiği için, onu izlemeye başladı. Oğuz öncelikle 2 tane melek şeklinde insan çizdi. Bunların biri kadın ve biri erkekti. Daha sonra onlardan ayrılmış bir şekilde, oturan ve ağlayarak onlara bakan bir de küçük çocuk çizdi. Öğretmeninin onu izlediğini fark ettiğinde ona “Öğretmenim melek olan insanlar bizi görebilir mi?” diye sordu. Oğuz’un bu sorusu karşısında şaşırarak Melek Hanım Oğuz’un yanına oturdu ve “Elbette ki bizi görebilirler, her gün bizi izliyorlar zaten” dedi. Oğuz içinden “O zaman beni de görüyorlardır” diye geçirdi ve mutlu oldu. Onun bu mutluluğunu gören Melek hanım da mutlu olmuştu. Ama Oğuz biraz sesli düşünmüş olacak ki öğretmeni onu duymuştu. Melek Hanım, masasının yanına geldi ve “Çocuklar birazdan zil çalacak, hadi bakalım resimlerinizi getirin” dedi. Çocuklar resimlerini bitirdikten sonra öğretmenlerine verdiler. O sırada zil çaldı. Melek Hanım, çocukların resimlerini tek tek inceledi. Hepsini ailelerini ellerinden geldikleri kadar, çizmeye çalışmışlardı fakat tek fark: bütün çocukların resimlerinde mutluluk, neşe varken, Oğuz’un çizdiği resimde hüznün ve üzüntü vardı. Oğuz anne, babasından ayrılmış bir şekilde ağlayarak onlara bakan, küçük bir çocuğun resmini çizmişti. Melek Hanım bu durumu ne kadar anlamış olsa da yine de üzülmeden edememişti.

Konuyu tam olarak anlamak için, okul müdürü ile konuşmaya karar verdi. Okul müdürünün kapısının önüne geldi ve içeri girdi. “Hocam müsait misiniz?” diye sordu. Okul Müdürü, “Tabi tabi buyurun, ne için gelmişsiniz?” dedi. Melek Hanım, Oğuz’un durumu ile ilgili bilgi almak için geldiğini söyledi. Okul müdürü, Oğuz’un ailesinin olmadığını, Çocuk Esirgeme Kurumunda kaldığını söyledi. Aldığı bu bilgilerden sonra, Melek hanımın yüreği, burkulmuştu. Öğretmenler zili çalmasıyla kendine geldi ve sınıfa doğru yürümeye başladı.

...

Son ders zilinin çalması ile çocukların bağırırları birbirine karıştı. Herkes mutlu bir şekilde evine giderken Oğuz, sınıftan çıkan en sonuncu kişi olmuştur. Dışarı çıktığında herkesin anne ve babasına doğru koşup, onlara gününün nasıl geçtiğini anlattıklarını gördü. Onların bu mutlu hallerini gören Oğuz'un aklına, anne ve babası geldi. O da 1 yıl öncesine kadar anasınıfına giderken, okul çıkışında arkadaşlarıyla beraber, bağırırlı çağırış sınıftan çıkar, anne ve babasını gördüğü zaman onlara doğru koşar, sarılır ve gününün nasıl geçtiğini anlatırdı. Bütün bunları hatırlayınca, Oğuz'un gözünde birikmiş yaşlar bir bir yanağını ıslatmaya başladı ve bir banka oturup ağlamaya başladı. Oğuz'un bu halini gören Melek Hanım, hemen yanına oturdu ve neden ağladığını, ne olduğunu sordu. Bu sefer Oğuz bu küçücük yaşında ne yaşadıysa öğretmeni Melek Hanıma, anlatmaya karar verdi. Anne ve babasını, korkunç bir trafik kazasında kaybetmiş fakat ezkaza Oğuz, o kazadan zor da olsa kurtulmayı başarmıştı. Üzücü olan şey ise anne ve babasını, bir daha göremeyeceğiydi. "Öğretmenim dedi. "Annem artık yanımda değil, ben düştüğümde nasıl kalkacağımı bilmiyorum. Babam da yanımda değil, kendimi nasıl koruyacağımı da bilmiyorum" dedi. Melek Hanım Oğuz'un bu hali karşısında adeta dili tutulmuş ve ne söyleyeceğini bilemeden, sadece ona sarılmıştı. Oğuz bunun geçmeyeceğini her ne kadar biliyor olsa da, o da öğretmenine sarıldı.

Nedenini bilmediği bir şekilde Melek hanımı daha ilk günden çok sevmişti. Ama bu sevgi, öylesine bir sevgi değildi. Melek Hanım çocukları çok seviyordu.

Onların üzülmelerine dayanamıyor, onları elinden geldiğince mutlu etmeye çalışıyordu. Melek Hanım evliydi, ama onların çocukları olmuyordu. Gitmediği hastane, gitmediği doktor kalmamıştı. Ama yine de bu duruma çare bulamamışlardı. Melek Hanım da ilk günden Oğuz'u çok sevmişti, ama

bu da öylesine bir sevgi değildi. Bu aralarındaki değişik olay onları, kısa sürede birbirine bağlamıştı. Oğuz öğretmenine her şey için teşekkür ederek, kaldığı yurdun servisine bindi ve biner binmez, öğretmene el salladı. Öğretmeni de, onun el sallamasına karşılık verdi. Öğretmenin kendisine karşılık vermesi, Oğuz'u mutlu etmişti. Melek Hanım da okuldan çıktı ve arabasına binerek eve gitti. Eve gittiğinde kocası Serdar'ın evde olduğunu fark etti. Anlaşılan işi erken bitmişti. Serdar, Meleğin geldiğini görünce sevindi ama Melek için aynı şeyler geçerli değildi. Serdar, Meleğin bu halini görünce, ne olduğunu sordu. Melek'te bir süre Serdar'a baktıktan sonra, bugün yaşadığı her şeyi, Serdar'a anlattı. Serdar Meleği dinledikten sonra üzülmişti. Meleğe doğru dönüp, "Bir şey soracağım ama, ne dersin bilemem" dedi. Melek'te "Sor tabii, seni dinliyorum" dedi. "Yanlış anlama beni ama, zaten bizim çocuğumuz olmuyor, biliyorsun" dedi. Melek'te onu onayladı. "Eğer ki senin ve Oğuz içinde uygunsu, en iyisi böyle olacaksa, ben Oğuz'u evlatlık alalım diyorum" dedi. Melek bunu duyar duymaz, ağzı kulaklarına varırcasına sevindi. "Deli misin? Kaç saattir sana bunu, nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum" dedi. Meleğin bu mutluluğu karşısında Serdar da mutlu olmuştu. "Ee ne duruyoruz, hemen gidip, Çocuk Esirgeme Kurumuna başvuralım, tabii bu aldığımız karar, Oğuz içinde uygunsu" dedi. Melek "Oraya gidelim de, elbette Oğuz ile de bu durumu konuşuruz" dedi.

Arabaya bindikleri gibi, Çocuk Esirgeme Kurumu'nun yolunu tuttular. Oraya geldiklerinde, Meleğin mutluluğu yüzünden okunuyordu. Başvuru yapmadan önce Oğuz ile konuşmak için, onun yanına gittiler. Oğuz, öğretmenini gördüğü zaman çok sevindi, çünkü gelmelerini beklemiyordu. Serdar'ı gördüğü zaman kocası olduğunu anladı. Melek "Oğuz eğer ki istersen, Serdar senin baban olacak ve hiçbir şeyden kork-

mayacaksın, çünkü o seni koruyacak, ve eğer ki istersen ben de annen olacağım ve düşmene izin vermeyeceğim, düştüğün zaman ise, beraber kalkacağız” dedi.

Oğuz bu durum karşısında o kadar çok sevindi ki “Annemle babama yeniden kavuşmuş gibi oldum. Onlar, beni görüyorlar değil mi? Ben mutluyum zaten, onlarda mutlulardır?” diye sordu. Melek “Evet canım, sen mutluyun onlar da mutlulardır” dedi. Serdar devam etti, “Kabul edersen, artık bizim çocuğumuz olacaksın, beraber ağlayıp beraber güleceğiz seninle. Asla yalnız olmayacaksın, çünkü ne olursa olsun, yanında her zaman biz olacağız” dedi. Oğuz gözyaşlarını tutamadı ve ağlamaya başladı. Melek, hemen ona sarıldı “Ama ağlarsan annen ve baban üzülürler Oğuz, yapma böyle” dedi. Oğuzda “Hayır hayır! Bunlar mutluluk gözyaşları!” diyerek, gözyaşlarını sildi. Başvuruyu artık yapmaya karar verdiklerinde, her şey sorunsuz ve eksiksiz bir şekilde, halloldu. Bugünden itibaren Oğuz, artık Melek ve Serdar’ın çocuğuydu. Hiç şüphesiz, Oğuz’un ne yaraları varsa, ilk önce onları saracaklar, daha sonra onu ne olursa olsun, koruyacaklardı. Oğuz onlara, bir nevi anne ve babasından emanet kalmıştı. Oğuz’u çok seviyorlardı. O kurumdan el ele ve mutlu bir şekilde çıktılar, sanki hiçbir şey onları üzemeyecekmiş gibi...

İrem Sena Gürgen

KÂBUS

Uykusundan büyük bir korku ve hışımla uyandı. Bu, bu gece gördüğü beşinci kabustu. Geri uyumayı denedi. Başını yastığa yavaşça koydu ve duvarı seyretmeye başladı. İçinde gitgide artan bir korku vardı. Buna rağmen gözlerini tekrar kapatacağı ki içeriden gelen küçük bir sesle ürperdi. Umursamadı. Her zaman böyle sesler duyardı. Ama o seste hoşuna gitmeyen bir tını vardı. Yine pek umursamadı. Neredeyse üç gündür bir kaç saatlik uyku ile kapanmış göz kapakları yorulmuş dayanamadı.

Ses tekrar gelmeye başladı. Uykuya yenik düşmüştü. Sesi duyuyordu ama kalkmaya mecali bile yoktu. Hareketleri oldukça kısıtlıydı. Gözleri kapalı sesi dinledi. Ses sanki ona bir şeyler fısıldıyordu, ürperdi. Bu sesin kabusuna ait olduğunu düşündü. Sanki bir güç ona kalkmasını emrediyordu. O, bu güce karşı koymadı. Yatağının kenarında duran terliklerini giydi. Odasının ışığını açtı. Neredeyse bir çit dahi çıkarmadan ilerliyordu. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken gittiği her odanın ışığını yakıyor, içinden dualar ediyor ama yine de cesur olmaya çalışıyordu. Banyonun ışığını yaktı. Banyo kapısı zaten açıktı. O arada damlayan musluğu gördü. Musluğa

ağır adımlarla yaklaştı. Musluğu iyice kapadı.Kafasını yavaşça kaldırdı ve o an aynadaki kendiyile göz göze geldi. Hafifçe gülümsedi kendine. Bir süre aynaya bakakaldı. Sanki aynaya bakarak her göz açıp kapadığında dipsiz bir kuyuya düşüyordu. Tekrar gözünü kapatıp açtı. Artık aynanın karşısında değildi. Bir an şaşırđı. Hayal gördüğünü düşündü. Arkadan yine aynı ses geliyordu. Gözlerini açtı. Etrafa dikkatlice baktı. Bu yer daha önce gördüğü yerleri anımsatıyordu ama hiç birine tam olarak benzemiyordu. Kumsal benzeri bu yer karanlık ve tüyleri diken diken eden bir türdendi. Sadece deniz sesi ve o peşinden geldiği ses yankılanıyordu etrafta. Denizin sesi içine az da olsa huzur serpti. O an bile içinde bitmek bilmeyen bir huzursuzluk vardı. Kafasındaki düşünceler aklını kemiriyordu sanki. İçindeki belirsiz ses ona sürekli ‘Bu yaşadıklarının hiç biri gerçek değil, bunların hiç biri gerçek değil.Hatta sen de gerçekten değilsin. Bunlar sadece beyninin sana oynadığı bir kaç küçük oyun.’ diyordu. O zaman sürekli duyduğu ses şiddetlendi.

Sesin arkadan geldiği belliydi. Koşarak sesi bulmaya çalıştı. Sesin bir evden geldiğini duydu. Ev harabe, yıkık, döküntü bir yerdi.Bir an çekindi ama sesi kesmeden huzur bulamayacaktı. Titreyen adımlarla eve yaklaştı. Kapıyı yavaşça açtı. Ev garip bir şekilde ona masum ve tanıdık geldi. Sesin üstteki odaların birinden geldiğini fark edince, zaman kaybetmeden yukarı kata yöneldi. Sesin koridorun sonundaki odadan geldiği apaçıktı. Odaya tereddüt etmeden ilerledi. Oda kapısının önüne gelince bir an durakladı.Çekinerek kapının kolunu tuttu. Kolun soğukluğu içine işledi ama yine de o, buna aldırış etmedi. Kapıyı açıp açmamak arasında ikilemdeydi. Her şeye rağmen bunu yapmalıydı. Çünkü o ses her kabusunun baş kahramanıydı. Bu sesi en kısa zamanda susturmalıydı. Psikolojisinin o evden bile harabe bir durumda olduğunu anım-

sadı,kaybedecek hiç bir şeyi de yoktu zaten.Kapıyı sakın bir şekilde açtı.İçeri bir kaç adım attı. Karşısında annesini gördü. Ses annesinin ona aldığı kar küresinden geliyordu.Kar küresine dikkatlice baktı.Gözünün önüne çocukluğu geldi.O kar küresinin müziği ona küçükken huzur verirdi. En tatlı rüyalara bu müzikle dalardı. O küçüklüğünün huzur dolu sesi,şimdiki kabuslarındaki çılgınlara eşdeğeri. Bir an içindeki tüm sesler sustu. Kendi yalnızlığının sesini dinledi. Gerçekten acınası haldeydi. Gözleri annesini aradı.Annesinin artık odada olmadığını geç de olsa fark etti.Gözleri yaşlarla doldu.O an gözünün önündeki küçüklüğü de kayboldu ortadan.Yaşlı gözlerle evin içinde annesini aramaya başladı.Bir yandan gözyaşlarını siliyor, diğer yandan etrafa bakıp annesini arıyordu. Uzun süre annesini aradıktan sonra onu bulamayınca kederli bir şekilde yukarıdaki odaya çıktı. Sesler hala devam ediyordu. Ama artık ne annesi ne de küçüklüğü ortalarda yoktu. Sakince odanın en köşe noktasına gitti. Ne kadar vazgeçse de gözleriyle hala bir umut etrafa bakıyordu. Olduğu köşeye yığılıp kaldı. Kendisini toparlamaya çalıştı. Karşında çocukluğu bir kaybolup bir beliriyordu. Tekrar kendini toparlamaya çalıştı. Ama başaramadı. Çocukluğunda olduğu gibi bir duvar köşesine sindi. Çocukluğuna bakakaldı. Başının ağırlaştığını fark etti. Yavaşça yere uzandı. Derin bir uykuya daldı. Müzik hala kulaklarındaydı.

Gözlerini açtığında kendini banyoda buldu. Ayağa kalkıp silkindi. Yine koca bir kabusun içine düştüğünün farkındaydı. Ama aklına şu soru geldi; “Şu an acaba yine bir kabusun içinde miyim?” Bir müddet bu soru aklını kurcaladı. Bir kaç kez kendini tokatladı. Sersemledi. Artık algısı tamamen bozulmuştu. Gerçek ile hayali ayırt edemiyor, uyanıkken bile kabus görüyordu. Derin bir nefes aldı. Bunun gerçek olup olmadığını anlamının tek bir yolu vardı. Mutfağa doğru koştu. Hızlıca çekmeceleri karıştırdı. Eline bulabildiği en keskin ve

büyük bıçağı aldı. Derin bir nefes alıp nefesini tuttu. Gözlerini kapattı. Elindeki bıçağı havaya kaldırdı ve büyük bir şiddetle bıçağı karnına sapladı. Dökülen kanlara ve bıçağı baktı. Bıçağı saplandığı yerden yavaşça çıkardı. Neredeyse bir kaç dakikalık kahkaha attı. Daha sonra kendini yerde buldu. O anda uykusundan uyandı. Kan ter içinde kaldığını fark etti. Bütün evin ışıkları hâlâ açıktı. Duvarda asılı duran saatte baktı. Aradan sadece on iki dakika geçmişti. Artık kabuslar kendi hayal edebileceğinden daha hat safhadaydı. Bu yaşadığının da kabus olabileceğini düşündü. Hayır, Bu sefer gerçekten uyanmıştı. Rahatladı. Ama bedeni kendi kendisiyle cebelleşiyor, beyni ona sıradışı oyunlar oynuyordu. Tamam, çoğu kez kabus görürdü ama son günlerde yirmi beş hatta otuz kadar kabus görüyordu. Çoğu kez aynı kabusların tekrarlarını görürdü. Hep aynı ses yankılanırdı bu kabuslarda. Artık odasındaki duvarlar bile onu ürkütüyordu.

Nefes alamamaya başladı. Ayağındaki terliklerle hızlıca evinin kapısından çıktı. Merdivenleri ikişer ikişer indi. Binanın kapısından çıkınca nefes alması normale döndü. Ayakkabılarını giymeye bile tenezzül etmeden çıkmıştı. Başını zonklamaya başladı ama o yine de buna aldırmış etmedi. Evinin çokta uzakta olmayan sahile hızlı adımlarla yürümeye başladı. Arada bir tökezliyor, ayağı takılıyor ama yine de umursamadan yoluna devam ediyordu. Havada daha hiçbir aydınlanma belirtisi yoktu. Dikkatlice gökyüzüne baktı. Saat daha gece dört civarında idi. Bulduğu ilk boş banka doğru yaklaştı. Bankanın üstünde gördüğü bir kaç çöpü alıp çöpe attıktan sonra banka oturdu. Hem havanın soğukluğu hem de içindeki korku onun titremesine ve üşümesine yetti. Dizlerini kendine doğru çekti. Ellerini ovuşturarak ısıtmaya çalıştı. Ellerinin ısınmadığını fark edince boş verdi. Ellerini dizlerinin önünde birleştirdi. İçinden yavaşça şarkı mırıldanarak, gün doğumunu izlemeye koyuldu. ‘Bu

yaşadıklarımı kendime saklamamalıyım, birine anlatmalıyım bunları. Elbet mantıklı bir açıklaması var her şeyin.’ diye düşündü. Aklını kaybetme sınırına gelmişti. Yanına gidip olayı anlatabileceği ne annesi ne babası ne de bir akrabası vardı. Altı yaşından öncesi onun için meçhuldü. Annesini ve babasını hayal meyal hatırlıyordu. Bu hayatta yakın çevresinde çok fazla güvendiği, kardeş bildiği arkadaşı geldi birden aklına. Galiba tanıdığı en akıllı ve mantıklı insan oydu. Karar verdi. Kafasını biraz toparlayınca onun yanına gidecekti. Yaklaşık dört saat sahilde oturdu. Daha sonra son kez denize baktı, yavaşça oturduğu yerden kalktı ve arkadaşının evine doğru yol aldı. Ağır adımlarla ilerledi . Yolda onu görenler garip şekilde bakıyor ama o, olanları görmezden gelip yoluna devam ediyordu. Neredeyse bir saat kadar yürüdü. Arkadaşının evinin önüne geldiğinde biraz soluklandı. Arkadaşının oturduğu kata doğru kafasını kaldırdı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Arkadaşı bir kaç seslenme sonucu camda belirdi. Camı açtı ve ona baktı. Onun hâlini görür görmez aşağıya hızlı adımlarla aşağıya indi. Onu omuzlarından tuttu. İyi olup olmadığını sordu. Evin önündeki kaldırıma oturdular. Olan biten her şeyi arkadaşına tek tek anlattı. Arkadaşı onu pür dikkat dinliyor, neredeyse onu dinlerken nefes almıyordu. Onun söylediklerini kafasıyla onaylıyor, gerekmedikçe sözünü kesmiyordu. Arkadaşı durumun vahim olduğunu ona uygun bir dille anlattı. Arkadaşı ona doktora gitmesini önerdi. O zaten durumun bitmesini ve rahata kavuşmayı istiyordu. Çünkü durum artık onun kendi kendine çözebileceği bir hâlde değildi. Arkadaşı onu kısa bir süreliğine kendi başına bırakıp evden eşyalarını almaya gitti. Onun kafasındaki ses yine devam etmeye başladı. Bu ses artık dayanılmaz bir haldeydi. Sinirlendi. Kafasındaki sesi susturmak için kafasına vurmaya başladı. Ses bir türlü kesilmedi. Sesi kesmeyi başaramamıştı. Hüsrarla yere yığıldı. Arkada-

şı aşıya inince onun bu hâlini gördü. Arkadaşı onu elinden tuttuğu gibi doktora götürdü. Sıra aldıktan sonra oturup beklemeye başladılar. Arkadaşı o arada telefonuyla ilgileniyordu. O ise duvarları incelemeye başladı. Duvarlar onu için bir sonsuzluktu. Bitmek bilmeyen kederini duvarlarda görürdü. Kendini bu sonsuzlukta kaybederek bilinmeyen bir yolculukta düşüncelerini seyredirdi. O sırada, sıranın kendisine geldiğini fark etti. Arkadaşını dürttü. Doktor odasının kapısını çaldılar. “İçeri gelin.” sesini duyunca odaya girdiler. Arkadaşı onu beklemeden içeri girdi ve oturdu. O ise ayakta odayı inceliyordu ki doktor ona oturmasını işaret etti. Bir an için şaşırdı. Sonra doktorun işaret ettiği yere baktı. Yüzündeki mutsuzluk herkesin görebileceği türdendi. Sonra istemeyerek de olsa sandalyeye oturdu. Doktor bir kaç soru sordu durumu ile ilgili. Tam konuşmaya başlayacaktı ki arkadaşısı konuyu anlatmaya başladı. Arkadaşı onun anlattığı her şeyi doktora detaylı bir biçimde anlattı. Doktor, arkadaşısı anlattıkça önündeki kağıda bir şeyler yazıyor, arada bir kağıttan kafasını kaldırıp acıyan gözlerle bir bakış atıyordu ona. O, zaten her şeyin farkındaydı. Artık endişe etmiyordu. Önceden içine korku salan o sözler, artık bir kulağından giriyor, ötekinden çıkıyordu. Uzun bir süre konuştuktan sonra doktor, önünde duran reçeteye bir şeyler yazdı. Reçeteyi ona uzattı. Elindeki reçeteye bakarak kapıdan çıktı. Odaya baktı bir süre, arkadaşısının kalkmasını bekledi. Arkadaşısı hararetle doktorla hala konuşuyordu. Aldırış etmedi. Kapıyı kapatıp odadan çıktı. Daha sonra elindeki reçetede yazanları okumaya çalıştı. Yazının karmaşıklığı onu sinirlendirdi. Ama siniri saman alevi gibi fazla sürmedi. Elindeki reçeteye sekretere doğru ilerledi. Reçeteyi sekretere gösterdi. Sekreter de garip bir şekilde reçeteyi okuyamadı. O anda yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Sekreter ağzında bir şeyler geveleyip ona hemşirenin nerede olduğunu tarif etti. O ise teşekkür ederce-

sine kafasını hafifçe eğdi ve sekreterin tarif ettiği yöne doğru ilerledi. Kan alma odasının önündeydi. Hemşireye de aynı reçeteyi gösterdi. Hemşire ona oturup biraz beklemesini söyledi. Daha sonra hemşire kan almak için yanına geldi. O ise kan alma işlemini zevkle izledi. Nedense kan aldırılmayı sevmezdi. Ama şimdi kanı gördükçe mutlu oluyordu. Hemşire kolun morarmaması için pamuka kola baskı uyguladı. Hemşire daha sonra onu burada bırakıp gitti. O ise pamuğu koluna tampon yapmadan çöpe attı.

Arkadaşını beklemek için koridordaki sandalyelerden birine oturdu. Etrafı seyretmeye başladı. Psikiyatri kliniğindekiydi. Etraf kendisinin yaşadığı gibi çeşitli sorunlar yaşayan insanlarla doluydu. Ne gariptir ki neredeyse hepsi deli gömleği giymişti. İçten içe güldü. Yüzünü acı bir tebessüm kapladı. Bir süre aynı yere bakakaldı. O kadar emindi ki, çok uzak olmayan, yakın bir zamanda kendisinin de bu hale geleceğinden. Ama o bu durumdan memnun gibiydi. Çünkü annesi ve babasıyla buluşacağını biliyordu. Onları uzun zaman sonra tekrar göreceği içindi bu mutluluk. Arkadaşının odadan çıktığını gördü. Ona baktı. Yüzü solmuştu. Çantasını onun yanına bırakıp lavaboya gitti. Döndüğünde bir kaç saat beklemeleri gerektiğini, tahlil sonuçlarının yakın bir zamanda çıkacağını söyledi. Arkadaşı ayağa kalkıp “Yarın gelir, sonuçları doktora gösteririz. Ben şimdi kendimi iyi hissetmiyorum.” dedi. İtiraz etmedi. Gerçekten arkadaşını iyi gözüküyordu. Onun koluna girdi ve yavaşça evin yolunu tuttular. Arkadaşına doktorla bu kadar uzun sürede ne konuştuklarını sordu. Arkadaşı bir an için yutkundu, daha sonra ağzında bir şeyler eveleyip geveledi. O, konuyu daha fazla uzatmak istemedi. Başka bir konu hakkında konuşmaya başladı.

Eve varınca hemen üstünü değiştirip yatağına yattı. Garip duygular içindeydi. Ama yine de aldırış etmedi. Kafasını yastığa koyar koymaz uyudu. Altı yaşından beri ilk defa hiç bir şey düşünmeden uyumuştu. Nefes alışı bile onu rahatsız etmemişti. Deliksiz bir uyku çekti.

Sabah uyandığında mutluydu. Hemen yatağının yanında olan camın perdesini açtı. Bir kaç dakika da olsa dışarıyı seyretti. Arkadan sesler geliyordu. Arkadaşı ona seslendi. Kahvaltı hazırdı. Manzarayı bırakıp oflaya pufloya banyoya gitti. Elini yüzünü yıkarken gözü aynaya ilişti. Geçen gece gördüğü kabus aklına geldi. Aynaya bakakaldı. Arkadaşı tekrar seslendi. Yüzünü havluyla kuruladı ve mutfağın yolunu tuttu. Yemek masasına oturdu. Kahvaltı yapmaya başladı fakat kahvaltısını bitirdiğinde üç beş lokma ancak yediğini fark etti. Arkadaşı acaleyle ceketini ve ayakkabılarını giydi. O sırada kendi üstünde olan pijamayı hatırladı. Üstünde bununla hastaneye gidemezdi. Arkadaşına baktı ve üstünü isaret ederek kendisi için birkaç parça kıyafet istedi. Arkadaşı ona baktı ve içeri gidip ona giymesini için bir şeyler getirdi. Daha sonra ayakkabılıktaki siyah ayakkabıyı isaret ederek “Bunu da giy.” dedi. O hemen içeri girip üstünü değiştirdi. O da üstüne ceketini giydi, ayakkabının bağcıklarını bağlamadan arkadaşını takip etmeye başladı. Uzun süre yere bakarak yürüdü, bir ara tökezledi. Bir köşede durup ayakkabı bağcıklarını bağladı. Arkadaşı onu beklemeden uzaklaşmıştı. Ona yetişmek için biraz koştu. Hastaneye geldiklerinde doktorla sekreterde karşılaştılar. Doktor, onu baştan aşağıya süzdü. Bir süre bir şeyler konuşmadılar. Daha sonra doktor, çok bilmiş bir tavır takınıp elindeki kağıtları göstererek “Ben de sekretere sizi aramasını söyleyecektim. Siz odama geçin. Benim bir kaç evrak işim var, daha sonra yanınıza geleceğim.” dedi. O, doktoru takmadı. Arkadaşı onu kolundan tutup sürüklercesine yürümeye başladı.

Doktorun odasına girdiğinde, dünden farklı olarak bir ağır tentürdiyot kokusu dikkatini çekti. Koku ciğerlerini yakıyordu. Daha sonra dikkatlice kokladığında biraz dezenfektan kokusu aldı. Tentürdiyot kokusuna karşın dezenfektan kokusu hoşuna gitti. Bu kokuyu daha fazla içine çekti. Bu koku içindeki bütün organları harekete geçirdi.

Doktorun geldiğini fark etti. Buna rağmen tenezzül edip doktora bakmadı. Arkadaşıyla sürekli göz göze gelmeye çalışıyor ama arkadaşının gözlerini bir türlü yakalayamıyordu. Şüpheye düştü. Ama emin olamıyordu. Doktor masasına yerleşti. Doktor bir şeyler arıyormuşçasına masanın üstünü talan etti. Gözünün ucuyla doktora baktı. Doktorla göz göze gelince kafasını çevirdi. Doktor hala ona bakıyordu. Doktor tekrar talan etme işine döndü. Aradığı şeyi bulmuş gibi gözüküyordu. Ama sanki bulduğuna mutlu olamamıştı. Masasının üstündeki telefona yöneldi doktor. Telaşlı bir şekilde bir kaç numara tuşladıktan sonra telefonu kapattı. Doktor telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Arkadaşı tırnaklarını kemiriyor, tırnaklarını kemirmediği zamanlarda dudaklarını ısırıyordu. Arkadaşının ve doktorun bu endişesine bir açıklama bulamadı. Yine kendi haline döndü. Kapı tekrar açıldı. Bu sefer gelenler hemşirelerdi. Arkadaşının ve doktorun endişesini yavaş yavaş anlamaya başladı. Tepkisiz ayağa kalktı. O sırada hemşireler çoktan yanına gelmişti. Hemşirelerden biri elindeki gömleği ona giydirmeye çalışırken diğeri de onu tutuyordu. Hemşirelerle cebelleşirken elinde enjektörle yanlarına gelen doktora karşı koymaya çalıştı. Maalesef ilacın enjekte edilmesine karşı koyamadı. Yavaşça bilincini kaybederken son duyduğu şey “İnan bu senin iyiliğin için. Lütfen bana kırılma. Lütfen beni affet.” diyerek ağlayan arkadaşının sesiydi.

Uyandığında kendini bembeyaz bir odada duvarın kenarında otururken buldu. Etrafın beyazlığı algısını bozmuştu.

İşte sonunda korktuğu şey başına gelmişti. Aslında onu mutluluğa ulaştıracak şeydi bu. Psikokojisi artık onun düşünmesine engel değildi. Mutluluğunu düşündü. O sırada kahkahalara boğuldu. O ses yine kulaklarında yankılanıyordu. Gözlerinin önüne küçük kar küresi ve çocukluğu geldi. Elini uzattı kar küresini almak için ama başaramadı. Ses gitgide yükseliyordu. Yine büyük bir kabusu yol alıyordu. İçindeki emin duygularla gözlerini kapattı. Kar küresini almaya çalışırken havada kalan eli yere düştü. Yüzünde az önce attığı büyük kahkahalardan kalan küçük bir gülümseme vardı. Bir süre titremeye başladı. Daha sonra uzun süre hareketsiz kaldı. O anki kabusundan sonra artık nefes almıyordu. Ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Rümeysa Özer

KAHVERENGİ PARDÖSÜ

Saat gece yarısını geçiyordu sanıyorum ki. Arkadaşımın doğum gününü kutladığı mekandan ayrılıyordum. İnsanlarla vedalaştığım gibi attım kendimi sokağa.

Zihnime ne geliyorsa çabucak kurtulmaya çalışıyorum. Bir dansçının kıvraklığıyla sıyrılıveriyorum zihnimin uğultulu kasırgasından. Yalnızca bir anlığına dinginleştirebilsem, boşaltabilsem zihnimi...

Yürüyorum, elbette çok zor artık ne kadar yürüdüğümü. Yalnızca soğuktan kızaran ellerimden epeyce sokaklarda savrulduğumu anlayabiliyorum. “Burada daha önce bulunmuş muydum?” diyorum. Şimdi gece olmasa bir insana denk gelir, yol sorardım.

Biraz daha savrulduktan sonra, bir silüet gördüğümü sanıyor, yönümü hemen o tarafa çeviriyorum. Silüet, yakınlaştıkça gizemli görünümünü kahverengi bir pardösüde saklamaya devam ediyor. Adımlarımı sıklaştırdıkça, bir de fôtr şapkasını görüyorum. Bu kişinin suratını merak etmekten kendimi alamazken, fôtr şapka profesyonelce saklıyor o yüzü. En sonun-

da gözlerini görebilecek kadar sokuluyorum pardösülü adamın yanına. Kararlılıkla ve hafif eğik boynuyla yere bakan bu pardösülü adam, heyecanla bir vizyon filmi izliyor adeta. Bu heyecandaki tanıdık duyguyu hemen yakalıyorum. Hüzün.

Adamın hüzünlü heyecanı sinmiş gri kaldırımlara. O heyecanı, benim de merakımı körüklüyor tabii. Yanındaki yabancıya hiç itibar etmeyen adama selam verecek oluyorum ki, kafasını hayır der gibi salladığını fark ediyorum. “Ben” diyor, ama siz onun sesini duymuyorsunuz, “Sana bir şey katacak değilim ya.” Sesindeki alay rahatsız ediyor beni.

Bu sefer ben sallıyorum kafamı. “Siz benim görmediğim bir şey görüyorsunuz.”

-Burada, hiçbir şey yapmadan duran bir adamla kaybedeceğin vakitte, kim bilir ne mühim işler hallederdin.

Ona böyle düşünmediğimi söylüyorum. Tepkisiz kalıyor bir süre, akabinde “Sizler böylesiniz.” dediğini işitiyorum. “Bizler” diye ağızımda bir şeyler gevelediysem de, ne bir soru sorabiliyorum, ne de bir cümle dökülüyor dudaklarımdan.

“Sizler! Sizler toplumsunuz. Sizler çocuk yetiştiren, sabahları köpeklerini yürüyüşe çıkararak insanları. Sizler, benim tek varlığım olan şu kıyırık pardösüden öğrenen, üst tabaka halk. Pardösümün ceplerinden yanlışlıkla geçmişim fıskıracağın olsa, korkudan öte beri kaçacak olan cesur savaşırsınız. Ufacık bir sorunda, “Sen güçlü birisin.” sözünü duymadan güç toplayamayan, kendi başına kalmayı yalnızlık edebiyatına uydurmaya çalışan entel kişiliklersiniz. Sizler, sevgili kardeşim, bana benzemezsiniz. Ben geleceğimi bankalara değil, bankalarda gördüğüm rüyalara yatırırım. Benim, minik bir yavrucağım olsa, ona toplum ile beraber yaşamasını öğretirim. Benim elimden gelse size, sevgiyi öğretirim.”

Yüzüme bakmayan adam, şapkasını yavaşça eline alarak ayı işaret etti. “Nasıl parlıyor değil mi?” dedi. Ay da aksi gibi pasparlaktı. Yoksa ben mi ilk kez görmek için bakmıştım? “Evet” dedim, “Pasparlak”. “Peki kaldırımlar?” dedi, ilk başta anlayamadım. Bana zaman tanıdı. Bir anda kekeleyerek, “E, o-onlar karanlıklar tabii. Griler.”. Kelimeler intihar ettiler sanki. Niçin zorlandım ki bu kadar? “Ay” dedi. “Ay yeterince parlak olsa kaldırımlar yine de bu kadar gri görünür müydü?” diye devam etti. Bilmiyordum. Görünür müydü?

Baktı ki ben sus pus kaldım, kendisi konuşmaya devam etti. “Ben, bu gri kaldırımlara benzetirim kendimi. Toplum ise aya. Toplum kendi sorunlarını çözecek kadar ışığa ihtiyaç duyar. Toplumun umurunda olmayan kısımların ise karanlıkta kalması her zaman kafidir. Üstünü örtmek daha kolay değil midir? O, umursanmayan kısım pistir, kirlidir. Kaldırımlar neden gridir? Toplum onu çiğner. Kaldırımlar neden gridir? Artık kaldırımların da ışığı kabul edecek hali, kalmamıştır.”

Cevap verebilmek istiyordum. Ancak, ne yazık ki karma-karışıktım. Aslına bakarsanız benden cevap da beklenmiyordu. Adam yeniden kahverengi pardösüsüne büründü. Bense, gizli adımlarımı hızlandırıp zihnimdeki tek bir soru ile yolu- ma devam ettim. “Biz kaldırımlara basmasak, bu adam için her şey değişir miydi?”

Elçin Elif Eren

ADALI’NIN HİKAYESİ

“Büyükada’yı bilirsiniz. Sessiz, sakin, yeşil... Ben, buranın insanıyım. Sokaklarda bisiklet sürerim, her sabah büyük mavi denize selam veririm, balkonumdan koca İstanbul’u izlerim. Hayatın güzelliklerini buradan daha rahat görüyorum. Bazen, sokaklarda gezerken haylaz bir çocuk, bazen bir müzik çalar, bazen ise tatlı bir gramfon sesi işitir, gülümserim. Yine eski gramfonu duyduğum o şanslı günlerden birindeydim. Balkonun altına, kaldırıma oturdum, çalan caz, en az gramfon kadar eskiydi. Daha önceden aşına olduğum ezgiyi buralarda ilk kez duyuyordum. Benim gibi caza aşıkların burada olması öylesine huzur vermişti ki bedenime, zihnime; tam orada, aynen bu pozisyonda ölmek istedim. Aynı zamanda bu ahşap balkonun sahibini de tanımak için yanıp tutuşuyordum. Sesin kesildiğini farkedip irkilmıştim. Kaldırımdan kalkıp ve derin bir iç çekerek biraz geriye gittim, balkona şöyle bir göz attım. Rüzgar gülleri, çiçekler, ve küçük bir kuş yuvası vardı. Bu sevimli balkona bir daha uğrayacağımı şimdiden biliyordum” Diye başladı sözlerine Adalı. Burada herkes, onun hikayelerini sever, belki de en iyisi olur diye tartışanları her seferinde eski adaya sürükler ve içlerinde buruk bir mutluluk bırakır.

Bugün bir konuğu vardı, neredeyse onunla aynı yaşta, güzel bir Rum kadını. Adı bilinmiyor, ama Adalı'nın bir misafirinin olması birçok şeyi açıklıyordu, sözleri kırık Türkçesi ile kadın sürdürdü. "O zamanlar gençtik, Adaya yeni gelmiştim. Anneler dışarı çıkmama pek izin vermezdi, uzun süredir göç halindeydik ve nerenin son olduğunu asla bilmiyorduk, ama adanın son olması tek gayemdi. Dışarı çıkamadığım zamanlarda sık sık müzik dinlerdim, tutkumdu. Aslında o günde Adalı'nın geldiğini az çok anlamıştım ama emin değildim. Zaman geçtikçe bu genç adamın daha fazla görür oldum "güldü" hislerimi açıklamak zor, güzel günlerdi." Adalı gülümsedi.

Uzun zamandır görmediğimiz kadar mutluydu, yüzünde güller açmıştı resmen "Size onlarca hikaye anlattım. Ama bu, beni en mutlu edendir açık ara. Yaşlı adanın bana en güzel hediyesi. Eleni ile tanıştığınıza göre ben hikayeme devam edeyim. Bir sabah, bisikletimle gezerken; rüzgar beni o şirin balkona savurdu. İşte, orada balkondaydı hayatımın aşkı. Dünya sanki durmuş ya da tersine dönmeye başlamıştı. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, bunun bir rüya olmadığından emin olmalıydım. Oradaydı işte. Geçtiğimiz gün duyduğum cazın sahibi o idi işte. Bana baktı, güldü küçük hanım. Nazıkçe onu selamladım, bana bir şeyler diyecek gibiydi gözleri. Derin bir nefes aldı, etrafına bakındı ve 'Eleni' dedi, ardından aynı tedirginlik ve telaşa içeri girdi. Bundan 50 yıl öncesinden bahsediyorum en az, ada büyük şehirlerden çok daha gerideydi. İşte, ömürlük eşimin adını ilk o zaman duymuştum. 'Eleni, Eleni, Eleni...' sabah akşam onu ve onun sıcak gülüşünü düşünür olmuştum. Arayı fazla soğutmadan tekrar gitme kararı aldım. Arada bir çarşıda görüyordum sevgili (!) annesiyle güzel yüzlü mü. Tabii gitmek ne haddime o durumda. Yine çarşıdayken kitapçıda gördüm onu. Bir kitap beğenmişti, ama parası da yok gibiydi. Derin bir nefes aldım, gittim yanına. Ki-

tabı elinden kaptığım gibi dükkan sahibine götürdüm. Aldıktan sonra da içine ‘Adalı’ yazdım, işte, adım o zamandan beri böyle, ne diyebilirim ki? Benim ikinci aşkımda burası.” Eleni, aşkla onu izliyordu. Sanki kendisi yaşamamıştı tüm bunları... “O gün evine kadar yürüdüm onunla. Yolu biraz uzatmıştık, ama birbirimiz hakkında bir sürü şey öğrenmiştik. Ah nasıl yanıyordum bir bilseniz. Ne demiş Fazıl Bey Rum kadınları için; ‘Nedir o dilinin ortasındaki incelik? Nedir o naz, o gönül çalan dil, o temayül, o gönül götüren salınış? Nedir o cümbüş, serhoş gibi götüren o gamze, o şaşkınlık, o eda? O konuşma ona mahsus, o ses ona mahkum. Naz ve edası cana can katar. Doğrusu, sevgiliye böylesi lazım. Yakaları, aşıklarının gönlünü yakana kadar yerlerde sürünür.’ Ne dediyse haklı Fazıl Bey. Lakin bu sözün devamı vardır. ‘Ama takdire ne kadar layık iseler, o derece de huysuzdurlar.’” Kahkaha attı Adalı. Yaşça epey olgun olan kadın, sanki küçük bir çocukmuş gibi kavuşturdu kollarını göğsünde. Gülmesini durduran Adalı, devam etti. “Görüyorsunuz ya, huysuzdur kendisi. Konuyu dağıtmadan döneyim. O günden sonra belli günler, belli saatler arasında buluşmaya başlamıştık. Bazen deniz kenarına iner, bazen ise Aya Yorgi’ye çıkardık. Bazen, sırf onu görmek için Kilişeye giderdim. Annesi şüphelenmiş olacak, bir gün takılmış Eleni’nin peşine, görmüş beni, bizi... Hiçbir şey hissetmedik o gün, eve gidince sormuş hesabını. Allem etmiş kalem etmiş öğrenmiş aramızdakileri. Apar topar evlerine çağırıldım, her ne olursa olsun, ben hazırdım ve kendime güveniyordum. Düşünceleri ne olursa olsun ben bu küçük hanımla evlenecektim. Tanrı’nın işi, yaşlarımızın arası uçurum değildi. Ev ahali ile tanıştım, onlar da benimkilerle tanıştı. Artık öylesine rahatlık ki, martı gibi desem yeri. Yaz akşamları Aya Yorgi’de hep beraber yemek yer, sabahları Aşıklar Tepesi’ne çıkardık. Esnaf, konu komşu, çoluk çocuk herkes ‘Adalı ve Küçük Hanım’ın

aşkıını duyar, konuşur oldu. Yıl dönümümüzde, küçük bir kayık aldım, artık denizler de bilecekti aşkıımızı karalar gibi. Bir akşam yine deniz üzerindeyken ettim evlenme teklifini. Öyle bir bağırmıştı ki, İstanbul bile duymuş olabilir. Küçük, pek de gösterişli olmayan bir düğündü bizimki, neden öyle olmalıydı ki? Önemli olan, bizi gören kim varsa mutlu olduğunu görmektir. İnsanı, en saf duygularıyla o zaman gördüm...” Güldü, güldüler.

“Düğünümüz ardından kendi ahşap evimizi açmıştık. Balkon rüzgar gülleriyle, çiçeklerle ve kuş yuvalarıyla döşemiştik. Tatlı mı tatlı bir de bahçemiz vardı. Eleni’yle, kahvaltılarını, bisiklet turlarının, akşam oturup denize karşı bir şeyler içmenin tadı, keyfi değişmişti.” Eleni’nin ellerini tuttu. “Aynı bugünkü gibi bakıyordu bana, ben de hep böyle ellerini tutuyordum. Bizi bağlayan şarkı hala aklımızda.” Mırıldanmaya başladı, eşlik ettik. Adalı’nın çevresindeki kalabalık gittikçe büyüyordu, genç aşıklar çok özenmişti belli ki. “Günler günleri, aylar ayları, mevsimler mevsimleri kovaladı.” İç çekti, bize dönüp; “Aile olduğunuzu ne zaman hissedersiniz?” dedi. Herkes oldukça şaşırılmıştı. Bir sürü kafadan bir sürü farklı ses, cevap çıkıyordu. “Bize soracak olursanız, Ada Eftalya’nın gelişiyi hissettik. Evet, kızımız oldu ve adını Ada Eftalya koyduk. O bize değil de, buraya ait olsun, denizlere ait olsun istedik. Eftalya, deniz kızı demek, bilirsiniz, biz de adının gereği neyse, onu verdik ona. Deniz, kum, güneş. Gerçekten de ailemize güneş doğmuştu. Balık gibi yüzerdi yaz ayları vurduğunda adaya. Havaların ısınması için gün sayardı. Denizden çıktığı günden, gireceği güne kadar. Bisiklet sürmeyi öğrendi, bizimle tepeye geldi, okumayı da erkenden söktü. Hayatımda gördüğüm en zeki çocuktum Ada. Kimi görse kendi etkisi altına alır, türlü sohbetlerle onları eğlendirirdi.” İç çektiler, gülmüyorlardı. Ama mutlu değillerdi. “Yanlışı anlaşılmasın ama,

biz Eftalyamız'n üstüne bebek hiç mi hiç istemedik... Ona ne mi oldu? Müthiş bir yüzücü oldu, güzel fotoğraflar çeker, resimler çizerdi. Burada, balkonda otururken, bir delikanlıyla tanıştı, çocukluk arkadaşıydı. Çok mutlu oldular, ama o kadar büyüklerdi ki, adaya sığamadılar, İstanbul'a gittiler. Bir çocukları oldu, Devrim Adalı. Benim lakabım ona can oldu. O ise benim canıma tekrar can oldu. Her haftasonu yanımıza gelir, bugün olduğu gibi.”

Adalı, bana baktı. Koşarak yanlarına gittim ve sarıldım. Göklere baktık. “Eftalya, o nerede dediğinizi duyar gibiyim. Eftalya'yı, onu maviler aldı. Maviler evet, bir yarış sırasında deniz kaptı onu. Ama olmayı sevdiği yerde yeni bir hayata adım attı. Belki de bir sonraki yaşamında bir deniz kızıdır?” Dedem, burnunu çekti sakince. “Bugün burada ailemle, sizinle olmamın sebebi, bu özel hikayeyi anlatmamın sebebi gücümün tükenmiş olmasıdır güzel dostlarım. Ben artık evdeki yatağımdan kalkıp da evden çıkmakta çok zorlanıyorum. Size, hayatımın en güzel zamanlarını anlatarak veda etmek istedim can yoldaşlarım. İnanın ki, bir sonraki yaşamımda daha sağlıklı bir adam olacağım. Belki, bu ada olurum? O zaman sizi tüm kalbimle kucaklayabilirim işte.” Herkese sıcakça gülümsedi ve anneannemle benim alınlarımızı öptü. “Size, beni bunca yıl dinlediğiniz, hafızama, kalbime, sevgime güç kattığınız için teşekkür ederim. Sanmayın size hikaye anlatan olmayacak, mirasçımız çok. Hepinize çok teşekkür ederim, iyi ki adadasınız, hep ‘Adalı’ kalın.” Ayağa kalktı zorlanarak. Herkes alkışlamaya, ağlamaya, çığlıklar atmaya başladı. Elim tuttu, ve denize doğru yürüdük. Elbette anneme selam vermeye gidecektik... Deniz kenarına gelince, son bir kez selamlamak için kızını derin sulara daldı Adalı, bir daha dönemeyeceğini bildiği sulara...

Maral

MERİH

Merhaba! Ben Merih. Biliyorum değişik bir ismim var, anlamı Mars. Neyse, konumuz bu değil. Konumuz Őuan psikologda olmam. Psikoloğa ailemin zoruyla geldim bana kalırsa buraya gelmem gereksiz.

Neden burada olduğumu bilmiyorum. Aslında Şöyle -oldu yani bana anlattıkları böyle-; dersteyken hiçbir nedeni olmadan ayağa kalkmıŐım ve dışarı çıkmıŐım sonra rehber öğretmenimin odasında buldum kendimi. Bana olanları anlattılar ve ben de yaptığım hiçbir Şeyin farkında olmadığımı söyledim. Rehber öğretmenim aileme söyledi ve Şimdi küçük bir dalgınlık yüzünden buradayım. Aslında burası güzel dekore edilmiş renkli kanepeler, fıstık yeŐili duvarlar, güzel tablolar, ortada bir sehpa ve sehpanın üzerinde renkli kalemle dergiler var ama psikologda olmamı deęiŐtirmiyor.

Psikoloğun odasına girdim, odası da hoştu. Oymalı ve renkli koltuklar vardı, hoşuma gitti. Neyse psikolog konuşmaya başladı. Neden burada olduğumu, niye buraya gelme ihtiyacımı sordu. Ona açık açık söyledim buraya gelmek istemediğimi. Annemler anlatmaya başladı olanları. Daha son-

ra annemler çıktı. Psikolog bana düşüncelerimi sordu sadece ufak bir dalgınlık olduğunu söyledim. İlk seansımız bitmişti.

Ertesi gün okula gittim, yerime geçtim ve olanları düşündüm. Arkadaşlarım yanıma geldi ve neler olduğunu falan sormaya başladı ben de hiçbir şey olmadığını söyledim ama, pek inanmamışlardı. Artık arkadaşlarım benim hasta olduğuma inanmaya başladı ve dışlanmaya başladım. Ama ben hasta değildim sadece ufak bir dalgınlıktı.

Eve döndüğümde kimse yoktu. Canım sıkılmaya başladı ve ben de dışarı çıktım. Nereye gideceğim hakkında hiç fikrim yoktu sadece yürüdüm. Gözümü açtığım nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Parkta bankın üzerinde yatıyordum. Bu park evimin biraz ilerisindeki parktı ama ben buraya nerdeyse hiç gelmedim ve nasıl geldim buraya? Kalkıp yürümeye başladım. Hava soğuk ve karanlıktı.

Eve girer girmez annem boynuma atladı kötü gözüküyordu. Neler olduğunu sordum beni bulamayınca korktuklarını söylediler. Neden eve geç geldiğimi söyleyince babam psikoloğumu aradı olanları söyledi. Yarın sabah gelmemi söylemiş. Ne gerek var ki yine dalgınlığıma geldi. Bu düşünceleri kafamdan atıp yatmaya gittim. Yatağa girdim ama uyuyamıyordum. Bu olanlar kafamın içinden gitmiyordu. Sanki kafama kazınmışlardı. Artık rüyalarım bile girmeye başladı. Neden böyle oldu ki?

Ertesi sabah kalkar kalkmaz psikoloğa gitmek için yola çıktık. Yine o güzel dekore edilmiş olan ama benim hoşlanmadığım psikologdaydım. Psikoloğum bana olanları sormaya başladı. Farkında olup olmadığını sordu. Bana bir test yapmamı istedi. Açıkçası korkmuştum. Acaba gerçekten hasta mıydım? Neyse doktorum tekrar geldi ve konuşmaya başladı.

Bana durumumun ciddi olduğunu, artık bana yardım edemeyeceğini söyledi ve bana bir psikiyatristin yardım edeceğini söyledi. O an da başımdan kaynar sular döküldü. Evet! Artık gerçek bir hastayım. Sanırım hayallerimi gerçekleştiremeyeceğim. Yani iyileşemezsem, tımarhanede olacağını pek sanmıyorum.

Yeni doktorumla yani psikiyatristimle tanıştım. Onun odası daha büyük ve daha hoştu. Buz mavisi ve açık yeşil duvarlarda küçük çocuk resimleri, renkli çiçekler, tatlı biblolar, hoş tablolar ve daha güzel oymalı koltuklar vardı. Psikiyatristim soru sormaya başladı, elinde diğer doktorun yaptığı test vardı ve teste bakıp hastalığımı anlatmaya başladı. Hastalığımın ismi ‘çözölmeli fuj’ olduğunu, nadir göröldüğünü ama, çözülemeyecek bir şey olmadığını söyledi.

Önce ilaç tedavisine başladık. Sanki artık her şey kötüye gidiyordu, iyileşemeyecek, tatlı masum hayallerimi gerçekleştiremeyecektim. Fazlasıyla kötümserdim ama elimden gelen bir şey yoktu, düşüncelerimi değiştiremiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ve artık aklımdan geçen tek şey intihar olmaya başladı. Düşünmeden kendimi durduramıyordum. Artık kafama kazınmıştı.

Sabah gözlerimi açtım kendimi berbat hissediyordum. Kalktım cama doğru ilerledim ve camı açtım. Aşağıya baktım. Kararsız kalmıştım. Acaba gitse miydim bu dünyadan. Sanırım en iyisi buydu. İyice cama çıktım tam atlayacakken annem girdi odaya. Ağlayarak tuttu çekti beni. Sarıldı daha çok ağlamaya başladı. Ben de ona sarıldım, birlikte ağlamaya başladık.

Yine o salonda bekliyorum. Psikiyatristimin ismimi söylemesiyle ayağa kalkıp odasına girdim. Yine sorular sormaya başladı ve ben de o günkü olanları anlattım ve bana yeni bir

test yaptı. Ne olduğunu anlamadan beni götürmeye başladılar. Keşke intihar girişimimi anlatmasaydım belki böyle olmazdı. Beni hastanenin farklı bir bölümüne soktular. Tam tahmin ettiğim gibi dört duvar arasındaydım. Artık bütün hayallerim çöp olmuştu. Bir yandan hayallerimi düşünmeden duramıyorum diğer yandan ise artık gerçekleştiremeyeceği beni yakıyordu. Keşke ölseydim belki böyle olmazdı belki de ailem daha az üzülürlerdi. Belki ben daha az acı çekerdim.

Dört duvara tıklımamın ikinci ayı bugün. Buraya az çok alıştım. Şizofren bir oda arkadaşım var. İyi anlaşıyoruz aslında. Ben bunları düşünürken doktorum odaya girdi her sabah olduğu gibi. Ondan duyduğum şeyler iyiydi. Durumumun iyiyeye gittiğini ama son ve önemli olan testi yapmadığını şimdi yapılacağını söyledi. Mutlu olmuşum ama fazla ümitlenmek istemiyordum ama o an aklıma gelen şeylerden biri hayallerim diğeri ise ailem, onları çok özledim. Tekrar onlarla aynı masaya oturmak düşüncesi beni çok heyecanlandırdı. Annemin yemekleri, kardeşlerimle kavgalarını, babamla tartışmalarımızı bile çok özledim.

Ben bunları düşünürken doktor içeriye girdi. Onca aydan sonra o doktorun gülümsemesi ilk kez bu kadar hoşuma gitmişti. Sanki küçük bir çocukmuşçasına gibi gülüyordu bana. İyi şeyler söyleyeceğini anlamıştım. Bana iyileştiğimi ve ailemi aradığını söyledi. Hazırlanıp çıktım dışarı annemler gelmişti bile onlara sıkı sıkı sarıldım artık çok mutluydum. Kardeşlerime şaka manasında hafifçe vurdum bu her zamanki anlaşığımız şekildi. Hayallerime gidebilecektim. O masum ve tatlı hayallerimi gerçekleştirebilecektim. Arabaya bindim ve artık gidiyordum bu tımarhaneden hayallerime doğru. Yeniden okula gidecektim yeniden öğrenmeye başlayacaktım. Çok heyecanlıydım.

Bugün okulun ilk günü yeniden öğrenmek bana heyecan veriyor. Sınıfa girdim herkes yerine oturmuştu ben de eski yerime geçtim. Arkadaşlarım bana eskisi gibi davranıyorlardı. Okulun son iki üç haftasında gelmemiştim kimse bilmiyordu sanırım deliler hastanesinde olduğumu. Öğretmen içeri geldi. Beni önceden tanıyordu hastalığımla ilgili bir şeyler sormasını bekledim neyse ki sormadı. Teneffüse girdik yerimden kalkmamaya kararlıyım.

Yanımdaki kızların benimle ilgili konuştuğunu fark ettim. Hastalığımla ilgili olduğunu duydum. O an da bütün olanlar gözümün önünden geçti sanki film şeridi gibiydi. Kendimi kaybettim ve ayağa kalkıp yürümeye başladım. Nereye gittiğimin, nasıl gittiğimin bilincinde değildim. Fark ettiğim tek şey yürüdüğümdü.

Bir an bilincim yerine geldi ve okulun çatısındaydım ama nasıl geldim ben buraya? Geriye döndüm normal bir şekilde sınıfıma dönecektim. Acaba hastalığım tekrarlıyor muydu? Ben bunları düşünürken ayağım kaydı ve yere çakıldım, bir anda oluvermişti. Böyle bir sonum olacağını hiç düşünmemiştim. Gözümünden bir damla yaş geldi. Öğretmenler başıma toplanmaya başladı. Bağırıp çağırılmalarını boğuk boğuk duyabiliyordum. Sanırım ölecektim. Göz artık kapaklarımı tutamıyordum.

Merih

OMUZDA GARİP BİR BOŞLUK

Elimde kumanda kanalları teker teker geçiyorum, hiç ilgimi çekmeyen bir sürü saçma sapan program ve diziler var. Sonra uğultular duyuyorum, gözlerimi yavaşça açıyorum. İlk gördüğüm; tavanımdaki bir zamanlar hayranı olduğum, şimdi ise bana hitap etmeyen rock yıldızının posterleri. Gözlerimi defalarca kırıyorum, aniden üzerimdeki pikeyi atıp doğruluyorum. Etrafa hızlıca göz gezdirip birkaç defa gözlerimi ovuşturuyorum. Komidinin üstündeki saate bakıyorum, saat 9:14, sabah. Yataktan kalkıp koridordaki banyoya yöneliyorum. Yüzümü yıkayıp, dişlerimi fırçalıyorum, saçlarımı tarıyorum. Banyodan çıkıp odama yöneliyorum. Mutfaktaki tartışma sesleri geliyor, bir an oraya bakıp odama giriyorum. Kıyafetlerimi hızlıca giyiyorum. Odadan çıkıp vestiyere doğru yürüyorum, mutfağın önünden geçerken ev arkadaşlarım beni görüyorlar.

“Günaydın.” İkisi de aynı anda söylüyor -Az önce ki sıcak çatışmanın etkiyle ikisi de sinirle demişti.- Ben onların bu hallerine alışkın olduğum için bunu aldırıyorum. Bende “günaydın” diye karşılık veriyorum. Vestiyerden montumu ve çantamı alıyorum ve ikisi de mutfaktan çıkıp yanına geliyorlar.

“Gitmeden önce kahvaltı etseydin” Diyor içlerinden birisi . Bende başımı ‘Hayır ’ anlamında sallayıp ayakkabılarını giyiyorum. “Ben gittim, akşam görüşürüz.” Diyorum onlara. Evin kapısını açınca yüzüme soğuk hava çarpıyor. Kapıyı kapatıp ellerimi ceplerime sokuyorum. Bahçemizin yerine bakınca diğer evler gibi sarı, turuncu, kırmızı renklerine bürünmüş. Bahçeden çıkıp kaldırımında yola bakıyorum, sokağımızda ben dışında kimse yok. Yanımda ki sokak lambasının direğinde taksi çağırma butonu var, butona basıyorum. Taksi gelince arka koltuğuna biniyorum. Taksinin içi çok sıcak ve ısınmaya başlıyorum. Taksiciye gideceğim yeri söyledikten sonra taksici hızla sokaktan çıkıyor. Camdan dışarı bakınca evler film şeridi gibi hızlı hızlı gözümün önünden geçiyor. Yaşadığım yer aslında çok güzel bir yer ama ben burayı sevmiyorum. Çantamın içinden katlanmış A4 kağıtları çıkarıyorum. 4 yıl önce bana verdiği portre resimler. Hiç bir zaman hayalini gerçekleştirememiştim. O resimler onun çizdiği insanlardı. Çizdiği insanlar; onları bulmak, onun bana söylediği bir fikirdi. Bunu sadece birine söylemiştik ve o kişi ona “Kafanda oluşturduğun insanlar, o insanları nasıl bulacaksın?” Diye onunla alay etmişti. Ben ona inanmıştım ve birlikte böyle bir şey yapmaya karar vermiştik; şehir şehir gezip o insanları bulacaktık. O, ölüm döşegindeyken onsuz yapmayacağımı söylemiştim ama o bunu yapmamı, vasiyet olarak görmemi istemişti. 4 yıl içerisinde; vasiyetini gerçekleştirememiştim.

Ne zaman yapmak istesem anında vazgeçiyorum ya da hayatımdaki olaylar buna müsaade etmiyordu. Onu düşünürken taksici ani bir fren yaptı. Refleks olarak elimi koltuğun başına koydum. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başlıyor. Korkuyla taksiciye bakarken “Bir çocuk aniden yola fırladı, neyse ki son anda çarpmaktan kurtardım. Tabi o da korktu kaldırıma oturuverdi .” Diyor . O da benim gibi panikti. Taksici, “Geldik.”

Diyor, ücreti soruyorum . Parayı verirken kapıyı açıyorum. İçerideki sıcak havaya alıştığım için yine üşüyorum. Dükkana girerken kaldırımdaki çocuğa bakıyorum, oda bana bakıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Uzun bir bakıştan sonra içeri giriyorum. Hemen yanıma çalışan geliyor, bana nasıl yardım edeceğini soruyor bende söylüyorum.

Dükkandan elimde bir buket karanfille çıkıyorum. Kaldırma bakıyorum ve çocuk yok. Oradaki bir banka oturuyorum. Buketi yanıma koyup, çantamdan kağıtları çıkarıyorum. Kağıtların arasında sadece bir çocuk portresi var ve o portre, o çocuğun. Gözlerimi fal taşı gibi açıyorum. O çocuğu elimden kaçırmıştım. İçim huzursuzlukla doluyor. Bir yanım da “En azından birini buldun, buralarda yaşadığını düşünürsek, onu bir şekilde bulursun.” diyor. Çantamın içine diğer kağıtları atıyorum, buketimi alıp o dükkana giriyorum. Çalışan müşteri geldi diye kapıya yaklaşırken beni görüyor ve gülümserken bir anda gülümsemesi siliniyor. Kamera kayıtlarına bakmam gerektiğini söylüyorum. Çalışan böyle bir şey yapamayacağını neden bakmak istediğimi soruyor. Gerçeği anlatmak yerine bir yalan söylüyorum. Çalışanı ikna etmek, düşündüğümden zor oluyor. Ama en sonunda kameraya kayıtlarının olduğu yere gidiyoruz.

Ben dükkana girmeden önce çocukla bakıştığım görünüyor. Çalışan bir şey çaldığını söylerken hayır diye tersliyorum. Çocuk, kaldırımdan kalkıp sağa doğru yürüyor. Benim dükkana girmemden tam 5 dakika sonra olmuş. Teşekkür edip dükkandan çıkıyorum. Sağa doğru yürüyorum. Yol boyunca etrafıma dikkatli bakıyorum ama çocuk yok. Bir iki dükkân yan yana dizilmiş. O dükkânlara girip kamera kayıtlarına bakmam gerektiğini söylüyorum. Hepsini ikna etmek zor olmuştu ama kısa sürede ikna etmiştim. Onlara hak veriyorum. Polis olmayan birinin ve aniden dükkana girip ummadıkları bir şey

sorması onlara garip geliyor. Kameraya baktığımızda çocuk bulunduğumuz kaldırımdan başka yöne sapmamış en sondaki dükkanın önünden yoldan geçen yaşlı kadını durdurmuş onunla konuşuyor. Sonra karşıya geçip bir markete giriyor. Marketten kısa sürede sonra çıkıyor. Marketin solunda bir ara sokağa giriyor ve gözden kayboluyor. Sesli bir şekilde oraya gitmem gerek söylüyorum ve bana çalışan oranın tehlikeli olduğunu söylüyor. Teşekkür edip o dükkandan çıkıyorum. Orasının tehlikeli olması umrumda değil çünkü onu bulmaya odaklanmıştım. Karşıya geçiyorum ve o sokağa giriş yapıyorum. Sokakta bazı çocuklar oyun oynuyor, bir grup kadın bir yere kurulmuş bana bakıp fısıldaşıyorlar. Sokakta eski ve yıkıldı yıkılacak evler görüyorum. Sokakta çocukların bağrıışları sokağı inletiyor. Gözlerimle etrafı tarıyorum ve o çocuğu görüyorum. Her hangi bir evin önünde durmuş marketten poşetini içine bakıyor. Ona doğru hızlı hızlı yürüyorum. Çocuk beni fark ediyor ve poşeti yere atıp koşmaya başlıyor. Arkasında “Dur” diyerek bağırıyorum ve var gücümle koşuyorum. Çocuk başka bir sokağa sapıyor. Nefesim daralıyor ve duruyorum. Buket yere düşüyor ve ellerimi dizlerimin üstüne koyuyorum. Ben nefes nefese kalırken çocuk gittikçe küçülüyor. Artık ona yetişmemin imkansız olduğuna kanaat getiriyorum. Nefes alıp vermem düzene girince yerden buketi alıyorum ve o sokaktan ayrılıyorum.

İlayda Demirciçeşmesi

SAM REGAN

Sürünüyordu...

Soğuk bir eylül sabahı idi...

Bombaların yarattığı dumanlar yükseliyor ve tüm havayı kaplamıştı. Ses hızını aşan Rus jetleri alçak uçuş yapmaya devam ediyordu. Bunlara aldırış etmeden sürünmeye devam etti. Çamurun içinde olan taşlar ve şarapnel parçaları eline yüzüne vücuduna batıyordu. Aldırış etmeden süründü.

Tarihler 9 Ocak 2018'idi...

Rusya'nın kırıma girmesi, Amerika Birleşik Devletleri'nin Rusya'ya yaptığı ambargo ile cevaplanmıştır. Rusya ekonomisi resesyon, stagflasyon ve yüksek enflasyon nedeni ile krize girmiş, Rusya halkı, ordusu hatta devlet mensupları bile bu ambargoya karşı çıkmıştır fakat ellerinden bir şey gelmiyordu. Ve Rusya buna karşı fazla dayanamamış tek çarenin askeri bir savaş olduğuna ikna olmuştur. İşte tam tamına 9 ocak 2018'de Putin basın açıklaması yaparak Rusya'nın Amerika Birleşik Devletleri'ne savaş ilan ettiğini kamuoyuna duyurmuştur.

Sam Regan, ABD'nin özel kuvvetlerinden olan Delta Force'da askeri personel idi. Daha önceden Afganistan ve Irak savaşında bulunmuş ve birçok başarılarına imza atmıştı.

Rusya ve Amerika savaşı, iki cephe hattından oluşacaktı. Bunlar Alaska cephesi ve Ukrayna cephesi olacaktı. Savaş çoktan başlamış, Rusya askerlerinin bir kısmını Kamchatka bölgesine getirmişti. Alaska çıkarması başlamıştı.

Amerikan Ordusu Moskova'yı çember altına almıştı fakat Moskova'ya bir türlü giremiyordu çünkü Delta Force ekibinin yüzde doksanı savaştan yenik düşmüş ve toprağın 5 metre altına gömülmüştü.

Sadece 1 Delta Force kalmıştı. Sam Regan'in ekibi idi...

Rusya nükleer silah bakımından Amerika'dan üstün hatta ve hatta dünyadaki en üstün ülkeydi. Tek bir düğme ile tüm dünyayı yok edebilecek bir güçtelerdi

St.Petersburg'dan Moskova'ya giden Rusya askeri konvoyunda Rusya kodları vardı. Eğer Sam Regan ve ekibi bu konvoyu durdurur ise Rusya'nın nükleer silah kullanmasını engelleyecekti.

Sam Regan bir yandan yerde sürünürken bir yandan da bunları düşünüyordu...

Tıpkı Afganistan ve Irak savaşı gibiydi. Amerikan ordusu soğuk savaştan itibaren başlayan tek kutuplu dünya düzenini devam ettirmek amacıyla bu savaşa kazanmalıydı.

Sam Adams yaklaşık 50 metre sürüldükten sonra ekibinin geri kalan 16 üyesinin de bulmuştu. Ve bu bir tesadüf müdür yoksa tanrının onlara ver diye bir mucize midir bilinmez ama nükleer kodları taşıyan Rusya askerî konvoyu hemen önlerinde idi.

Aldı eline bazukayı, vurdu o Rus askeri konvoyunu...

Aradan 1 yıl geçmişti. Savaş bitmişti

Ardından bir ses geldi..

Bu ses derste uyuyan bizim Haylaz çocuğu uyandıran lise öğretmenin sesiydi.

Evet

Sam Regan Bir Rüya görmüştü ve bu rüya neredeyse Dünya savaşı'na yol açacak bir rüyaydı.

Bir şekilde kafasını toparlayıp derse odaklanma ya başladı fakat hala aklında gördüğü rüya vardı.

Böyle devam ede ede zil çalmıştı ve bu ders ile son dersin bitiş zili idi

Bizim bu Haylaz çocuk evine koşa koşa geldi

Televizyon kumandasından televizyonu açma düğmesine basıp kanallardan “Russian Today” kanalı açtı.

Televizyonda izlediği haber ise kendisini hayrete düşürmüştü...

Rusya federasyonu devlet başkanı Vladimir Putin basın açıklaması yaparak Amerika'ya savaş ilan ettiğini kamuoyuna duyuyordu.

Sam Regan'in da içinde bulunduğu delta force ekibi Amerika'nın Ukrayna askeri üssüne gönderilmişti.

Onur Ülger

ŞİZOFREN

Bipp, bipp, bipp! Ah şu alarm, yine saat sabah 6.30, günlerden pazartesi işte yeni bi haftaya ve güne başladım. Genelde insanlar pazartesi pek sevmez ama ben, onlara nazaran daha çok seviyorum sanırım. Yeni bi haftaya başlamak dışında evde kös kös geçirdiğim 2 günün ardından okula gidip biraz sosyalleşmek hiç de fena olmuyor. Genelde monoton bir hayatım var 12. Sınıf olduğumdan sınava hazırlanmak dışında hafta içi her sabah kalkar, okula gider, saat 5’de okuldan çıktıktan sonra eve gelip yemek yiyip, sonra bolca test çözüp biraz da ders çalıştıktan sonra uyurum ve ertesi sabah yine aynı... Haftasonlarım, ara sıra gezmeye gitsek de genelde evde geçiyor diyebilirim, bazen sorguluyorum kendi kendimi; ‘Gençliğim neden böyle boş ve sıkıcı geçiyor?’ diye sonra tüm düşünceleri atıyorum kafamdan sadece onu düşünüyorum o geliyor aklıma: Bahsettiğim kişi küçük kardeşim Kerem. O, 3 yıl önce gittiğimiz piknik alanında bir anda sırta kadem bastı. Daha 12 yaşındaydı günlerce hatta aylarca onu aradık polisler, jandarmalar, tüm akrabalarımız, herkes seferber oldu ama kerem bulunamadı. Odası tam benim odamın karşısındaki odaydı o odanın önünden ne zaman geçsem içim içimi yer acaba Ke-

rem nerde? Öldü mü? Yaşıyor mu, yaşıyorsa nerde? Bir buçuk senedir tek bir eşyasının yerini bile değiştirmedik. Dış fırçası, mavi bornozu, en sevdiği kupası, hepsi hâlâ yerli yerinde. Bir gün olur da gelirse belki diye. Babam, o kaybolduktan sonra çok değişti. O eski neşeli şen şakrak adamın yerini, buz gibi bir adam aldı. Genelde oturur ya camdan dışarıyı izler ya da elinde kitabı kitap okurdu, annem ona nazaran biraz daha iyi durumdaydı. Zor da olsa gülmeye çabalıyordu üzüntüsünü, acısını içine gömüp bir şekilde yaşamaya devam ediyordu ama gözünün içine biraz baksam o derinlerde en derinlerde nasıl bir acı var anlamak zor değildi benim için. Her neyse bunları şimdi bir kenara bırakıp yataktan kalkmalıyım, devam eden hayata ayak uydurup okula gitmeliyim ve derslere odaklanmalıyım. Siyah okul pantolonu ve beyaz gömleğimi giydikten sonra saçımı biraz tarayıp at kuyruğu yaptım ve işte hazırım! Okulla ev arası 15 dakika uzaklıktaydı, genelde zaten okulda çok yorulduğum için bi de okula giderken yürümeye biraz üşeniyordum açıkcası ama bu gün içimden okula yürümek, biraz temiz hava almak geçiyordu. Bana iyi geleceğini düşündüm ve meşhur bakkalımız Erdal amcanın dükkanın sokağına saptım .

-Günaydın Erdal amca

- Oooo günaydın Aslı kızım nasılsın iyi misin ?

-iyiyim Erdal amca sağol sen nasılsın işler nasıl gidiyor ?

-Nasıl gitsin kızım, karnımızı zor doyuruyoruz ah şu enflasyon herkesi çok etkiledi çok... (Bu konunun çok uzayacağı belli okula geç kalmadan hemen gitsem iyi olur)

-İıı şey Erdal amca ben de şu çok sevdiğim bisküvilerden alacaktım, heh evet hatta aldım. Şöyle parayı uzatayım iyi günler sana kolay gelsin.

-Nereye Aslı kızım konuşuyorduk ne güzel

-Erdal amca çok acelem var okula geç kaldım hemen gitmeliyim.

-Tamam kızım, Allah zihin açıklığı versin.

Erdal amca çok iyi biridir, çok temiz kalplidir ama işte şu çenesi de olmasa...

Çantamın gözünden kulaklığımı çıkartıp kulağıma taktım ve en sevdiğim radyo kanalını açtım, bisküvimin paketini açtım ve işte tamam her şey hazır yola koyulabilirim. İçimden şarkıyı mırıldanarak yolda yürürken bir anda yerde kartonun üstünde oturan çok sefil bir çocuk gördüm. Tam yürüyordum ki bir anda olduğum yerde kaldım, elimdeki bisküvi paketini düşürdüm, neye uğradığımı şaşırıyordum hemen geri döndüm ve ona doğru eğildim, gerçekten şu an kafayı yemezsem bir daha asla bana bir şey olmayacağını düşündüm ve hemen «Kerem, sensin evet sensin ablacım seni o kadar merak ettik ki, o kadar aradık ki neredeydin?» dedim ve sıkıca ona sarılıp ağlamaya başladım. Kerem irkilmişti, beni tanımamıştı.

-Siz kimsiniz? Uzak durun benden, Dedi ve beni itti.

-Benim ablan Aslı, beni tanımadın mı ablacım? Seni çok özledik.

Dedim ve tekrar ona sarılıp öptüm.

-Hayır ben sizi tanımıyorum kimsem yok benim ablam da yok ailem de uzak dur benden.

-Ablacım her şey eskisi gibi olacak düzelecek hadi kalk evimize gidelim.

Keremi eve götürmek oldukça zor oldu ama sonunda başardım o kadar zayıflamış, o kadar bi çare haldeydi ki

gerçekten tekrar ağlamamak için zor tutuyordum kendimi. Keremi aldım, eve götürdüm. Annemle babam odalarında uyuyorlardı, onlara sakin olmaları gerektiğini ve bir şey göstereceğimi söyleyip salona, Keremin yanına götürdüm. Annemin çılgılığı basıp kereme sarılması ve babamın olduğu yere düşüp bayılması sanırım 10 saniye içinde gerçekleşti. Annem Kerem'i bırakıp babamla ilgilenemedi bile, ben hemen biraz kolonya koklatıp onu ayıltım . Babam da annem de hatta ben bile hâlâ olanlara inanamıyorduk rüya gibiydi ama bir tek şeyden emindik ve biliyorduk; onu bir daha asla ama asla bırakmayacak, ölene kadar mutlu bir aile olacaktık.

Evet sayın ,YENİ GÜN dergisi okuyucuları. Az önce yukarıda okuduğunuz hikaye, bir şizofrenin akıl hastanesinde arakladığı kalem ve kağıtlarla yazdığı oldukça trajedik şaşırtıcı bir hikayedir. Asıl şaşırtıcı olan ise şu ki; hikayeyi yazan kişinin böyle bir şey yaşamamış olması ve adının bile Aslı olmayışı. Bu haftaki ilginç hikaye köşemizde de bu hikayemiz vardı. Haftaya yeni bir hikaye ve konu ile görüşmek dileğiyle.

Duygu Sincan

BABAVATANIN EVLATLARI

Sabahın ilk ışıklarıydı. İki eski dost sessizce vazife başındaydı ta ki aralarından biri sessizliği bozana kadar:

-Hans! hele gel bakıver şuna.

Hans, usulca yaklaştı ve arkadaşının elinden dürbünü alıverdi:

-Geliyorlar... William, hemen üsse haber ver!

William, adeta arsız bir çocukmuşcasına radyoya koşuverdi ve üsse bildirdi ve Hans'a döndü:

-Peki şimdi ne yapacağız?

-Bir emir gelene kadar buradayız.

Böylece iki dost, mevzilenen Alman ve Rus ordularını izlemekle yetindiler. Ancak bu pek uzun sürmedi çünkü iyi mevzi alamayan Alman askerleri, Rus sürüleri karşısında Or-lau-Frenkenau hattına kadar geri çekilmek zorunda kalmıştı, ve böylece 22 Ağustos günü Alman ordusu geri çekilmek zorunda kalmıştı.

Alman ordusu, Orlau-Frenkenau hattına geri çekilmişti, ancak bu sefer iyi mevzilenmişlerdi ve 24 Ağustos günü ikinci bir Rus taarruzu başladı. Muharebe sürüp giderken iki dost kendi aralarında sohbete daldı:

-Niye burada Radyo iletişimi ve lojistiklerle ilgileniyoruz ki?

-Ne yani? aşağıdaki piyadeler gibi makineli tüfek ateşinde ya da topçuların yaylım ateşinde ölmek mi isterdin?

William, arkadaşına ters ters baktı ve cevap verdi:

-Tabi ki de hayır, ama bence orduda daha yararlı yerler vardır...

-Cephe gerisinde ekipman dağıtımı ve iletişim ile ilgileniyoruz, daha ne istiyorsun ki?

-Ama, aşağıda onlarla birlikte savaşmamız gerekmez mi?

-Endişelenme Hindenburg, Ludendorff ve Francois tüm önlemleri aldı, Yedi Yıl Savaşlarında onları nasıl bozguna uğrattıysak bugün de uğratacağız.

-Umarım haklısındır...

Ve aynen dediği gibi oldu da, aynı gün içerisinde Ruslar ağır zayıatlar vererek geri çekildi ve Alman safları sevinç ile doldu:

-Wilhelm'in evlatları! Frederick'in torunları! zaferimiz yakındır!

Saflardan iki alaycı ses:

-Bavyeralıları unutmayın!

-Mecklenburgluları'da!

Bunu duyan Almanlar sevgi ve mutluluk içinde kakhaha attı ve içlerinden biri konuşmaya başladı:

-Zaten hepimiz Almanız, 18 Ocak 1871'e kadar ayrı devletlerde kaldıysak ne olmuş yani?

Aynı zamanda Hans ve William birbirlerine gülümsüyorlardı ta ki Hans sessizliği bozana kadar:

-Zaten daima haklı çıkmışımıdır...

Bu sırada William cebinden çıkarttığı bir fotoğrafa bakıyordu:

-Tabii ki...

Hans, fotoğrafı görür ve William'ın dalgınlığının farkına varır:

-O kim?

-Benim karanlık ve fırtınalı günlerdeki yan pencerem...

-Vay be! altı yaşımızdan beri arkadaşız ve şimdi mi söylüyorsun bunu?

-Ne yapayım, bazen insan kardeşinden bile utanır...

Hans, gülümsedi ve William'ın yanına oturarak:

-Canını sıkma, ama bilesin ki bu vakte kadar hiç gizlimiz olmadı!

-Tabii ki de...

-Hadi gel, bizde kardeşlerimize katılalım...

Ve böylece onlar da zafer sarhoşluğuna katıldılar, ancak bu sevinç yarına kadar sürecekti...

Ertesi günü sabahında ise Hans, William'ı kaba bir şekilde uyandırdı:

-Kalk! Ruslar yeniden saldırıya geçti acilen görev yerlerimize gitmemiz lazım!

Ve böylece Rusların Königsberg'e ilerleyişi başlamıştı ancak bir hataları vardı, kanatlarını açık bırakmışlardı, bunu anlayan Von Francois 27 Ağustos tarihinde karşı saldırıya geçti, kısa süre içerisinde Rus ordusu çevrildi ve ikiye ayrıldı. Bu haberi alan Hans, bilgiyi ordu ile paylaştı:

-Ruslar çevrildi!

Bunu duyan Almanlar tepki bile vermedi. Hala elleri tektikte hazır bekliyorlardı.

William, Hans'a dönerek:

-İyi bir imha ile bu işi burada bitirebiliriz...

-Haklısın kardeşim...

Ertesi gün, Ruslar'ın lojistik sıkıntıları artmaya başladı. Bununla birlikte Von Francois daha da derinlere ilerledi, Rusların komutanı, Alexander Samsonov yardım istedi ancak kimse gelmiyordu. Çünkü gelen destekler de Alman süvarileri tarafında püskürtülmüştü.

Bununla birlikte, Alman ordusu iyice bastırmaya başlamıştı ve Ruslar çaresizlik içinde son hamlelerini yapıyorlardı. Ancak savaş çoktan bitmişti Samsonov, ertesi gün intihar etti ve Rus ordusu imha edildi. Böylece Almanların doğuda nihai zaferi belirlenmiş oldu.

Sadece 12 bin Alman zayıatına karşılık 122 bin zayıat veren Ruslar bu savaştan sonra çöktü.

Aynı zamanda Almanlar sevinç içinde sloganlar atmaya başladılar:

-Tanrı bizimle!

-Zaferin tacı sen çok yaşa, Babavatanın lideri, Selamlar olsun sana Kayser!

Bunlara öncülük eden ses ise William'ın gür sesi idi.

Tam o sırada Hans, geldi ve William'ı yanına çekti ve alaycı bir sesle konuşmaya başladı:

-En azından ‘‘yan penceren’’ sevgilisini Tannenberberg muharebesinde kaybetmedi.

-Mizah seviyen tartışılır...

-Tabii ki de ama bazen kötü de olsa lazımdır.

-Haklısın, En azından herhangi birisi de gelecekteki sevgilisini kaybetmedi.

-İnanılmazsın...

-Homurdanmayı bırak da gel bize katıl!

-Elbette!

O gün kutlamalara cephe komutanları; Von Francois bile katıldı ve hakkıydı da sonuçta bu zaferin mimarı o idi. ve Rusların bozguna uğratılmasını o sağlamıştı ve bu zafer belki batıdaki Schlieffen Planı'nın başarılı olmasını sağlayacaktı, ama bunu zaman belirleyecekti...

Hans, Francois'den aldığı rapor ile orduya dönerek:

-Bugünden itibaren Rus istilası durmuştur! onun yerine, Alman karşı saldırısı başlamıştır!

Bunu duyan Almanlar sevinç içinde eğlenmeye devam ettiler ve iki dost umut içinde Doğuya baktılar ne de olsa nihai bir zafer kazanmışlardı. Aileleri için, Milletleri için, Babavatanları için, Kayzerleri için ve tabii ki kendileri için...

Berdan Yalçın

TRAVMA

Yağmurlu bir gündü. Üzgün bir şekilde eve geldi. Ayakkabılarını çıkardı ve hemen solunda duran ayakkabılığa koydu. Şöyle bir durdu ve içini çekti, ağır adımlarla merdivenlerden yukarı çıkarak odasına doğru yürüdü. İçeri girip girmemekte kararsız kaldı. İçinden bir ses ‘içeri gir’ diyordu. Önce biraz düşündü, sonra odasının kapısını açıp içeri girdi. Kapkaranlık odasında, gözlerini karşısında duran topa dikti, uzun uzun topa baktı, derin düşüncelere daldı. Biraz sonra içinden bir şeyler mırıldanmaya başladı ama hiçbir şey anlaşılıyordu. Mırıldanmayı bıraktı ve içinden “Babacığım ne olur beni affet.” diyordu. Sürekli içinden bunu tekrarlıyordu. Gözlerini iyice topa dikti, hafif gözleri doldu ve ağlamaya başladı. Her seferinde o an aklına geliyordu, hiçbir şekilde aklından çıkartamıyordu. Adeta dizlerinin bağı çözülmüştü. Hafif dizleri kırıldı ve bacaklarının üstüne yığılı verdi. Bu top ve odasındaki diğer oyuncaklardan, oyunlardan hepsinden nefret ediyordu. On bir yaşındaki bir çocuk nasıl olur da oyun oynamayı sevmezdi? Bunun bir nedeni olmalıydı. Evet, bir nedeni vardı. Babasının ölümünden kendisini sorumlu tutuyordu. Belki de haklıydı, on

bir yaşımda bir çocuk nasıl olur da babasının ölümüne sebep olmuş olabilir? Kendini zorlayarak ayağa kalktı, masasında annesi ve babasıyla birlikte olduğu bir fotoğraf vardı. Yavaşça eline aldı ve yatağına doğru yöneldi, hafifçe yatağına oturdu. Üzüntüsü, gözyaşları daha da artmıştı. O an yine, o gün yaşananlar aklına geldi. Çok küçük yaşta annesini kaybettiği için babası onunla çok ilgileniyordu. Annesinden ona kalan tek şey doğum gününde aldığı o topdu. Bu yüzden o topu elinden hiç bırakmıyordu.

Yine bir gün babasıyla birlikte oyun oynuyorlardı. O, topu elinden odada koşuyor, babasından kaçıyor ,babası ise onu yakalamaya çalışıyordu derken o, topu birlikte odadan çıktı. Merdivenlerden aşağıya doğru kaçarken top elinden düştü ve merdivenlerin üzerinde durdu. Tam topu alacaktı ki, babasının ona yaklaştığını fark edince topu almadan babasından kaçtı. Babası onun arkasından merdivenlerden inmek için adım attı ki, o sırada merdivenin üzerinde duran topu gördü. Ama ne yazık ki babası topu görmekte geç kalmıştı. Topa bastı, topa basmasıyla ayağı kaydı ve merdivenlerden yuvarlanmaya başladı. O, hemen arkasını dönerek gelen sese baktı. Babasını görünce hışımla babasının yanına koştu. Babasının kafası kanıyordu, merdivenin uç tarafı da kan olmuştu. Çünkü kafasını merdivenin ucuna çarpmıştı. O, ne yapacağını bilmiyor hareketsiz bir şekilde öylece babasına bakıyordu. Şok geçiriyordu, ellerini hareket ettirmeye çalıştı ama yapamadı, tekrar denedi. Vücudu zangır zangır titriyordu. Babasına daha da yaklaştı. Vücudu titreyerek babasının başucuna oturdu ve “Baba kalk lütfen, özür dilerim her şey benim yüzümden oldu.” demeye başladı. Hem bunları söylüyor hem de hıçkırarak ağlıyordu. Babasının kafasındaki kanın arttığını görünce hemen kalkıp havluya benzer bir bez parçası getirerek kanayan yere bastırdı. Gerçekten de ne yapacağını şaşırılmıştı, delirmiş gibi bir sağa

bir sola bakıyordu. Ağlaması daha da artmıştı. Daha yüksek sesle ağlıyordu.

Birden kapı çaldı, kapının çalmasıyla irkildi. Kapıdakiler “İyi misiniz?” diyordu. Bunlar komşuları olmalıydı. Onları duyuyordu ama hiçbir şekilde cevap veremiyordu. Öylece babasına bakıyor ve git gide kendisini kaybediyordu. Vücudunu kaplayan korku vücudunun daha çok titremesi ile birleşince iyice kasıldı, gözleri karardı ve babasının başucunda bayıldı. Kapıdakiler sesin kesildiğini duyunca daha da endişelendi. Kapıya daha sert vuruyor, açmaya çalışıyorlardı. En sonunda kapıyı açmayı başardılar ve içeri girdiler. Çocuğu ve babasını merdivenlerin başında görünce hemen yanlarına koştular. İçlerinden biri hemen ambulansı aradı. Diğerleri de olayın ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Adamın kafasındaki ve merdivenin ucundaki kanı görünce başını oraya çarptığını düşündüler ama çocuğun neden öyle hareketsiz yattığını anlayamadılar. Bilincinin açık olup olmadığını anlamak için çocuğa “Nasılsın? Beni duyabiliyor musun?” gibi sorular soruyorlardı ama cevap alamıyorlardı. O sırada ambulans geldi. Babasını sedyeye koyup ambulansla götürdüler. Daha sonra çocuğu ambulansa götürmek için geldiler. Ambulans görevlileri oradakilere neler olduğunu sordu, onlarda “Bilmiyoruz geldiğimizde ikisi de baygın bir şekilde yatıyordu.” dediler. Hemen çocuğu da alıp ambulansla götürdüler. Ambulansta babasına ilk müdahale yapıldı ama çok kan kaybetmişti.

Hastaneye yaklaştıklarında çocuk hafif gözünü açar gibi oldu ama yapamadı, gözleri tekrar kapandı. O, bir daha gözlerini açtığında nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu derken başında duran hemşireye gördü. Hemşire onun uyandığını görünce ona “Sakin ol, sadece bayılmışsın.” dedi. O, bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama yapamıyordu. Sanki dilini yutmuş-

tu. İçinden ‘‘Allah’ım neden konuşamıyorum.’’ diyordu hem-
şire bir terslik olduğunu anladı ve hemen doktora haber verdi.
Evet, o konuşamıyordu. O anın şokuyla, olanlar yznden bir
daha konuşamayacaktı. Doktor bunları ona syleyince gzlere-
nden yaşlar gelmeye başladı. Doktor ona ‘‘Yanındaki adam
senin baban mıydı?’’ diye sorduğunda yaşlı gzlelerini kırparak
kafasını sallamaya çalıştı. İçinden ‘‘Ne olur babama bir şey ol-
mamış olsun.’’ diyordu. Ama ne yazık ki babası çarpmanın et-
kisiyle çok kan kaybetmiş ve beyin kanaması geçirerek haya-
tını kaybetmişti. Doktor, bunu ona sylemeye çalışıyordu ama
nasıl syleyeceğini bilmiyordu. Çocuğun gzlelerindeki yaşlar
daha da artınca doktor onun her řeyi anladıėını dūřundü. Evet,
öyleydi. Doktorun hareketlerinden babasının öldüğünü anla-
mıştı. O, daha çok ağlıyor, adeta sinir krizi geçiriyordu. Ona
hemen sakinleştirici yapıldı. O günden sonra ocuk psikolojik
destek almaya başladı. Annesinin yokluğu yetmiyormuş gibi
üzerine bir de babasını kaybedince psikolojisi tamamen bo-
zulmuştu. Bu nedenle dört ay boyunca psikolojik destek aldı
ama hiçbir işe yaramamıştı. O, karşısında duranlara öylece
boş bir şekilde bakıyordu. Dört ayın sonunda işte tekrar evine
gelmişti, babasının öldüğü o eve, yatağında, elinde annesi ve
babası ile birlikte olduğu fotoğrafına bakarak fotoğrafı hafifçe
göğsüne doğru yaklaştırdı. Kafasını yatağa koydu. Nöbet ge-
iriyordu ama farkında değildi. Gülümseyerek içinden ‘‘Anne
baba sizi çok seviyorum.’’ diyerek derin ve sonsuz bir uykuya
daldı.

Gülbahar Elçiçek

YENİDEN DOĞMAK

“Yaşanmış bir hikaye.”

Hayatının en kötü günlerinin belki de sonlarıydı. Arkadaşları tarafından seilmeyen, sadece parası olduğu için yanında bulunan bir sürü arkadaşı olan, değer verip değer görmeyen ama bunların farkında olmayan Derviş’in doğum günüydü. Şimdiye kadar arkadaşlarının doğum günlerini en güzel biçimde kutlamıştı. Her insan gibi kendi doğum gününde bir şeyler bekliyordu. Doğum gününe bile gelmemişti arkadaşları. Büyük bir hayal kırıklığıyla evine dönüyordu. “Ben ne kadar aptalmışım. O kadar iyilik yaptım karşılık olarak doğum günümü arayıp kutlamadılar bile. Bir daha böyle bir hataya düşmeyeceğim. Eda söylemişti zaten onların gerçek arkadaşım olmadığını. Hepsinden nefret ediyorum.» diye düşünürken on yıllık arkadaşı Selim aradı.

-Alo.

-Kardeşim doğum günün kutlu olsun.

-Sağ ol kardeşim. Bir tek sen düşünüyorsun beni.

-Bir şey mi oldu? Sesin neden böyle?

-Siz haklıydınız. Onlar gerçek arkadaş filan değilmiş. Doğum günü partisi ayarladık. Gelmeyi bırak arayıp kutlamadılar bile. Yarın bir gün Sevgi'nin işi düşer arar. Bildiğin kullanıyorlar beni.

-Sonunda farkına varabildin.

-Aslında farkındaydım ama yılların arkadaşlığını bitirmek istemedim.

-Neyse ya takma kafana sen bunları. Umarım her şey gönlünce olur.

-Umarım.

-Tek gerçek dostumsun.

-Sende benim tek gerçek dostumsun.

O sırada telefon kapandı ve tekrar kendi dünyasında döndü. “Yenilenmem lazım. Her şeye en baştan, yeniden doğmuş gibi. Üç gün kimseyle konuşmasam acaba kim beni merak eder. Ne oldu diye arayıp soran olur mu ki? Saçmalıyorum yine. Ben kimim ya ne sanıyorum kendimi. Ama yapmazsam olmaz. Yapmam lazım. Annemin karnından yeniden doğmam gerekiyor, kendim için yapmalıyım.”

Evin durağını kaçırmıştı. Alacağı birkaç malzeme için markete gidecekti. Markete gelmeden iki durak önce indi ve kırmızı kulaklığını takıp müzik dinleyerek yürümeye başladı. Marketten kırmızı ampul, lavanta kokulu tütsü, limon, tarçın, elma ve yeşil krapon kağıdı alıp evine gitti. Bugün hazırlık yapacak, yarın ise değişimine başlayacaktı. Krapon kağıdıyla camı kapladı. Bu sayede içerisi rahatlatıcı bir biçimde yeşil olacaktı. Her gün iki tütsü yakacak, odadan dışarı çıkmayacaktı. Kırmızı ampülü ise gece lambasına takacaktı. Değişebileceğine inanıyordu. Son olarak elma, tarçın, limon aromalı suyunu yaptı. Üç gün boyunca bunlarla beslenecekti. O gün erken yattı. Değişimi başlıyordu.

Sabah olmuştu. Odasını havalandırdı, klasik müziği başlattı. Suyundan bir yudum aldı. Tütsüyü de yakarak yatağına uzandı. Gözleri tavanda hayatını düşünmeye başladı. İlk sırada arkadaşları vardı. “Allah’ım ben şimdiye kadar ne yapmışım. Hiç düzgün arkadaşım olmamış. Bundan sonra hayatımda lütfen düzgün insanlar olsun. Herkesi çıkarmalıyım hayatımdan.” Eline telefonunu aldı. Instagram hesabını dondurarak, yeni bir hesap açtı. Sadece özel kişileri ve hayatına yön vereceğine inandığı yeni kişileri ekledi. Arkadaşlarını yenileyeceği kesindi. İkinci sırada ise ailesi vardı. Her şeyi düşünmekten bıkmıştı artık. Annesi gelip bir sır veriyor babasına söylemesini öğütlüyordu. Babası da tam tersini yapıyordu. Bu sıraları unutmak istiyordu. Sonuçta yeniden doğacaktı. Üçüncü sırada ise kendisi vardı. Şu ana kadar hayatının merkezine tek tek herkesi koymuştu, bir tek kendisini koyamamıştı. Bu yüzden her zaman üzölmüştü. Son iki ayda birçok arkadaşı sırtından vurmuş, ailesinden tam beş kişiyi kaybetmişti. Çok ince ruhluydu. Bunlarda aklından çıkmıyordu. Kısacası kendisini değil sevdiklerini üzen olaylara üzölmüyordu.

Tam üç gününü hayatını, arkadaşlarını kısacası her şeyini düşünerek geçirmişti. Kimsesiz geçirdiği üç günde kimlerin merak ettiğini öğrenmek için telefonuna sarıldı. 24 cevapsız arama vardı. Merak edenleri belliydi. Canından çok sevdiği on yıllık arkadaşı Selim, kısa zamanda dost olduğu Eda, en sevdiği kuzeni Deniz. Her zaman herkes gitsin bu üçü yeter derdi. Telefonu kapatarak evi gezmeye başladı. Televizyon o an çok anlamsız geldi. “Olmayan olayları olmuş gibi göstererek insanları kendilerine bağlayan kara kutu.” diye geçirdi içinden. İçmek istemiyordu ama bir sigara yaktı. Önceden bakıp bakıp ağladığı aile fotoğrafına gülerek baktı. Selim’i arayarak evine çağırdı. Selim gelene kadar güzel bir sofraya hazırladı.

Bir saat sonra her şey hazırıldı. Kapı ile birlikte telefonda kaldı. Kapıyı açmaya gitti. Selim’le birlikte Eda da gelmişti. “Kardeşlerim hoş geldiniz, içeri geçin geliyorum.” dedi ve acı acı çalan telefonu açtı. Arayan Deniz’di. Konuşamıyordu, ağlıyordu, arkadan ağıt sesleri geliyordu. Sadece “gel” diyebilirdi Deniz. Belli ki uzun zamandır hasta olan eniştesi vefat etmişti. Derviş telefonu kapatarak meraklı gözlerle kendisine bakan arkadaşlarına “Deniz” dedi. Sadece Deniz deyip ağlıyordu. Deli gibi tekrarlıyordu. Selim kendisine getirebilmek için bir tokat attı. Derviş o anda ayağa kalkarak merdivenlerden aşağı indi. Bir taksiye binerek Deniz’lerin evine gitmeyi planlıyordu. Bir yandan da “Deniz yıkılmıştır, acaba ne yapıyordur, halam nasıl durumdadır, hangi durumda olursa olsun ağlamayan Efe ne yapıyordur?” diyordu. Yine her şeyi bırakmış milleti düşünüyordu.

Deniz’lerin evinin önünde inerek bahçe kapısından kendi yansımaya baktı. Ellerini açarak “Allah’ım sen Deniz’e yardım et. Ona sabır ver.” dedi ve merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. Kapı açıktı içeriye girdi. Bir yandan ağıt sesleri geliyordu, bir yandan teyzesi kendini yerden yere atıyordu, Derviş’in gözü ise Deniz’i arıyordu. Yere oturmuş sessiz sessiz ağlıyordu, Derviş’i görünce ayağa kalktı, sarıldı bağıra çağıra ağlamaya başladı. Sakinleştirmesi imkansızdı. Sımsıkı sarıldığı Deniz’i bırakarak halasına döndü, sarıldı. Bağırıp çağırıyordu, ağıt yakıyordu, dünyası üzerine yıkılıyordu sanki. Bir fırsatını bulup dışarıya çıkarak sigara yaktı. Bomboş duvarı boş bakışlarla süzüyordu. Belki de hayatının merkezine kendisini koymuştu fakat etrafında bulunan insanların sorunları oldukça Derviş üzölmeye devam etmeyecek miydi?

Utkucan Ünal

GÜNDÜZÜN YILDIZI

Genç çocuk gözlerini güneşli bir güne daha açtı. Son bir haftadır her sabah gözlerini acıtacak gibi doğan güneş, ona yakında güzel şeyler olacağını düşündürüyordu. Yumuşak yatağında 15 dakika boyunca tavanında bulunan çıkartma şeklindeki yıldızları izledi, onlara bakmak ona huzur veriyordu. Yataktan kalkar kalkmaz hızlı bir şekilde duş aldı, üstüne yeni yıkayıp temizlediği kıyafetlerini giydi ve gitarını alıp evden hızlıca çıktı. Geç kalmanın vermiş olduğu sinir bozucu duygular ile hızlıca otobüs durağına gitti. Şanslıydı ki; o durağa varır varmaz yeni bir otobüs gelmişti ve fazla dolu değildi. Kısa süren yolculuğunun sonunda durakta indi ve geri kalan yolunu yürümeye karar verdi. Arkadaşının yattığı hastaneye gelince derin bir nefes alıp adımını attı. Her ne kadar her gün telefonda görüşmeler de yaklaşık iki haftadır yüz yüze görüşmüyorlardı. Ezbere bildiği koridorlardan hızlıca geçti ve arkadaşının odasının bulunduğu bölüme girdi. Yaklaşık bir buçuk yıl önce, lösemi tanısı konulan arkadaşı son bir yıldır hastanede kalıyordu. Genç çocuk ise sık sık onu ziyarete gidiyor, her gün de ya mesajlaşıyor ya da telefonda konuşuyorlardı. Katata bulunan hemşire tarafından eline dezenfekte edici jellerden

sıkıldı. Sürekli hastaneye geldiğinden dolayı artık çoğu kişi onu az çok tanıyordu. Orta yaşlı hemşire ona odayı göstermek yerine kısa bir gülümseme verip işine döndü. Genç çocuk gireceği odanın kapısının önüne geldi ve kapıyı iki kere çaldı. İçerden duyduğu yorgun gel sesi ile biraz endişelense de yüzüne yarım bir gülümseme koyarak odaya girdi. İşte oradaydı, birlikte çocukluğunu geçirdiği, aynı okullara, kurslara gittiği arkadaşı beyaz hastane örtülerinin arasında yorgun bir şekilde yatıyordu. Genç çocuk endişesini artık gizleyemezdi hızlı adımlarla yatağın kenarına geldi ve arkadaşına; “Hey, sen iyi misin? Solgun görünüyorsun.” Dedi. Arkadaşı, ona küçük bir göz devirme vererek “Bir buçuk yıldır lösemi hastasıyım ve son bir yıldır da hastanede yatıyorum. Sence de solgun olmam gayet normal değil mi?” Diye sordu. Genç çocuğun buna verecek cevabı yoktu en az kendisi kadar arkadaşı da her şeyin farkındaydı hasta olduğunu ve hastalığının ileri seviyede olduğunu ikisi de biliyordu fakat yine de bunun bu kadar açık dile getirilmesi genç olanın boğazının düğümlenmesine ve göğsünün sıkışmasına neden oluyordu yine de arkadaşını üzmemek adına yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve “Evet sormam hataydı, pardon. Bu arada sonunda gitarımı getirdim, şu uzun zamandır istediğin.” Dedi. Yatakta yatan genç “Evet gördüm ama şu an konumuz bu değil otur sana planımı anlatmam gerek.” Diyerek onu geçiştirdi. Ayakta dikilen genç hızlıca kenarda bulunan tekli koltuğu yatağın kenarına çekti gitarını sırtından çıkarıp kenara koydu ve arkadaşını dinlemek için en rahat pozisyona geçti. Yatakta yatan çocuk, arkadaşının bu heyecanına küçük bir kıkırtı bıraktı ve yavaşça doğrularak boğazını temizledi. Tam konuşmaya başlayacaktı ki munzur bir gülüşe arkadaşına dönerek.” Öğrenmek istiyor musun?” Dedi. Koltukta oturan genç hızlı bir şekilde kafasını salladı ve başlaması için işaret verdi. Yataktaki genç tekrardan boğazını

temizledi ve konuşmaya başladı; ”Biliyorsun benimle tanışma şerefine layık görüldüğün o mükemmel gün yaklaşıyor, ilkokulun ilk günü yani. Tam on yıl olacak. Arkadaşlığımızın başladığı onuncu yıl ve ben bunu kutlamak istiyorum. Son bir yıldır ilerleyen hastalığım sebebi ile ne dışarı çıkabiliyorum ne insanlarla görüşebiliyorum. Bizim için önemli olan bir zamanda da uzun zamandan sonra biraz eğlenmek istiyorum. Hastaneden çıkamadığım için uzun zamandır esen rüzgârı, parlak güneşi ve diğer güzel şeyleri yaşayamıyorum ama bu güzel günü eğlenerek geçirmek istiyorum. Bana bir sürpriz yapmanı istiyorum. Kulağa saçma gelebilir ama hayatım boyunca unutamayacağım bir sürpriz olsun istiyorum seninle birlikte uzun zaman sonra gündüzü ve geceyi yaşamak istiyorum. Sen yıldızsın, bende güneş. Onlar asla yan yana gelmez, her ne kadar güneş de bir yıldız olsa da ama bu sefer yan yana olalım istiyorum. Yapabilir misin? Geceyle gündüzü yan yana getirip parlak güneş ile parlak birleştirebilir misin?” Diyerek konuşmasını bitirirdi. Koltukta oturan genç, dolu gözlerini yataktaki genç ile buluşturdu, o da ondan farksızdı zaten konuşurken titreyen sesinden onun da kendisi gibi olduğunu anlamıştı ne diyecekti ne yapacaktı bilmiyordu tek düşündüğü arkadaşının isteğini yerine getirmektir bu yüzden hiç düşünmeden ”Yapacağım,senin için güneş ve yıldızı kavuşturacağım” dedi.Yataкта yatan genç mutlu bir şekilde kafasını salladı ve yeniden konuşmaya başladı ”Teşekkür ederim. Kabul edeceğimi biliyordum. Şimdi geldik senden uzun zamandır istediğim gitara. Sesinin çok iyi olduğu herkes tarafından bilinen bir şey ve gitarı da çok iyi çalılıyorsun bu sefer de bana bizim için bir şarkı çalıp söylemeni istiyorum. Burada, şimdi.” Dedi ve yataкта yatar pozisyona geçerek yastığına sarıldı “Sen çalacaksın, ben uyuyacağım.” diyerek yatağa iyice gömüldü. Koltukta oturan çocuk tek kelime etmeden kalktı, yatağın kenarına koyduğu

gitar aldı kılıfından çıkartarak yeniden koltuğa oturdu ve gitar telleri üzerinde parmaklarını dans ettirmeye başladı. Bir dakika sonra bulutları andıran sesi ile şarkıyı söylemeye başladı; ”Eski gitarımı elime alıyorum ve sana söyleyemediğim

o sözlerimi, yapamadığım itirafımı

Bir şarkı yazmışım gibi yapıyorum, şimdi söyleyeceğim sadece dinle senin için şarkı söyleyeceğim.

Seni çok sevsem de, bu sözleri söylemiyorum.
Çok garip, gururum bana izin vermiyor

Bugün cesaretimi toplayıp sana söyleyeceğim ama sadece bunu öylesine dinle, senin için şarkı söyleyeceğim

Ağlayış şeklin, gülüş biçimin
merak ediyorum bana ne kadar şey ifade ediyor?
söylemek istediğim o sözler, ama fırsatımı kaçırdım

Sana itiraf edeceğim ama sadece dinle
senin için şarkı söyleyeceğim, şarkı söyleyeceğim

Sadece bir kez dinle ve gülümse

Bu benim için biraz komik, sen benim için her şey

Olsan da bazen ben bir yabancından fazlası olamıyorum

Aslında saçlarımı karıştırmak istiyorum
ve senin kollarınla kucaklanıvermeyi
Ağlayış şeklin, gülüş biçimin

merak ediyorum bana ne kadar şey ifade ediyor?
dönüp geriye baktığımda pişmanlık duyduğum o sözler

Senden özür dileyeceğim ama sadece dinle
senin için şarkı söyleyeceğim, şarkı söyleyeceğim

Sadece her zamanki gibi davran

Her gün, benimle olduğun için minnettirim
tanrının bana vermiş olduğu hediyem

Bugünden sonra tekrar garip davranabilirim

Ama bugün, bugün gerçekten de söylemek istiyorum
o yüzden dinle

Ağlayış şeklin, gülüş biçimin
merak ediyorum bana ne kadar şey ifade ediyor?
söylemek istediğim o sözler, ama fırsatımı kaçırdım

Sana itiraf edeceğim ve bu biraz garip ama
sadece dinle senin için şarkı söyleyeceğim, şarkı söyleyeceğim

Sadece dinle senin için şarkı söyleyeceğim (sing for you)” dört dakika on saniye sonra şarkı bittiği zaman genç çocuk parmaklarını gitarının üstünden çekti ve gözlerini açtı şarkı söylerken kendini çok fazla kaptırdığı için her defasında istemsizce gözlerini kapatıyordu. Yatakta yatan arkadaşına baktı gözleri kapanmıştı ve minik horultular bırakarak uyumaya devam ediyordu. Yavaşça yerinden kalktı, önce arkadaşının

üstünü örttü. Kısa bir süre onu izledikten sonra ise ona eve gitmesi gerektiği hediyesini hazırlamaya başlayacağı hakkında bir not yazarak yatağının kenarına koydu ve odadan çıktı. Kısa bir otobüs yolculuğu ve yine kısa bir yürüyüşle geldiği hastaneden evine yürüyerek gitmeye karar verdi. Yavaş yavaş yürürken her şeyi planladı, arkadaşına nasıl bir sürpriz yapacağını, saatini, konumunu kısaca her şeyini kurdu kafasında. O gün eve gider gitmez yatağına girdi ve iki hafta sonrası için yapacağı sürprizi düşünmeye başladı.uzun bir düşünmenin ardından derin bir uykuya daldı.

İki hafta göz açıp kapayıncaya kadar çabuk geçti. Bu iki hafta içinde genç çocuk arkadaşını her gün arasa da hastaneye gitmedi konuşmalarını olabildiğince kısa tuttu. Her şey gizliydi hastanede yatan çocuk ve arkadaşı her şeyden habersiz günlerini geçiriyorlardı. Hastanede yatan çocuk arkadaşının ona cidden hayatının sürprizini hazırladığından habersizdi ve arkadaşı da hastanede yatan çocuğun durumunun git gide kötüye gittiğinden habersizdi. Genç çocuk hasta arkadaşı için son hazırlıkları yaptı her şey kusursuz olmalıydı ve öyleydi de işte başlıyordu, güneş ile yıldızların kavuşması başlıyordu.

Hastane yatağında yatan çocuk içinde yorgunluğun bile bastıramadığı heyecan ile hastanedeki yatağında oturuyordu.O gün gelmişti ve o gün sonunda onu yakalamıştı.Hastane bahçesinde duyduğu arkadaşının sesiyle heyecanlandı.Yataktan yardım alarak indi ve pencereye yaklaştı.İşte oradaydı,en yakın arkadaşı elinde yıldız şeklinde bir balonla bahçede duruyordu ve parlak güneş gökyüzüne ışık veriyordu,bu görüntü hayallerinin de ötesindeydi.Bahçede duran çocuk cama çıkan arkadaşını görür görmez bir ıslık çaldı ve yüzlerce minik yıldız hastanenin çatısından dökülmeye başladı,yıldızlar düşmeye devam ederken o da elinde tuttuğu yıldız şeklinde balonu havaya bıraktı ve arkadaşına bağırды”Görüyor musun?Bak yıl-

dızlarla güneş kavuştu.Sonunda hiç ayrılmamak adına kavuştu”diye bağırdı.Hastane camındaki çocuk gözlerinden mutluluk yaşları dökerek bir süre arkadaşını izledi.Elini kaldırmaya çalıştı fakat daha pencere hizasına ulaşamadan kalbi sıkıştı,- gözleri karardı.Son kez baktı yıldızına,gülümsedi.Sessizce bir ağaç gibi yıkıldı.İşte o gün,güneş ile yıldızın kavuştuğu gün sonsuza kadar birlikte kalacakları gün oldu.Güneş bir not bıraktı yıldızına “Artık gökyüzüne baktığında gördüğün güneş ve yağmur yağdıktan sonra burnuna gelen toprak kokusu ben olacağım.Umutma ki güneş her gün doğar yani ben her gün senin kalbinde yaşayacağım”

Sena Arslan

- SON -

*Küçük adımlardan
büyük başarılarla...*

"Kraal"

9 789751 151599